

БАРБАРА КАРТЛАНД НЕВЪЗМОЖНА ЛЮБОВ

Превод от английски: Красимира Станчева, 2008

chitanka.info

ПРОЛОГ

— Толкова се изплаших за теб! — нежно прошепна тя.

— Когато чух музиката, усетих, че сякаш ми вливаш нова сила и така ми помагаш. Знам, че скоро ще бъда по-добре.

— О, непременно... — тихо отговори Лавина. — Трябва да се оправиш. Животът ми е толкова тъжен без теб.

— Искам те завинаги тук, до мен, искам да ми помогнеш — каза маркизът. — Моля те, посвири ми пак. Тогава ще се почувствам и достатъчно силен, за да ти кажа всичко онова, което намира в мен.

— Нека го чуя още сега — умоляваше тя, притаила дъх и изпълнена с надежда.

Но очите му вече бяха затворени.

Лавина издърпа ръката си от неговата, като имаше странното усещане, че той я пусна с неохота и отиде в коридора при пианото, за да изпълни още веднъж мелодиите, които нейният любим обичаше. Музиката най-добре изразяваше емоциите и чувствата, които изпитваше, когато яздеше, танцуваше или просто гледаше към слънцето.

Сега знаеше, че чрез нея музиката говори на мъжа, когото обичаше, а това, което му се внушаваше, беше жизненоважно, както за чувствата на двамата, така и за бъдещето им.

ГЛАВА 1

Писмото, което граф Рингууд получи беше изпълнено с думи на топлина и обич.

От доста време не съм те виждал, братовчедо Едуард. Дори прекалено отдавна, както ме уверява моята скъпа съпруга и аз съм напълно съгласен с нея.

— Аз също — прошепна графът и лека усмивка озари широкото му добродушно лице. — Няма нищо по-хубаво от това, да видиш семейството си след толкова години, а и Шотландия е невероятно красива.

Когато си спомни за великолепия планински пейзаж там, стените на библиотеката му се сториха като решетки на затвор и от това ненадейно закопня за необятните простори на Шотландия.

Нямаше съмнение, че той обичаше великолепия си дом в Лондон, както и живота, който водеше на доверен съветник и почти приятел на самата кралица, радваше се и на мястото, отредено му в кралския двор. Освен всичко това, графът изпитваше завидно удоволствие и от факта, че дъщеря му Лавина беше красавицата на всеки бал. Нейната обаятелност, неповторимият ѝ вкус към модата и елегантност, наистина го караха да се гордее. Беше отказала вече пет предложения за женитба, едно, от които на херцог.

Всъщност, истината беше по-друга. Това, което поне малко облекчаваше болката на граф Рингууд от смъртта на обичната му съпруга, беше любовта към единственото им дете — Лавина.

Той беше убеден, че мястото им е тук, сред отбраното общество и те за нищо на света не биха го напуснали.

И сега, докато четеше писмото, нещо го накара да се замисли около всичко това.

Знам, разбира се, че Шотландия е много далеч от Лондон — беше написал братовчед му Иън. — Както и това, че ти имаш своите задължения в служба на Нейно Величество, но искрено се надявам, че един ден ти и Лавина, която би трябвало да е вече голяма, ще ни окажете честта да ни посетите.

— Мисля, че този ден дойде — гласно се съгласи с него лорд Рингууд и се присегна да вземе писалка, за да напише отговора.

В същия момент вратата се отвори и икономът съобщи:

— Херцогът на Брадуел желае да ви види, милорд!

Граф Рингууд стана на крака, за да поздрави посетителя си, зарадван от факта, че това беше негов дългогодишен приятел.

— Здравей, Бертрам! — поздрави го той. — Каква приятна изненада!

Херцогът беше висок, възрастен мъж, с благородна осанка и въпреки побелелите си коси, излъчваше енергия и жизненост. Сега обаче лицето му изразяваше тревога.

— Идвам да те предупредя за нещо изключително важно! — започна направо той, без никакво предисловие.

— Трябва да е наистина важно, щом идваш при мен в такъв час — разсъди графът. — Знам как никак не обичаш да ставаш рано!

— Така е — съгласи се херцогът, — но се задават неприятности и колкото по-рано узнаеш за тях, толкова по-навреме ще реагираш. Щях да дойда още снощи, но имах ангажимент за вечеря, която не можех да пропусна.

— Заповядай, седни! — покани го графът. — И ми разкажи побързо, какви са новините.

Спокойният тон, с който заговори, показваше, че не вярва в сериозността на думите на приятеля си.

Настъпи кратка тишина, после херцогът заразказва.

— Вчера вечерта бях в замъка Уиндзор, по заповед на кралицата. След вечеря, както обикновено, всички се оттеглихме в приемната на Нейно Величество. Очаквах да обсъждаме местните новини и се подготвих за една скучна вечер, когато изведнъж пристигна някакъв пратеник с писмо за нея. Кралицата го прочете и после доста остро

обяви, че е получила поредното писмо от балкански принц, който я моли тя да му осигури съпруга, тъй като страната му е застрашена от руснаците. Мисля, че думите ѝ бяха следните:

Многократно обявих, че нямам какво повече да сторя за Балканите. Както добре ви е известно, подкрепих няколко династични брака, за да разчитат те и на Англия.

— Вярно, така е! — отбеляза графът. — Кой търси помощ този път?

— Принц Станислав от Кадрац. Малка, но важна територия. Граничи с Херцеговина и Албания. Сега са притиснати от Русия и очакват кралицата да прати жена за принца, както е правила много пъти досега.

— Е, ненапрасно наричат Нейно Величество „Сватовницата на Европа“! — пошегува се графът.

И той се засмя на шегата си, но херцогът мрачно продължи:

— Няма да ти е до смях, стари приятелю, щом разбереш какво е намислила кралицата този път. Знаеш ли, че прабаба ѝ е имала родствена връзка със семейството ти?

— А това ли? Небеса, било е преди няколко поколения, а и ние никога не сме изтъквали родството си с кралското семейство.

— За нещастие на вас с Лавина, сега Нейно Величество разчита именно на това родство.

— Лавина ли?

Само при споменаване името на скъпата му дъщеря, усмивката на граф Рингууд мигом погасна и в очите му се появи тревога.

— Какво имаш предвид, Бертрам? Не ми казвай, че Нейно Величество мисли да омъжва Лавина за принц Станислав?

— Твърдо е решена да направи това, въпреки че повечето хора, присъствали на аудиенцията снощи, изказаха несъгласие. Няколко души познават въпросния принц и нямат добро мнение за него. Пияница, развратник и с репутация на жесток човек. За нещастие, Нейно Величество отказва да се вслуша в мнението им и ще наложи виждането си окончателно. Ти самият също много добре знаеш колко непоколебима може да е тя — заповяда ли нещо, длъжен си да се

подчиниш. В случай, че ѝ се противопоставиш, ще загубиш позицията си в двора и ще бъдеш обречен на нищета. Всеки, дръзнал да ѝ се опълчи, бива отлъчван от кралския двор и пренебрегван във висшето общество.

— Истински кошмар! — простена графът и скри лице в дланите си. — Но какво мога да сторя? За Бога, Бертрам, кажи ми как да спася дъщеря си от брак с този дивак и от това, да бъде заточена в далечна страна, която постоянно е заплашвана от нападения.

— Разбирам как се чувстваш — отвърна херцогът. — И аз не бих искал подобна съдба да сполети мой близък. Дойдох тук да те предупредя, че скоро ще те повикат в замъка Уиндзор, за да може кралица Виктория лично да те информира за решението си.

— По дяволите, Бертрам, какво да правя? — видя се в чудо графът.

— Имаш само две възможности. Първата е да напуснеш страната, което не е много удачно, понеже тя веднага ще прати кораб след теб, за да те върне, а другата е, да омъжиш дъщеря си, преди да получиш „кралската заповед“.

— Но за Бога, как да го направя? — попита още по-разтревожен графът. — Лавина вече отказа на почти всички достойни мъже. Не можем да разчитаме на тях сега.

— Има един, който би помогнал, стига, разбира се, да се съгласи. Това е маркизът на Елзуик. Ако Лавина е вече сгодена, то тогава кралицата не би я принудила да разваля годежа си, за да се омъжва за другиго.

Графът се взираше в приятеля си с удивление.

— Искаш Лавина да се омъжи за Елзуик? — попита той слисано. — За този груб, коравосърдечен и неприятен човек, който не изпитва капчица съчувствие към никого?

— Разбира се, не искам тя да се омъжва за него. Един годеж би бил достатъчен. Знаеш, че после лесно може да се развали и то веднага, щом кралицата намери друга девойка, която да изпрати при принца.

— Не мога да повярвам на ушите си! Стари приятелю, знам че ни мислиш доброто и не казваш всичко това с умисъл, но сигурно си се побъркал, щом допускаш, че Елзуик ще се съгласи. Знаеш, той не дава

и дума да се издума за женитба или годежи, след случилото се с него последния път.

— Знам, че последната му годеница го е изоставила пред олтара — съгласи се херцогът, — но всичко това беше преди много, много време.

— Той обаче със сигурност не го е забравил! И сега ненавижда жените. Къщата му в провинцията е на малко повече от десетина мили от моята и в околността е всеизвестно, че там скоро няма да се появи жена.

— В такъв случай, той е идеалният човек, който да ти помогне! — настоя херцогът. — Щом казваш, че е недружелюбен, суров и самотен, то значи със сигурност не би го било грижа за мнението на кралицата. А това приятелю, е в наша полза, тъй като той не би се страхувал да ѝ се противопостави и следователно има голяма вероятност да се съгласи да помогне. При това, не би говорил с надменност и пренебрежение на Лавина, как са ѝ оказали честта да я омъжат за принц, а тя е отказала. Едва ли го е грижа за всякакви там принцове или принцеси.

— Допускаш ли, че Елзуик ще се съгласи?

— Не напълно! — откровено призна херцогът. — Но не мога да се сетя за никой друг, който би се нагърбил в тази ситуация.

— Всичко, което искам, е дъщеря ми да бъде щастлива! — меко отбеляза графът. — Обичам я, и тя е единственото ми дете. Как би могла да е щастлива, ако бъде изпратена да живее в онова варварско място, при това омъжена за човек с такава лоша репутация?

— Знам — съгласи се Бертрам, — но трябва да имаме предвид, че и Нейно Величество е в много неизгодна позиция. По протокол на дипломатията, тя не може да даде категоричен отказ на принца, без основателна причина.

— Истината е, че се нуждая от време да осмисля всичко и да потърся най-удачния начин, за да се справя — закима графът. — За щастие, имам времето, макар и само до утре.

— Защо мислиш така?

— Утре ме очакват в Уиндзор и предполагам, че кралицата ще изчака дотогава.

— Не разчитай много на това. Въпросът е спешен. Най-вероятно ще ти изпрати известие още днес. Всъщност, имаш голям късмет, че

писмото от принца пристигна вчера, а не в момента, когато трябваше да си в замъка. Тогава нямаше да съумееш да се измъкнеш.

— О, небеса, абсолютно си прав, Бертрам! Трябва да тръгваме на мига! — припряно каза графът.

После прекоси стаята и позвъни със звънеца, който се намираше на стената над камината. На вратата се появи икономът.

— Какво ще заповядате, милорд? — попита той.

— Заедно с лейди Лавина заминаваме за провинцията — обясни графът. — Бъдете така любезен да я информирате. Освен това, пригответе багажа и най-бързите коне. Всичко трябва да е готово до час!

Икономът изглеждаше неприятно изненадан от остротата в гласа на господаря си.

— Веднага милорд! — покорно отвърна той и напусна стаята.

— Колкото по-далеч, толкова по-добре — закима херцогът. — И не само това. Истински щастливец си, че къщата на Елзуик е толкова близко до твоята. Така ще ти бъде по-лесно да го намериш. Попитай го дали ще се съгласи да се сгоди за дъщеря ти или поне да се сеща за някой друг с позиция в обществото, който би помогнал. Почакай, мисля че се сетих за някого — какво ще кажеш за херцога на Ейлтън?

— Тя вече му отказа — отвърна графът и въздъхна. — Той беше много обиден от това. Сега е хвърлил око на една богата наследница, американка и иска да я спечели за съпруга.

— Времето, с което разполагаш наистина е твърде малко. И на двама ни е добре известно, че щом Нейно Величество поиска нещо, трябва да го получи веднага. А най-добре би било да го има, още преди дори да си го е помислила.

Бертрам се разсмя на шегата си, но графът изглеждаше все тъй разтревожен. Без да каже ни дума, той отиде до бюрото си, събра всички писма, които все още не беше отворил и ги прибра в джоба си. После се сети и за писмото от Шотландия, на което тъкмо се канеше да отговори, когато ненадейно го сполетя това нещастие. Бързо взе и него и го пхна в джоба си при останалите. Истината беше, че всичко това му се виждаше нереално и по-скоро като сън.

— Представи си обаче, че Елзуик откаже — най-накрая наруши тишината той. — Трябва да има някой друг, на когото да разчитам и да спася дъщеря си.

— Не мога да се сетя за никого, който да е подходящ. Ти знаеш по-добре и от мен, че всички се докарват пред кралицата. Мнозинството от тези, които смяташ за приятели, не биха се осмелили да направят нещо за теб в този случай. Още повече, че човекът трябва да е наистина важен, като маркиза на Елзуик, така че Нейно Величество да не се осмели да развали годежа.

Изведнъж вратата се отвори и се показа икономът, който съобщи:

— Каретата ще бъде готова след половин час, милорд, а лейди Лавина е информирана и е готова за път.

Щом прислужникът затвори вратата след себе си, херцогът стана от дивана, приближи се до приятеля си и каза:

— Бих искал да направя нещо повече за теб, Артър, защото винаги си бил добър приятел, но колкото и да мисля, годежът с Елзуик е единственото, което ми хрумва сега.

— По дяволите! — извика графът. — Не мога да позволя дъщеря ми да бъде замесена във всичко това. Тя е единственото, което ми остана, след като загубих майка й.

В същия миг вратата се отвори и в стаята влезе лейди Лавина. Беше високо, изключително чаровно момиче, чието лице беше повече от красиво. Излъчваше едновременно сила и увереност. Големите й сини очи бяха еднакво заплениващи, както когато излъчваха гняв, така и когато бяха изпълнени с топлина. Освен това, отличителна нейна черта бе и способността й винаги да намира подходящи думи за всяка ситуация. Повечето мъже биха се уплашили от твърдостта на характера й, но за други това беше интригуващо.

Когато я зърна, херцогът забеляза, че се е разхубавила в сравнение с последния път, когато я беше видял.

Дългата й коса блестеше, огряна от слънчевия поток под прозореца, а тя пристъпваше елегантно и щом се приближи до баща си, целуна го нежно по бузата и попита:

— Какво става татко? Защо толкова бързо искаш да заминем в провинцията? Снощи каза, че няма да пътуваме никъде поне седмица или две, а и тази вечер трябва да сме на вечеря в семейство О'Донъл.

— Знам — отвърна баща й, — но херцогът донесе лоши новини. По-добре той сам да ти ги съобщи.

Лавина погледна към херцога и плахо попита:

— Какво се е случило, чичо Бертрам?

— Дойдох да предупредя баща ти, че си в голяма опасност.

— Аз, в опасност? — възкликна Лавина. — Какво искаш да кажеш?

— Кралицата търси младо момиче от кралско потекло, което да изпрати на Балканите, за да сключи брак с тамошен принц. И е решила това момиче да бъдеш ти.

В отговор Лавина се засмя.

— Предполагам, че се шегуваш — отвърна тя. — Аз не съм от кралско коляно.

— Прабабата на Нейно Величество е била свързана с вашето семейство, което ѝ е достатъчно да смята, че си с кралска кръв.

— Но как така изведнъж? Нима досега всички са знаели за това и никой никога не го е правил на въпрос?

— Просто Нейно Величество не е имала нужда да използва този факт — отговори бързо херцогът.

— И за кого иска да се омъжа?

— За принц Станислав от Кадрац, който е с изключително неприятен характер. Освен това е пияница, на когото са присъщи жестокостта и безпринципността. Предполагам, че дори не се къпе.

Лавина се разтрепери.

— Никога няма да се омъжа за човек, който не се къпе! — решително отбеляза тя, щом се посъвзе от първоначалния шок.

— Разбира се, че е така — съгласи се херцогът. — Все ще намерим начин да те спасим, а най-добре е просто да се сгодиш за някой друг. Дори кралицата ще трябва да се съобрази с това, ако годеникът ти е важна и решителна личност.

Младото момиче погледна неодобрително приятеля на баща си.

— Годеникът ми ли? Какъв годеник? — смръщи вежди тя.

— Маркизът на Елзуик — поясни херцогът. — Единствената надежда за теб е той да се съгласи да се преструва, че уж сте сгодени, докато кралицата намери друга младоженка.

— Маркизът на Елзуик! — повтори Лавина и ахна от удивление. — Определено няма да се получи. Бих предпочела всеки друг, но не и него!

— Знам, че му се носи славата на неприятен човек... — започна херцогът.

— Която е напълно заслужена! — добави Лавина.

— Нима си го срещала, скъпа моя? — попита изненадан баща ѝ.
— Никога не си ми споменавала.

— Не беше точно среща, татко. Случи се преди три години, когато гостувах в семейство Брейсуел. Една вечер той се появи там абсолютно непредвидено.

— Ето това е нещо ново! — възкликна херцогът. — Никога преди не бях чувал, да се е появявал неканен.

— Аз пък чух, че граф Брейсуел му дължал пари — поясни графът.

— Ето това обяснява всичко — разумно отбеляза Бертрам. — А ти, скъпа ми Лавина, си помислила, че Елзуик се държи хладно и невъзпитано.

— Смятам, че такова е мнението на всеки, който го е срещал! — категорично отговори момичето.

— Но това не би било достатъчна причина, за да откажеш помощта му, нали? — запита я херцогът.

— А защо трябва да искам той да ми помага? Говори се, че ненавиждал жените и едва ли би се съгласил да се ожени за мен!

— Не става въпрос да се жени за теб — започна херцогът. — Единственото, което трябва да направи, е да заяви, че е сгоден за теб. По-късно, когато отmine опасността, ще му благодариш за благородството и ще развалите годежа по взаимно съгласие.

Лавина покри лицето си с ръце в знак на отчаяние.

— О, татко, трябва да ме спасиш! Не искам да се отделям от теб. Дали тази идея би дала резултат?

— Трябва да стане, скъпа моя! — мрачно отвърна графът. — Налага се да отпътуваме възможно най-бързо, преди да е пристигнал куриерът на Нейно Величество.

— Да тръгваме тогава! — съгласи се и Лавина.

Внезапно тя се обърна към херцога, прегърна го и каза:

— Благодаря ти за всичко, чичо Бертрам!

Графът също я последва, за да се здрависа със своя стар приятел.

— Ще ти бъдем задължени до края на живота си! — каза той. — Хиляди благодарности за това, че ме предупреди навреме. В случай, че Нейно Величество те попита къде съм, ти ѝ кажи, че...

— За Бога, скъпи приятелю, за нищо на света няма да спомена и дума! — успокои го Бертрам. — Ще те държа в течение на всичко,

което става в кралския двор, щом се върна обратно в Уиндзор.

— Не мога да изразя с думи благодарността си към теб! — каза графът.

— И аз също! — добави Лавина, след което целуна по бузата спасителя си.

Херцогът ѝ се усмихна.

— Баща ти винаги е бил изключително добър към мен и аз искам да бъдете щастливи — отвърна той. — Знайте, че съм готов да ви помогна по всяко време и за всяко нещо. Само ми кажете, когато имате нужда!

— Ти си прекрасен, чичо Бертрам! — възторжено изрече Лавина и отново го целуна.

Само миг след това тя беше вече в коридора и обличаше палтото, което икономът ѝ беше приготвил. На бегот отиде до каретата, последвана от баща си.

Едва-що бяха тръгнали, когато тя се осмели да заговори.

— Успяхме да избягаме — пое си дълбоко дъх Лавина, — но не за дълго. О, татко, трябва да ме спасиш!

Графът обгърна дъщеря си и я притисна към себе си с бащина милувка, а лицето му излъчваше непоколебимост.

Пътят от Лондон до имението „Рингууд“ в Оксфордшир беше изключително дълъг, така че Лавина имаше предостатъчно време да помисли върху случилото се.

Всичко, което беше разказала на баща си за срещата си с граф Елзуик беше вярно, но не и цялата истина.

Преди три години, като седемнадесетгодишна, трябваше да направи своя дебют сред висшето общество в Лондон. Тъй като майка ѝ беше починала, лейди Брейсуел, под чиято опека беше, имаше грижата да я подготви за вечерта на нейния дебют.

Семейство Брейсуел организираше вечери с танци, за да може Лавина да бъде напълно подготвена като перфектна дебютантка на бала. На тези празненства присъстваха децата на семейството, както и всичките им млади приятели, следователно събиранията им бяха изключително весели и приятни.

Една вечер, докато танцуваха, на входната врата се позвъни и икономът съобщи, че посетителят е лорд Елзуик. Още щом го видя, Лавина остана поразена от красотата му. Беше висок, с черна коса и тъмни очи, лицето му, доста привлекателно, излъчваше благородство. В този първи миг той ѝ заприлича на рицар герой от приказките.

Беше го зърнала съвсем за кратко, защото той бързо се отправи към кабинета на домакина на къщата, като остави незаличим отпечатък в сърцето ѝ.

Минути след появата на лорд Елзуик, обявиха почивка за гостите на вечерта така, че да си поемат дъх и да пийнат по нещо разхладително. Лавина прекара това време с най-добрата си приятелка лейди Хелън Брейсуел.

— Не мислиш ли, че е голям красавец? — на смях я попита Хелън.

— Изглежда ми точно като Чайлд Харолд — отговори ѝ Лавина, почти останала без дъх от неочакваното възмущение, което изпитваше в момента.

Знаеше, че Хелън ще разбере точно какво има предвид, защото двете заедно бяха въздишали по популярния герой на Байрон. В една от неговите поеми, Чайлд Харолд беше главен герой, който пътува по широкия свят и посещава различни екзотични места, в търсене на спасение от скуката и еднообразието. Въпреки, че го сполетяваха всякакви нещастия, той винаги съумяваше да намери спасение в красотата, както и сила да посрещне злото с усмивка.

А братът на Хелън, който също беше в компанията им, винаги се смееше презрително, когато станеше въпрос за този герой.

— Този приятел е клоун, който дрънка всякакви глупости, просто от самосъжаление! — обичаше да им натяква той.

Момичетата винаги отговаряха на думите му с викове на възмущение, но особено Лавина, която изпитваше най-голямо негодувание.

— Как е възможно — питаше тя, — да си толкова безчувствен, че да говориш така за красивия и толкова страдащ Харолд?

Този герой присъстваше в сънищата ѝ нощем и изпълваше мислите ѝ денем. Беше убедена, че когато стане време да бъде представена в обществото, едва ли ще срещне мъж, който да бъде тъй романтичен като него.

Изненада я чувството, което изпита онази вечер, когато на вратата застана лорд Елзуик. В този тъмноок, силен и ослепително красив млад човек, тя разпозна своя „Харолд“.

Тогавя той леко се беше поклонил на лейди Брейсуел, после огледа с безразличие танцуващите, а Лавина долови в погледа му скрито страдание.

Знаеше, че тези им забавления не представляват интерес за него и в никакъв случай не биха могли да смекчат болката, белязала живота му. Не можеше дори да предположи, какво му се е случило, докато Хелън не й прошепна, че бил изоставен от годеницата си точно в деня на сватбата им. Тогавя всичко й се изясни.

Танците започнаха отново, а Лавина не откъсваше поглед от вратата, през която той трябваше да излезе след срещата си с лорд Брейсуел. Предполагаше какво ще се случи, когато се появи на вратата — лейди Брейсуел щеше да го покани на импровизирания бал и той щеше да приеме поканата, макар и с неохота.

Дори можеше и да я забележи. Щяха да се гледат в очите, омагьосани от прозрението, че са родени един за друг. Той със сигурност щеше да забрави безсърдечната жена, изоставила го пред олтара и щеше да мисли само и единствено за нея — Лавина!

Мисълта за това толкова я въодушеви, че Лавина подскочи и затанцува шеметно. Другите танцьори край нея за момент спряха и я загледаха смаяно. Партньорът й отстъпи назад и я остави да танцува сама. Забравила всичко друго, освен предчувствието за собственото си щастие, Лавина се въртеше унесено, а сърцето й тръпнеше от радост. В този прекрасен момент имаше усещането, че целият свят е в нозете й.

Най-сетне музиката позатихна, после съвсем спря. Лавина направи красив реверанс, който беше аплодиран абсолютно от всички. Когато отново вдигна очи, погледът й срещна тъкмо този на самия лорд Елзуик, който я гледаше изпитателно, но по-скоро с безразличие.

Младостта обаче й даваше криле и поради това равнодушието му не я засегна, напротив, в себе си предположи, че той е заплепен от красотата и изящество й.

Лейди Брейсуел му говореше нещо и като се усмихваше, посочи към младите хора в салона. Лавина се приближи до двамата, за да може лордът да я види по-добре.

За нейна изненада, той поклати отрицателно глава и мигом се отпрати към вратата. Точно преди да излезе, той се обърна назад и тя го чу да изрича най-ужасните думи:

— Скъпа Джемайма, моля да ми простите, но имам по-важна работа от това, да лудувам с тия дечурлига!

От висотата на своите двадесет години, сега Лавина притежаваше завидна зрялост и съзнаваше, че от всички обиди, които по-после беше чула, думите на графа бяха най-малката. Но тогава, когато все още ѝ предстоеше дебют в обществото, разсъждаваше като дете. Казаното от него си оставаше чиста обида за нея, а не просто констатация на абсолютен факт.

И така, на седемнадесет чувствата ѝ бяха наранени. Сега разбираше, че всъщност не е изглеждала много добре след това стремглаво въртене, с разрошената си коса и зачервени бузи. Поведението ѝ е било на мъжкарана и след онзи лудешки танц, тя наистина беше заприличала на такава!

По-после стана и по-зле, когато дочу хихикане зад гърба си. Както всяка изявена красавица, така и Лавина имаше врагове — момичетата на нейната възраст, които се преструваха на приятелки, а всъщност ѝ завиждаха и скрито се радваха на всеки неин неуспех. В този момент можеха да ѝ се присмиват на воля и те го сториха!

Същата нощ Лавина много плака и в себе си се закле, че никога и при никакви обстоятелства няма да прости на лорд Елзуик тази обида.

Сега, на път за дома му с молба за помощ, знаеше, че ще трябва да я преглътне. Всичко друго беше за предпочитане, пред заплахата да се омъжи за принц Станислав.

Но как наистина ѝ се искаше, помощта да беше от всеки друг, а не от лорд Елзуик.

ГЛАВА 2

Родът на граф Рингууд живееше в Оксфордшир вече 500 години.

През 1390 година крал Ричард II направил барон Рингууд владетел на всички земи в околността, както и на солидна сума пари. Баронът построил великолепна къща, която всяко поколение разширявало и осъвременявало.

По време на гражданската война, родът Рингууд стоял плътно и лоялно зад интересите на кралското семейство, в резултат на което Чарлз II ги наградил подобаващо, а титлата, която притежавали, била издигната до графска.

Сега имението на Рингууд представляваше внушителна резиденция с пищен външен вид. Стените бяха от бял камък, а в просторния парк грациозно се разхождаха пауни.

Лавина беше родена именно на това прекрасно място и го обожаваше повече от всичко на света. Имаше спомени, свързани с него още от най-ранна възраст. В душата ѝ грезеха поляните и езерото, където се учеше да плува, както и това, че винаги беше възприемала имението като страна от приказките.

Но сега, на път към това невероятно място, тези чувства бяха изместени от други. Лавина изпитваше страх, невероятен страх от перспективата, никога повече да не види страната, която толкова много обичаше.

Как баща ѝ щеше да склони маркиз Елзуик на фалшив годеж, след като беше всеизвестна омразата му към женското съсловие, оставаше тайна?

Тази ненавист към другата половина на човечеството се коренеше още във времето, когато маркизът е бил много млад, едва осемнадесетгодишен. Тогаваше влюбил в красиво момиче, чийто баща купил къща в пределите на земите им. Момичето и бъдещият маркиз, какъвто е трябвало да стане един ден, се срещнали по време на езда и лудо се влюбили. Младежът я обичал безумно и вярвал, че и нейните чувства са същите. Бил решен на всичко, включително и на това, да се

противопостави, както на общественото мнение, така и на баща си, само и само да се ожени за нея. Без благословията на родителите си обаче, той нямало да получи нито цент от наследството.

Нищо и никой не бил в състояние да го разубеди и той насрочил дата за сватбата, като бил уверен, че баща му накрая все пак ще отстъпи. Но сгрешил.

— В крайна сметка, това не е толкова важно — казал той на бъдещата си съпруга. — Какво значение има, че ще живеем бедно? Ще ни бъде достатъчно това, че се обичаме!

Но момичето се интересувало единствено от парите, облагите и удобствата, които връзката с един маркиз би й осигурила. Точно в деня на сватбата им, тя избягала с другиго и оставила младоженеца да я чака пред олтара, като го направила за смях пред гостите.

Маркизът така и не преживял унижението.

— Мразя жените! — казал тогава той. — Никога повече няма да повярвам на някоя от тях и се заклевам, че няма да позволя отново да бъда измамен.

Така си спечелил славата на женомразец, а след смъртта на баща му, в замъка гостували предимно мъже и желателно било, без жените си. Знаеше се, че маркизът често пътува в чужбина, както и това, че винаги се връща сам, без никакъв знак да е срещнал дамата на сърцето си.

Но въпреки всичко хората, които живееха в Оксфордшир, го смятаха за техен благодетел. Той помагаше изключително много за просперитета на областта и беше много щедър към нуждаещите се от някаква помощ или от пари.

Маркизът членуваше в няколко Лондонски клуба и беше известен на хората, които ги посещаваха. Именно там се беше запознал с някои персони от обкръжението на кралицата, между които беше и лорд Рингууд.

Лорд Елзуик беше тридесет и тригодишен, но създаваше впечатление на по-възрастен, може би заради слуховете, които се носеха по негов адрес вече повече от десетилетие.

— Не ми се вярва той да се съгласи да ни помогне! — сподели съмненията си Лавина и от устните ѝ се изтръгна горка въздишка.

— Би трябвало да приеме, поне заради факта, че не е уместно да се принуждава някой насила да се омъжи, без да обича! Маркизът не одобрява подобни несправедливости!

— Но дали това ще е достатъчно, за да преодолее омразата си към жените? — попита Лавина. — Дори напротив, може да му достави истинско удоволствие да ни откаже и така да направи една жена нещастна.

Колкото повече мислеше по този въпрос, толкова по-мрачни ѝ изглеждаха перспективите за благоприятен развой на нещата.

Най-после пътуването им наближи своя край и двамата се поуспокоиха, когато съзряха в далечината имението Рингууд. Каретата направи лек завой и те минаха през главните порти, като продължиха към вътрешността на имението. Там все още стояха дърветата, които Лавина толкова много харесваше, както и голямото езеро, в което сега безгрижно плуваха патици. Въпреки замъгленото си от тревоги съзнание, тази обична гледка ѝ напомни, че вече си е у дома и ѝ подейства благотворно.

Веднага щом стигнаха в къщата, Лавина повика икономката и поръча лек обяд, който да приготвят бързо. Колкото по-скоро тръгнаха към Елзуик Тауърс, толкова по-добре. После тя се отби в стаята си, където беше разтоварен багажът ѝ. Джил, личната ѝ прислужница и госпожа Банти, която беше личната ѝ гардеробиерка, вече се бяха заели със задълженията си и разопаковаха нещата ѝ.

Госпожа Банти беше жена на средна възраст, с вид на човек, който добре разбира от работата си. Уменията ѝ се изразяваха в това, да подбира дрехите и аксесоарите на господарката си по всяко време, когато това беше необходимо. А сега беше дошъл идеалният момент, тази нейна способност да бъде изпитана.

— Отивам в Елзуик Тауърс — обясни ѝ Лавина. — Трябва да изглеждам абсолютно свършено!

— Розовият куфар! — отговори госпожа Банти и без минутка колебание ѝ посочи куфара, който изглеждаше досущ като всички други. — Там е всичко, което ни трябва сега.

Беше необходим само миг, за да извадят тоалета, подходящ за визитата.

Долната част на роклята беше от розова коприна, украсена с четири волана, над всеки от които имаше лилава панделка от кадифе.

Горната част беше от по-твърда ластична коприна, в малко по-светъл розов тен и също беше украсена с панделки.

И като истински експерт, какъвто всъщност си беше, госпожа Банти подбра най-подходящите аксесоари — малко чадърче от същата розова коприна и елегантно бяло боне, с украса от няколко розички.

Накрая визията беше допълнена с най-изисканите черни ботички.

Веднага щом привършиха с обяда, Лавина побърза да се качи горе и да облече дрехите, които гардеробиерката и прислужницата внимателно бяха изгладили и приготвили. Както и подобаваше, те помогнаха на господарката си да се облече, а когато всяка част от тоалета дойде на мястото си, Лавина се погледна в огледалото и се запита, дали всичко не е сън.

Беше истинска лудост това, дето избягаха от Лондон и сега единствената им надежда за спасение беше човек, който ненавиждаше женското съсловие.

Тя пропъди тези мисли и внимателно се вгледа в отражението си на огледалото. Съзря великолепно същество и призна пред себе си, че наистина се гордее. От разлудувало се дете, беше се превърнала в прекрасна млада дама от най-висока класа, толкова зашеметяваща на вид, че можеше да очарова всеки мъж.

Но щеше ли да развълнува лорд Елзуик или той беше точно толкова коравосърдечен, колкото го одумваха хората?

Нечие почукване на вратата я изтръгна от тези мисли. Беше баща ѝ.

— Готова ли си, скъпа моя?

— Напълно съм готова, татко! — отговори решително тя и излезе с гордо вдигната глава.

Слязоха долу, където ги чакаше готовата карета, с впрегнати два бели коня. Кочияшът отвори вратата и помогна на господарите си да се настанят добре, след което потеглиха. Времето беше изключително приятно, а слънцето грееше толкова ярко, че Лавина разпъна чадърчето, за да предпази очите си.

Разстоянието до Елзуик Тауърс беше около дванадесет мили, а пътят минаваше през най-китните места на областта. Именно през лятото Англия беше най-красива и докато Лавина се любуваше на

всички тези прелести, мислено се закле, че нищо няма да я принуди да напусне този рай. Струваше си дори да изтърпи и самия лорд Елзуик!

Изведнъж тя рязко се изправи и впери поглед в далечината.

— Какво има, скъпа? — попита баща ѝ.

— Погледни натам, татко — каза тя и посочи нанякъде.

Графът се вгледа внимателно и разпозна фигурата на конник.

— Той е великолепен! — с възхищение произнесе тя.

— Той ли? — недоумяваше графът.

— Конят!

Конете бяха истинската страст на Лавина и цялото ѝ внимание сега беше приковано от животното, черно на цвят и с лъскав косъм. Стори ѝ се, че е най-красивият кон, който някога е виждала. Кожата му сякаш беше от сатен и въпреки, че изглеждаше доста едър, пристъпваше грациозно като танцьор. Преодоляваше с невероятна лекота всяко препятствие, изпречило се на пътя му и галопираше уверено, почти без усилие.

Лавина погледна бегло мъжа, възседнал коня, който за нейно учудване яздеше без седло, юзди и стреме и се държеше единствено за буйната грива на животното. На пръв поглед не изглеждаше това да го затруднява. Беше обут в брич и носеше риза, която беше разкопчана и разкриваше широките му мускулести гърди.

Първоначално Лавина го помисли за коняр, но щом се вгледа по-добре в този чернокос мъжага, лицето му ѝ се стори познато и сърцето ѝ лудо заби.

— Елзуик! — прошепна тя.

— Какво? — запита, недочул баща ѝ. — О, Господи! Но това е Елзуик!

Маркизът се отдалечаваше все повече и повече в посока към Елзуик Тауърс, докато най-накрая съвсем изчезна от погледа им. След няколко минути и те самите видяха очертанията на замъка, а когато стигнаха, Лавина не можа да скрие възхищението си от дома на маркиза.

Сградата се отличаваше с изключителна пищност, разкош и великолепие, като определено засенчваше имението Рингууд. Защитна стена обграждаше замъка, а в центъра се извисяваше крепост с бойна кула, на върха, на която се вееше флаг и по него се разбираше, дали маркизът си е вкъщи или не. Сега той беше спуснат на половина, но

докато Лавина оглеждаше наоколо, флагът се издигна догоре — знак, че лорд Елзуик се е прибрал.

По пътя към замъка, те минаха по прекрасен старинен мост над малък поток, а пред тях се показва пищна градина с разкошни цветове.

Най-сетне пътуването им наближи своя край и конете спряха пред огромния портал от красиво издълбан бял мрамор. Помощникът на кочияша слезе бързо от каретата и позвъни.

— Засега, скъпа моя, ще останеш тук! Ще поговоря с маркиза и тогава ще пратя да те повикат — разпореди се графът.

— Не, татко, аз трябва също да присъствам — настоя Лавина. — Все пак това ме засяга, нали!

— Съгласен съм мила, но това е много деликатна молба и мисля, че благоприличието изисква ти да не присъстваш, когато го питам дали той ще се съгласи да се сгоди за теб.

За пръв път младото момиче забеляза, че добрият ѝ баща е способен на подобно твърдоглавие, което не ѝ остави друг избор, освен да се съгласи с него.

Графът слезе веднага, щом икономът на замъка им отвори вратата. Въпреки, че изглеждаше малко изненадан, икономът вежливо ги информира, че ще провери дали маркизът си е у дома. Изключително бавно и с известна доза надменност, той уж се оттегли, но само след няколко минути отново се появи и обяви, че лорд Елзуик ще го приеме.

Поведе графа през безкрайни коридори, които приличаха на част от лабиринт, докато най-накрая изненадващо отвори една от вратите и извика:

— Имате посещение, милорд — граф Рингууд!

Маркизът четеше вестник, който веднага остави настрана, за да посрещне госта си. Изправи се и се приближи до него.

— Каква изненада! — извика той. — Мислех, че сте в Лондон.

— Бях — отговори графът, — но дойдох при вас, за да потърся помощта ви за една от най-трудните и неприятни ситуации, в които някога съм се озовавал.

Тъй като се беше прибрал едва преди няколко минути, маркизът още не беше сменил износените си стари дрехи, с които яздеше. Щом чу, че има посетител, той се беше опитал да подобри вида си, като наметна едно яке, но и то беше доста овехтяло и приличаше на дреха,

която някой би носил, само когато отива до конюшните, което всъщност си беше чистата истина.

На пръв поглед, с това си облекло, маркизът приличаше по-скоро на някой коняр. Но това първоначално впечатление траеше само миг. Високият ръст и благородната му осанка, както и високомерието, изписано на лицето му, бяха отличителните знаци, че е носител на една от най-високите титли по тези земи. Черните му очи бяха изразителни и живи, но излъчването им сурово и напрегнато.

— Разбира се, аз съм на вашите услуги — отвърна той вежливо. — Ще желаете ли питие? Предполагам, че вече сте обядвали.

— Да, обядвах вкъщи, след едно невероятно бързо отпътуване от Лондон — отвърна графът.

Маркизът повдигна вежди в израз на учудване и попита:

— Но за Бога, какво се е случило? Надявам се да няма някакъв инцидент в къщата или нещо подобно.

— Не, тя е в отлично състояние, както и конете ми. Дойдох да поговоря с вас по един много деликатен въпрос. Всъщност, искам да ви помоля за помощ и ако не можете да ми я окажете, със сигурност ще полудея!

В гласа на графа имаше такова отчаяние, че маркизът го погледна загрижено.

— Нека ви сипя едно питие! — предложи той. — Убеден съм, че положението не е толкова лошо, колкото си мислите.

— Направо е ужасно — поясни графът мрачно. — И ако вие не успеете да ми помогнете, ще се наложи да напуснем страната, колкото е възможно по-бързо.

— Вие ли, кои сте вие?

— Аз и дъщеря ми. Само като си помисля каква съдба я очаква... — простена той.

— О, небеса! — извика маркизът. — Какво сте направили и как сте се озовали в това положение?

— Отчаян съм, при това толкова много, че ще направя всичко, което поискате от мен, само и само да изпрося помощта ви!

— Много добре, а сега се успокойте и седнете да си поговорим като мъже.

През това време Лавина се разхождаше в градината и се любуваше на цветята. Отиде до моста над потока, облегна се на парапета и се загледа в огряната от слънцето вода.

— Какво ли става с татко? — заразмишлява тя. — Няма го от доста време.

Изведнъж рязко се изправи.

— Трябваше да отида с него — каза си тя. — Дали маркизът ще вземе подобно решение? Как може аз да си стоя тук тихо и кротко, докато двама мъже решават моята собствена съдба?

Беше недопустимо това, че те разискваха проблеми, свързани с нейната личност, а тя дори не присъстваше. И как щеше лорд Елзуик да разбере, че тя не е онова дете, към което той се бе отнесъл с насмешка, ако позволеше и сега те двамата да я имат за дете?

Лавина не беше суетна, но много добре знаеше истината за себе си. Ясно ѝ беше, че е красива и с невероятно излъчване. Освен това беше висока, стройна и от най-добро общество, а гъстата ѝ черна коса в комбинация с ослепително красивите ѝ сини очи, можеха да сразят всеки мъж. Беше го виждала хиляди пъти в чуждите погледи, така че не се съмняваше в тази си способност.

Когато маркизът я беше видял за пръв път, косата ѝ беше разпусната по детски и без никаква прическа, докато сега беше прибрана в стилна фризура, която пък разкриваше изящната ѝ шия.

Определено не желаше да се омъжва за чуждестранен принц, но беше сигурна, че изглежда като принцеса и нямаше да допусне този чар да остане тайна за маркиза.

— Може би, дори ще го накарам да преосмисли отношението си към жените! — рече си тя и дяволито се поусмихна.

Лавина не искаше да го омайва, защото той не я интересуваше вече като мъж. Дните, когато беше си падала и въздишала по измисления герой на лорд Байрон, бяха останали далеч зад гърба ѝ. Сега просто искаше маркизът да съжали за грубото си държане тогава и ако успееше, най-сетне щеше да се успокои напълно.

Така, с гордо вдигната глава, тя се отправи решително към замъка. Веднага щом икономът се показа на вратата, каза:

— Преди известно време баща ми влезе на посещение при маркиз Елзуик. Ако обичате, ще ми кажете ли къде мога да го открия?

— В библиотеката са, госпожице, а тя е...

— Обръщайте се към мен с Ваше Благородие — поясни Лавина.
— Аз съм лейди Лавина Рингууд.

— Но Ваше Благородие, имам изрична заповед от господаря, да не ги безпокоя тях двамата по никакъв повод.

— Това не се отнася за мен! — отговори остро тя и го подмина.
— Къде е библиотеката?

— Моля ви, лейди Рингууд, недейте... — умолително я сподори икономът.

— Към библиотеката, ако обичате!

Осъзнавайки, че тази жена е абсолютно непоколебима, икономът отстъпи и я поведе през дългите коридори към библиотеката. Тя се намираше в задната част на замъка и представляваше много голяма стая, в която имаше десетки хиляди томове, събирани от поколения.

Лавина не чака да бъде представена и сама отвори вратата. Баща ѝ беше изключително изненадан от появата ѝ, а маркизът стана от стола, на който седеше. Тя прекоси огромното помещение и застана точно пред него. Докато вървеше към него, успя да го огледа и да добие няколко впечатления.

Вече беше сигурна, че това е човекът, когото беше видяла да язди с такова умение и смелост. Забеляза също, че дрехите му бяха по-скоро като на коняр, а не като за маркиз, защото якето беше износено, а и ризата му — разкопчана около врата. Но въпреки облеклото, личеше, че е благородник, който не се съобразява с никакви условности и модни тенденции, защото просто не е необходимо да го прави.

Когато Лавина застана пред него, той не подаде ръка за поздрав, но и не се отдръпна. Остана близо до нея, като изглеждаше наистина смаян, но в никакъв случай доволен от това, че я вижда.

Всъщност тя подразбра, че единствено благовъзпитанието и учтивостта му попречиха да я изхвърли начаса, но в отговор тя също не се отмести и продължи да го гледа право в очите, в очакване на някакво действие от негова страна.

Но не последва нищо. Лицето му изразяваше пълно безразличие.

— Аз съм лейди Лавина Рингууд! — първа наруши мълчанието тя. — Простете, че влязох, без да бъда поканена, но не е честно баща ми да ви моли за такава голяма услуга и вие да не знаете всички подробности.

— И дойдохте да ме осведомите за някоя подробност ли? — високомерно запита маркизът.

— Аз самата съм тази подробност, сър! Жената, която ви молят да спасите, защото аз по-скоро бих загинала, отколкото да се омъжа за непознат чужденец!

Маркизът мълком се взираше в нея. Настъпи тишина, а когато най-сетне погледите им се срещнаха, тя каза:

— Изобщо не преувеличавам. Предпочитам да умра, пред това да се омъжа за човек, който никога не съм виждала и за който е известно, че не се къпе!

Маркизът се усмихна пренебрежително и добави:

— Смея да твърдя, че има много по-лоши неща на този свят, от мъж, който не се къпе.

— Не и ако не се наложи да се омъжиш за такъв! — остро отвърна тя. — Освен това, ще трябва да се сбогувам с всичко, което обичам и ще бъда принудена да живея в страна, която дори не съм посещавала, при това с човек, използващ ме единствено като оръжие срещу руснаците.

Изричайки тези последни думи, Лавина едва се сдържа да не заплаче, а двамата мъже бяха застинали на местата си, безмълвни от неочакваната ѝ намеса.

— Разбирам, че ви молим за голяма услуга — настоятелно продължи тя, — но не виждам друг начин, по който да се спася от заповедта на кралицата.

Маркизът продължаваше да я наблюдава внимателно.

— Сигурна ли сте, че сте обмислили добре предложението на кралицата? — попита накрая той.

— Какво имам да обмислям? Та аз дори не познавам онзи принц!

— Нали съзнавате, че той все пак управлява цяла страна, без значение, че не е толкова голяма. Тези малки балкански страни носят големи облаги и вие като принцеса, ще имате всички бижута, за които мечтаят жените. Ще бъдете домакиня на официалните празненства и гостите ще се обръщат към вас с Ваше Кралско Височество!

Лавина зяпна от учудване, защото не можеше да повярва на това, което чуваше. Как се осмелява този тук да твърди, че е възможно тя да се продаде за някакви си бижута и облаги!

— Не ви ли блазни мисълта да живеете в такъв разкош?

— Определено не! — ядно отвърна тя.

— Значи сте по-различна от другите жени, които лазят на четири, щом съзрат скъпи бижута! — сопна ѝ се в отговор той, а в тона му се долавяше скръбна ненавист.

— Не ме интересуват бижутата! — все тъй рязко му отвърна Лавина. — Когато се омъжа, ще е по любов и никога няма да се продам на някакъв чужденец, колкото и бижута да ми даде.

— Несъмнено, това са принципите на изтънчена дама — насмешливо отбеляза той, — но колко дълго ще ги отстоявате? Почакайте само, нека ви отрупат с диаманти — корона, огърлици, гривни, пръстени. Дори катарамите на обувките ви ще бъдат с диаманти.

Внезапно обаче той млъкна. Усети, че тонът му е изключително груб и това плаши гостите.

— Простете! — извини се той, а гласът му трепереше от напрежение. — Понякога не съм съвсем на себе си. Днес не е най-подходящият ден, да ме молите за услуги...

— Нямам време да идвам друг път, днес е единствената ми възможност — каза Лавина през сълзи. — Помогнете ми и обещавам, дори се заклевавам, че няма да ви притеснявам за нищо друго. Не искам нищо от вас, освен да се преструваме на сгодени, докато опасността отmine. След това ще се разделим, както несъмнено ще пожелаете, и никога повече няма да ме видите.

Когато той не я удостои с отговор, тя повтори молбата си с още по-голямо отчаяние в гласа.

— Кълна се във всичко свято, че щом бъда в безопасност, ще си тръгна и никога няма да ви притесня, по никакъв повод!

Думите ѝ накараха маркиза хладно да се усмихне.

— Осъзнавате ли какво ми предлагате? Искате да се сгодим за неопределено време и после какво?

— Ще обявим, че сме разбрали, че не сме един за друг. Лесно е, често се случва да се развалят годежи... — отвърна тя, без да помисли за ефекта от думите си и застина, когато усети леденият му поглед да я пронизва.

Чак сега разбра, какво всъщност искаше от този млад човек.

Та той е бил изоставен пред олтара, станал е за посмешище и това, само по себе си го правеше последният човек, който би се

съгласил на фалшив годеж.

В този миг Лавина разбра, че е победена и отчаянието напълно я завладя. Защо, по дяволите, той мълчеше сега?

Напрегнатата тишина правеше обстановката наистина непоносима.

Най-накрая той все пак проговори, но много бавно, сякаш това му струваше неимоверно усилие.

— Лейди Лавина, съжалявам, че се намирате в затруднено положение, но наистина не знам какво бих могъл да сторя по въпроса. Това, което ми предлагате, е абсолютно невъзможно. Никой не би го направил! Всеизвестно е, че страня от обществото и не водя светски живот, така че къде може да сме се запознали?

— Това определено не е сериозен проблем, сър. Съгласна съм, че рядко се появявате във висшето общество, но все пак го правите. Например, лорд Брейсуел и съпругата му са ваши приятели.

Сега щеше да я попита откъде знае и навярно ще си спомни, че я е виждал преди три години в къщата им в Лондон. Но той не спомена нищо подобно и само сви рамене.

— Не съм се виждал със семейство Брейсуел от много време. Не ми звучи правдоподобно, да сме се запознали там.

— Прав сте, но...

— Щом съм прав, тогава какво? Преди колко време се предполага, че сме запознали? И ако сме се влюбили, как толкова дълго сме го крили?

Студеният и отегчен тон, с който ѝ говореше, накара Лавина да настръхне от яд. Тя наистина полагаше изключителни усилия, за да запази търпение, но нямаше изглед това да трае дълго.

— Ако позволите да отбележа, ние вече сме се срещали и то именно в семейство Брейсуел.

— Така ли? Мисля, че грешите!

Само мисълта, че е дама, възпря Лавина да не го зашлеви.

— Моля ви, не губете от ценното си време да си спомните за мен, лорд Елзуик — иронично каза тя. — Мога да ви уверя, че не ми направихте никакво впечатление тогава!

— Изключително се радвам да го чуя, мадам! Смятам, че няма за какво повече да си приказваме!

С тези думи, маркизът се обърна, прекоси стаята и застана пред прозореца, с гръб към гостите си. Действието му подсказа, че разговорът е приключен и с това последната надежда отлетя.

Бъдещето на Лавина се очертаваше да е повече от ужасно.

ГЛАВА 3

Лавина разбра, че е изгубила всякакъв шанс за спасение, ако въобще някога го беше имала, а може би събитията нямаше да се развият така неблагоприятно, ако не беше избухнала пред лорд Елзуик.

Но как би могъл човек да запази търпение при положение, че пред него стоеше най-непоносимият човек на света?

Останала напълно без сили, тя отиде при баща си и седна до него на дивана. Възрастният граф прегърна дъщеря си, така че тя се облегна на рамото му.

— Мила моя, това, което направи беше много смело! — каза ѝ тихо той.

— Не мога да го направя татко! — отвърна му отчаяна тя. — Не мога да се омъжа за онзи принц. Но и няма смисъл да се надяваме, че маркизът ще ни помогне. По-добре да си тръгваме и да помислим за някакъв друг начин, с помощта, на който да се измъкнем от това положение.

Двамата станаха и въпреки, че графът беше съсипан от мъка, заговори с чувство на достойнство.

— Съжалявам, че ви обезпокоихме, сър, но няма да отнемаме повече от времето ви. Ще трябва да потърся друго разрешение на проблема. Не знам как ще го направя, но в никакъв случай няма да позволя на дъщеря ми да бъде изпратена в Кадрац и принудена да се омъжи за онова чудовище.

Изненадващо маркизът се обърна.

— Какво казахте? — попита той.

— Казах, че никога няма да позволя...

— Не, не, мисля, че споменахте Кадрац?

— Да. Мъжът, за когото трябва да се омъжи прекрасната ми Лавина е принц Станислав от Кадрац. Чувал съм всякакви отвратителни неща по негов адрес.

Маркизът кимна с глава в знак на съгласие.

— И всяко едно от тях е абсолютна истина. Той е прочут с лошата си слава.

— Тогава разбирате защо съм решен на всичко, за да защитя дъщеря си.

Маркизът се отместил от прозореца, прекосил цялата стая и спря на известно разстояние от графа и Лавина. От тази позиция имаше възможност да ги огледа добре. За няколко мига той остана безмълвен, сякаш преценяваше нещо.

— Определено ми навлякохте големи неприятности — каза най-накрая той, а тонът му беше доста рязък. — Не обичам да лъжа или да върша неща, които не са редни.

— Вече ни стана ясно — хладно отвърна Лавина. — И съжалявам много, че ви се натрапихме. Тръгваме си на момента!

— Седнете, млада госпожице! — сурово настоя маркизът. — И позволете да довърша. Както вече споменах, не съм съгласен с идеята ви да се преструвам и да лъжа, но това, което не одобрявам повече е безскрупулното изпращане на млади, беззащитни жени в чужбина, сякаш са пионки в нечия игра. Така че ако вие не виждате друг изход, проявявам готовност да взема участие в този фалшив годеж.

— Но... — възрази Лавина, невярваща, че е чула правилно, — нали току-що казахте, че няма да ни помогнете?

— Това, което съм казал преди малко вече е без значение. Слушайте ме какво ви казвам в момента. Съгласен съм да направя жест във ваша полза.

Графът и Лавина не можеха да повярват на ушите си. За момент останаха застинали от удивление, неспособни да отронят нито дума.

После възрастният мъж произнесе с малко неуверен глас:

— Ако наистина говорите сериозно, то тогава ви благодаря, при това от цялото си сърце!

В очите на Лавина проблеснаха сълзи, а когато заговори, те вече се стичаха и по бузите ѝ.

— Благодаря ви, благодаря ви! — прошепна тя. — Толкова бях изплашена и изведнъж такава доброта... знайте, че съм ви изключително признателна...

— Достатъчно! — грубо я прекъсна маркизът. — Не искам благодарности и освен това не съм проявил никаква доброта. Както скоро ще разберете, никога не правя нещо, без да имам основателна

причина и моля, престанете да ми досаждате с тези сълзи! Не понасям ридаещи и подсмърчащи жени!

— Аз не плача, нито пък подсмърчам! — остана слисана Лавина. — Просто се опитвах да бъда любезна и да изразя признателност...

— Много добре, но няма нужда да казвате нищо повече — нетърпеливо я прекъсна той. — Бъдете така любезна и запазете емоциите си за друг път, когато няма да присъствам!

Лавина го удостои с поглед, изпълнен с ярост, но срещна единствено безразличието, изписано на лицето му. Разбра, че няма смисъл да хаби думи и отмина саркастичната забележка на маркиза с хладно мълчание.

Ако някой някога ѝ беше казал, че е възможно да бъде толкова ядосана на човек, направил най-голямата услуга в живота ѝ, никога не би му повярвала.

— Лорд Рингууд — продължи маркизът, обръщайки се към баща ѝ — можете да информирате кралицата, че дъщеря ви е сгодена за мен. Давам ви позволенията си да кажете каквото е необходимо и пред когото е необходимо, но помнете, че не искам да бъдат допуснати грешки.

— Разбира се — отговори зарадван графът, — ще направя, каквото трябва!

— Предполагам, че това ще разбуни духовете в кралския двор. Неизбежно е, затова ще е най-добре да дойдете и да останете в моя замък, поне за известно време.

Резкият тон, с който беше отправена тази покана, принуди графа да отговори колебливо:

— Много мило от ваша страна, но не искаме да ви безпокоим.

— Не искате да ме безпокоите ли? — повтори лорд Елзуик, сякаш не вярваше на чутото. — На всички ни е ясно, че ме безпокоите, но съм дал думата си, а когато аз се заема с нещо, го правя както трябва. Стаите ви ще бъдат приготвени, така че ви чакам довечера.

После се обърна към Лавина и я огледа изпитателно.

— При никакви обстоятелства няма да се омъжите за принц Станислав, защото аз ще предприема всички необходими действия, за да го предотвратя. Давам ви думата си!

— А аз... много ви благодаря! — развълнувано каза тя и замлъкна, защото имаше нещо, което я плашеше в погледа на този

мъж, а тя не разбираше какво е.

— Разбрахте ли ме добре? — рязко попита той. — Ще направя всичко, което е необходимо! Всичко!

В този момент Лавина беше толкова объркана от странното държане на лорд Елзуик, че се почувства неспособна да отговори. Имаше усещането, че действията му са провокирани от нещо, което нямаше връзка със самата нея или със злощастната ѝ съдба.

За нейно най-голямо облекчение обаче, той продължи разговора с по-благ тон.

— Трябва да подходим към ситуацията много предпазливо и да бъдем подготвени за всякакви изненади. Няма място за съмнение, че кралицата ще бъде изключително ядосана, а предполагам и подозрителна.

— Боя се, че ще стане точно така — съгласи се графът и въздъхна.

— Ще изпрати хора, които да ни наблюдават и после да докладват за това как всъщност се държим. Ако останете тук, всичко ще изглежда естествено и по-убедително. Имате ли новини от нея?

Въпросът бе зададен много неочаквано и графът се поколеба как да отговори.

— Тя нямаше възможност да се свърже с мен — поясни той. — Напуснах Лондон по възможно най-бързия начин.

— Щом не ви открие в дома ви в Лондон, ще прати куриера си в имение Рингууд и ще бъде най-добре, ако той не ви намери и там. Всъщност, най-удачно ще е, ако във вестник „Таймс“ се появи съобщение, оповестяващо годежа, при това колкото е възможно по-скоро. Можем да пуснем телеграма.

— Никога не съм пращал телеграма — притеснено каза графът, но истината беше, че той изпитваше страх и недоверие към тези нови и модерни изобретения.

— Аз пращам понякога, по-точно прави го секретарят ми. Местният вестник има необходимите съоръжения, с които да предаде информацията до Лондон, така че не е проблем.

Още неизрекъл това, маркизът стана и отиде до бюрото си и веднага започна да пише текста на съобщението. Графът използва това време, за да разгледа библиотеката и книгите в нея. Тъй като не беше много схватлив и нямаше добре развито въображение, той остана в

пълно неведение за искрите, които прехвърчаха между Лавина и маркиза.

И щом графът си намери друго занимание, лорд Елзуик направи знак на Лавина да дойде и да седне до него. Заговори ѝ съвсем тихо така, че баща ѝ да не може да го чуе.

— Предполагам, че ме разбрахте добре. Всеки момент секретарят ми ще дойде и ще му дам това съобщение. Щом бъде изпратено, няма връщане назад! Осъзнавате ли какво означава това?

— Естествено! — категорично отвърна тя.

— Не съм съвсем сигурен, че е така. Знайте, че няма да позволя да ме правите на глупак. Щом годежът бъде обявен, ще трае, докогато кажа аз. Единствено аз ще реша кога и как да бъде развален. Ясно ли е?

Лавина не отговори. Беше обидена от начина, по който този арогантен мъж разговаряше с нея. Единственото нещо, за което копнееше в момента, беше да го постави на мястото му, но не смееше, защото отчаяно се нуждаеше от помощта му.

Изпълненият ѝ с гняв поглед, не остана незабелязан.

— Ядосвайте ми се колкото си пожелаете — хладно отвърна той. — Не ме е грижа и не искам да ме занимавате с това. Не се шегувам, мадам! Ако наистина искате помощта ми, ще правите каквото ви наредя, във всяко едно отношение. Закълнете се, че в бъдеще ще бъде така или ще ви оставя да си блъскате главата в стена!

— Мисля, че нямам друг избор! — призна си тя и в гласа ѝ прозвуча голямо огорчение.

— Разбира се, че имате. Можете да ме пратите по дяволите.

— И да се омъжа за Станислав? — зачуди се тя. — Предпочитам да умра!

Маркизът поклати пренебрежително глава.

— О, съвсем не мисля, че е така! Всички се кълнат в правдата, но никой не го мисли сериозно. Дори след най-голямата трагедия, животът продължава. Готова ли сте да ми обещаете това, което искам, или да скъсам листа със съобщението?

— Обещавам! — едва доловимо промълви тя.

— Много добре, значи се разбрахме. Скоро ще откриете, че мога да бъда най-грижовният и предан годеник и очаквам същото и от вас. Наистина ще е необходимо, ако искаме да се справим с всичко това.

Без да дочака отговора ѝ, той сгъна листа, на който беше писал и приключи разговора:

— Мисля, че това ще свърши работа!

После взе звънеца и позвъни. След минута в стаята влезе млад мъж, строг на вид и с професионално поведение.

— Хънсбъри, искам веднага да изпратиш една телеграма — обърна се към него маркизът.

Обявен е годежът между лейди Лавина Рингууд, дъщеря на лорд Рингууд и Иван, маркизът на Елзуик. Младоженката, придружена от баща си, гостува в замъка на бъдещия си съпруг, в Оксфордшир.

Хънсбъри беше прекалено опитен служител, за да си позволи да изрази изумлението си, но Лавина долови в действията му леко колебание. Той взе листа хартия, погледна бегло съдържанието му и побърза да напусне стаята.

— Сега той ще разкаже на всички, а утре ще го публикуват и в „Таймс“ — поясни маркизът. — Кралицата ще го прочете, но едва на закуска и това ще ви спести известни притеснения.

— Ако се получи, ще бъде истинско облекчение — включи се в разговора графът.

— Да се надяваме, че на Нейно Величество няма ѝ да хрумне да се свърже с вас чрез телеграма.

— Тя мрази тези неща — поясни графът.

— Много добре. Сега си отивайте вкъщи, за да подберете, каквото ви е необходимо. Можете да вземете всичко, което ще ви потрябва, а и колкото искате от слугите, но се върнете тук незабавно.

— Щом ще оставаме тук, ще трябва да взема гардеробиерката и прислужницата си — каза Лавина предизвикателно.

— Правете, каквото желаете! — отговори той, абсолютно безразличен.

— Длъжна съм да ви уведомя — каза тя остро, — защото имате репутация на мъж, който не наема жени за работа в къщата си, дори и за обикновени прислужнички.

При тези думи, маркизът рязко се обърна и срещна погледа на Лавина. За миг ѝ се стори, че в очите му има неприязън, както към самата нея, така и към всички жени. Тя се изплаши и отмести поглед. Когато обаче отново го погледна, от цялата ненавист, която беше усетила, нямаше и следа.

— Грешите, мадам! — спокойно отрече той. — Тук работят само няколко жени, защото това е жилище на ерген и смятам, че е по-удачно домакинството да се управлява от мъж, а не от жена. Истината е, че има няколко прислужнички, които се занимават с хигиената.

— Искате да кажете, че вършат черната слугинска работа? — хапливо изрече тя.

Лавина осъзнаваше, че е неразумно от нейна страна да го провокира, но въпреки, че беше неин спасител, тя се дразнеше от него така, както от никой друг човек досега.

Баща ѝ я погледна въпросително, видимо учуден от дързостта ѝ.

— Не са ли именно същите прислужнички, които чистят и подреждат и вашия дом? — на свой ред зададе въпрос Елзуик.

— Да, но...

— Тогава не разбирам, какво точно имате предвид с тази забележка от ваша страна?

— Не е толкова важно — каза тя огорчена от това, че думите ѝ не бяха постигнали желанния резултат.

— Не съм такъв чудак, за какъвто ме мислят и разправят хората, така че не се притеснявайте да доведете със себе си всички слуги от женски пол, които пожелаете. Просто им кажете, че не е желателно да ми се мяркат пред очите. А сега побързайте да се приберете вкъщи и най-експедитивно вземете каквото ви е необходимо. Освен това, убедете се, че преди да тръгнете насам, всички от персонала на къщата са разбрали къде и защо отивате. Това е идеалният начин за разпространение на новините, защото няма нищо по-хубаво за прислугата от това, да шушука по адрес на господарите си.

Графът и Лавина забелязаха, че последните му думи, бяха изречени с известна доза горчивина, което беше разбираемо. Не изразиха съчувствие, а просто решиха да се вслушат в съвета му и да действат по същество.

— Тръгваме веднага! — съгласи се с него графът.

Лавина пристъпи напред, а гневът ѝ беше изчезнал. Единственото нещо, за което можеше да мисли в момента беше, че този мъж я спасява от злощастната ѝ съдба. Жестът му я накара да се обърне и да му заговори с цялата искреност, на която беше способна.

— Благодаря ви отново, че помогнахте на баща ми да ме спаси. И двамата сме ви много, много признателни!

Маркизът не я погледна нито за миг, докато тя му говореше.

Едва, когато свърши, отново посегна към звънеца, за да позвъни. Икономът се появи с такава бързина, сякаш през цялото време беше стоял с долепено до вратата ухо, а изражението на лицето му говореше, че вече е узнал новините.

— Гостите си тръгват! — кратко отсече маркизът, очевидно незаинтересован от факта, че част от прислугата, вече е научила за годежа на господаря. — Изпратете ги до каретата!

— Веднага милорд! — отговори икономът, докато придържаше вратата отворена, така че гостите да излязат.

Лавина протегна ръка към маркиза, но за нейно удивление той не я пое, а кръстоса двете си ръце зад гърба и се поклони в знак на уважение.

Тя с искрено учудване констатира, че той не желаше дори да я докосне. Разбрала намека, тя на свой ред отдръпна ръката си и любезно каза:

— Благодаря от все сърце!

После отиде до баща си и двамата напуснаха библиотеката. Тъй като тя повече не се обърна назад, не можа да види, че лорд Елзуик не откъсваше поглед от нея, а лицето му прие някакво особено изражение.

Едва, когато се озоваха в коридора, Лавина забеляза, че той не ги беше последвал, както изискваше етикетът и както се предполагаше, че трябва да постъпи един годеник.

„Изключително внимателно и всеотдайно, няма що!“ — горчиво установи за себе си тя.

Или пък, именно така трябваше да постъпи един мъж с годеницата си, според неговите разбирания!

Новините за годежа им се бяха разнесли из замъка на маркиза с бързината на светкавица. Докато вървяха през коридорите към входната врата, Лавина забеляза, че всяка тяхна стъпка бива наблюдавана от стотици очи. Всички слуги искаха поне за миг да

зърнат жената, постигнала невъзможното. Когато обаче ги погледнеше, всички те изчезваха, за да се появят отново в мига, когато е отминала нататък.

Единственото място, където служителите на маркиза не се криеха, а се бяха подредили на стълбището и нахално зяпаха, беше салонът.

Най-накрая двамата с баща ѝ се качиха в каретата и тя хвърли последен поглед към прекрасния замък. От всички прозорци надничаха любопитните очи на персонала, който работеше там.

След като вече бяха на известно разстояние от Елзуик Тауърс, на път за в къщи, Лавина седна до баща си и взе ръката му в своята.

— Победихме, победихме! — радваше се тя, в изблик на възторг.

— Надявам се и вярвам, да е така! — отговори графът. — Но предполагам, че ще ти е трудно да се разбираш с този млад мъж, защото е доста особен.

— Това няма значение, татко! — увери го Лавина. — Ще го изтърпя, защото знам, че един ден ще се освободя от него. В края на краищата, най-лошото, което знам е, че е много груб, а най-хубавото, че се съгласи да ми помогне!

— Изглежда, че ще вложи всички сили, за да направи нещата, както трябва — съгласи се графът. — Идеята му за телеграмата беше отлична. И всичко това, след като първоначално ни беше отказал...

— Да, наистина е странно как така изведнъж промени мнението си — неволно се замисли Лавина. — Всъщност, имам усещането, че го прави поради някакви собствени подбуди, а не заради нас.

— Да, и аз останах със същото впечатление, но нямам идея какво общо може да има той с тези неща.

Тъй като графът беше романтик по душа, погледна дъщеря си с любов, усмихна се и допълни:

— Промяната стана, когато той се обърна и те погледна. Предполагам, че те е видял по-добре, осъзнал е колко си красива и мигновено се е влюбил в теб.

— Татко! — засмя се тя и презрително махна с ръка.

— Добре, добре, скъпа моя, признавам, че това просто е едно...

— Което е наистина ужасно! Та той е груб, арогантен, непоносим, тесногръд...

— Ако това е начинът, по който говориш за човека, направил ти такава голяма услуга, то тогава не смея да мисля, какво би станало, ако ти беше враг — констатира баща ѝ и я погледна с поглед, изпълнен с нежност.

А тя си помисли, че баща ѝ всъщност е прав и маркизът наистина ѝ беше враг, макар и само в някои отношения.

Тя обаче не посмя да го изкаже гласно, за да не разтревожи баща си, а при това беше сигурна, че и не би я разбрал.

Вместо това отговори:

— Това е съвсем различно нещо! Той е последният мъж на земята, който бих искала да се влюби в мен. Може дори да е по-лош и от принц Станислав!

Графът целуна нежно ръката ѝ и добави:

— Щом смяташ така, скъпа моя...

Веднага след като пристигнаха в имение Рингууд, Лавина и графът разбраха, че нещо се беше случило. Икономът, който ги посрещна, имаше изключително разтревожен вид.

— Идва пратеник на Нейно Величество, докато отсъствахте, милорд! — оповести той, а гласът му звучеше гордо, сякаш беше говорил със самата кралица.

— О, небеса! — извика Лавина. — Вече? А аз мислех, че ще разполагаме с още малко време!

В един ужасен миг, тя видя как всичко, което бяха постигнали им се изплъзваше.

— Не се страхувай, мила! — ободри я графът, като се опитваше да звучи по-убедително, отколкото всъщност се чувстваше. — Ще отстоявам твърдо позицията си!

— Но този човек е тук, за да ме отведе право при Нейно Величество. Колко решителен можеш да бъдеш, когато се изправиш лично срещу нея?

Графът, който в момента се питаше същото, сега се изправи, за да даде израз на възмущението си.

— Ще ѝ кажа точно това, което мисля — обяви той. — Както и това, че няма да те дам за нищо на света! Дентан, къде е пратеникът?

— Не е тук, милорд — отговори икономът. — Остави писмо, което да ви предам веднага, щом се приберете и каза, че ще се върне отново след час.

Граф Рингууд избърса потта от челото си и взе писмото, но щом понечи да го отвори, Лавина го изтръгна рязко от ръцете му.

— Колко жалко, че не се срещнахме лично! — заяви тя. — Дентан, моля ви, донесете ни малко шери, ние ще сме в библиотеката.

Лавина поведе графа към библиотеката, а когато вече бяха там, му заговори с тих, енергичен глас:

— Татко, трябва да напуснем къщата незабавно!

— Но, скъпа, как бихме могли да го сторим? Преди да пристигне писмото, нещата стояха по по-различен начин. Сега, след като вече съм го получил, длъжен съм да се подчиня на това, което пише в него.

— Но, татко..., ти не си го получил!

— Напротив! Ти чу Дентан...

— Не сме видели, нито сме чули Дентан, защото не сме се прибирали вкъщи. Били сме на посещение в Елзуик Тауърс, по покана на маркиза и не сме идвали въобще тук...

— Но, скъпа, ние сме тук!

— Не, татко, не сме!

Графът примигна учудено.

— Странно, но мога да се закълна, че току-що се прибрахме!

— Въобразяваш си! — настоя Лавина. — Всъщност, ние все още сме в замъка на маркиза.

Изправен пред силния характер на дъщеря си, графът нямаше никакъв избор, освен да отстъпи и да се съгласи с плана, като приеме, че все още са в дома на Елзуик.

— Изпратили сме прислужник в имение Рингууд, който да информира къде сме отседнали и който да вземе някои необходими за нас неща.

— Но нали Дентан би изпратил писмото по него?

— В цялата суматоха, писмото се е изгубило и не се е намерило до другия ден. Не можеш да бъдеш обвинен в незачитане на кралско нареждане, щом не знаеш нищо за него, нали така?

— Но представи си, че пратеникът ни види и сега ни последва до Елзуик Тауърс?

— Маркизът ще се справи с него, тъй като е достатъчно неприятен и му иде отръки! Но трябва да тръгнем начаса. Побързай с приготовленията, татко, а аз ще говоря с госпожа Банти.

Тя наистина се зае с работата си около багажа, като остави графа да се подсилва с шери.

Първото, което Лавина направи, беше да се разпореди да приготвят още една карета, този път покрита и с два отпочинали коня.

После повика Дентан и го удостои с най-възхитителната усмивка, на която беше способна и която можеше да накара всекиго от прислугата с охота да изпълни всяка нейна заповед.

— Дентан, ти си стар приятел на нашето семейство — започна тя. — Искам да си първият, който ще научи, че съм сгодена за маркиза на Елзуик.

Той ококори очи от изненада, но тъй като беше опитен служител, изрече пестеливо.

— Моите поздравления, лейди Лавина!

— Благодаря, Дентан. А сега имам нужда от помощта ти. Маркизът покани мен и баща ми в замъка си да му гостуваме за известно време. Така, че ние не сме се връщали вкъщи и не знаем нищо за писмото.

Икономът беше шокиран.

— Но, лейди Лавина, да не би да имате предвид, че съм забравил да предам писмо от кралицата?

— Знам, че това е нещо, което никога не би допуснал — ласкаво отвърна тя.

— Не ми прилича на мен! — смънка той, но личеше, че е жестоко засегнат. — Това никога не се е случвало!

— Знам, че искам от теб да направиш голяма жертва...

— Ще ме изпрати ли кралицата в затвора, ако загубя писмото й?

— Няма да й го позволя! — обеща Лавина.

— Е, може и да съм го дал на помощника си. Всички знаят, колко е разсеян. Оставете това на мен, лейди Лавина!

— Благодаря ти, Дентан! А когато пратеникът се върне, бъди така любезен да го информираш, че може да ни открие в Елзуик Тауърс.

— Разбрано!

— Обясни му за годежа ми...

— Значи не е тайна?

— О, съвсем не! Можеш да кажеш на всички в къщата, както и на кралския пратеник.

Щом уреди и този въпрос, Лавина побърза да отиде в стаята си.

За късмет, приготвянето за първото посещение у маркиза не беше изисквало много подготовка и повечето от дрехите ѝ бяха все още опаковани. Госпожа Банти отговори на нарежданията ѝ само с кратко кимване, което означаваше, че всичко, което искаше господарката ѝ, щеше да бъде изпълнено на мига.

Само няколко минути след това закритата карета ги чакаше и те потеглиха.

В началото на пътуването, те непрекъснато надничаха през прозореца, за да се убедят, че пратеникът не ги следва с писмото на кралицата и когато се убедиха, че след тях няма никой, започнаха да се чувстват по-спокойни.

— Не мога да повярвам, че ще ни се размине — прошепна графът.

— Всичко ще е наред, ако не губим самообладание — отговори Лавина. — И ако маркизът изиграе ролята си, както трябва.

— Какво имаш предвид, скъпа?

— Говоря за начина, по който Елзуик отказа да се сбогува с мен. Той въобще не пожела да ме докосне.

Баща ѝ кимна в знак на съгласие и тя продължи.

— Говореше, че ще се държи като всеотдаен годеник...

— Така ли? Не помня да е казвал такова нещо.

— Каза го, докато ти разглеждаше библиотеката. Освен това ме увери, че ще играе ролята си убедително, в което силно се съмнявам. Макар, че и аз трябва да направя за него същото.

— Смятам, че това е приемливо. Но се страхувам, че ще трябва да изтърпиш и известно по-специално внимание от негова страна. Имам предвид, ухажване.

— Стига да не се опитва да ме целува, ще се справя — каза Лавина и вирна надменно брадичката си.

— Убеден съм, че не би му хрумнала подобна идея.

— Да — каза тя сърдито, — както и на мен. Видя ли как се държа, когато си тръгнахме? Ще стане ясно на всеки, който има поне

малко усет, че е бил принуден да се обвърже, а не че влюбено ме е молил да му окажа честта да стана негова съпруга.

Графът въздъхна и тихо добави:

— Трябва да ти призная, мила моя, че и според мен той не се справя много добре с ролята си и в интерес на истината, малко се притеснявам заради това посещение.

ГЛАВА 4

Втората им визита в Елзуик Тауърс беше много по-различна от първата във всяко едно отношение. Без съмнение маркизът беше осъзнал, че отчужденото държане, което беше демонстрирал към годеницата си по-рано през деня, в никакъв случай не би допринесло за успеха на каузата им. В резултат на това подходът му беше съвсем нов.

Сега той ги очакваше, за да ги посрещне, като лично помогна на Лавина да слезе от каретата. После, за нейна голяма изненада, взе ръката ѝ и като я поднесе към устните си, галантно я целуна. Ако човек не знаеше истината за отношенията им, дори би си помислил, че в погледа му има едва ли не благоговение към тази жена.

Зад гърба му се чува радостните възклицания на събралия се персонал, излязъл да поздрави жената, за която се предполагаше, че трябва да бъде тяхната нова господарка.

— Не очаквах такова посрещане — каза тихо тя.

— Напълно в реда на нещата е бъдещата маркиза на Елзуик да получи подобаващо приветствие от тези, които ще управлява — отговори спокойно той.

— Благодаря ви! — каза тя и се опита да освободи ръката си от неговата, но той не я пусна.

— Освен това се предполага, че трябва да изпитвате наслада от моето ухажване — напомни ѝ той.

Лавина го погледна право в очите, удостоявайки го с най-ослепителната усмивка, на която беше способна, което потвърждаваше готовността ѝ да се включи в играта.

— Милорд — каза тя и си пое дъх, — не можете да си представите каква радост е за мен да бъда отново с вас. Сърцето ми се изпълва с щастие...

— Внимателно — прошепна той, — не преигравайте!

— Възможно ли е една жена да преиграва по отношение чувствата си към мъжа, който един ден ще бъде неин съпруг и

повелител?

За момент сякаш каменното изражение, което имаше лицето на маркиза изчезна и дори ѝ се стори, че той леко се усмихва. Но това трая само секунда, защото маркизът на мига овладя завладелите го емоции.

— Действително ще бъда ваш съпруг и повелител! — отговори той. — Радвам се, че сте наясно с това. Сега, скъпа моя любов, позволете да ви представя на персонала, който ще бъде и на вашите услуги.

Лавина беше изправена пред стотина души, някои от които се поклониха в знак на уважение, а други правеха реверанси.

— В момента в къщата липсва персонал — поясни маркизът. — Както казах, това е дом на ерген, а и аз почти не се забавлявам. Много от хората, които виждате тук, работят в околността, на полето или пък в оборите. Естествено, присъствието на маркизата ще промени всичко това.

— Естествено... — прошепна тя, като вече се чувстваше зашеметена от преживяното.

— Това е Пъркинс, главният иконом, който се грижи за цялото домакинство.

Пъркинс, един от малкото прислужници, които я бяха видели по-рано днес, се поклати, едва прикривайки озадачението си от неочаквания развой на събитията.

Зад него имаше няколко помощник-иконома и безброй други слуги, които кимаха с глави за поздрав.

След това на Лавина бе представен главният готвач, който беше един придаващ си важност французин, на име Лоран, а неотлъчно до него стояха и двамата му помощника.

Най-накрая тя видя и няколкото прислужнички, за които беше споменал маркизът. Бяха облечени в спретнати черни рокли и носеха ослепително бели надиплени престилки. Въпреки всичко, очевиден беше фактът, че мъжете ги превъзхождаха многократно по брой.

— А сега, моля да ми окажете удоволствието, да ви придружа до новия ви дом! — галантно каза маркизът, и като я хвана за ръка, въведе я през прага в къщата си.

Когато влязоха, Лавина вече беше нетърпелива да сподели преживяното в имение Рингууд.

— Трябва да говоря с вас — започна тя.

— Случило ли се е нещо?

— Да, при това нещо ужасно. Кралицата прати писмо на баща ми.

— В което пише?

— Не знам, не му позволих да го отвори!

— Не сте му позволили...?

— Щеше да бъде фатално — побърза да го прекъсне тя. — Щом веднъж прочете писмото, ще бъде длъжен да се подчини на заповедите в него. А така, той не го е получил.

— Мисля, че току-що казахте, че е!

— То пристигна в къщи, но ние не...

Той я погледна неодобрително и се намръщи.

— Какво не сте?

— Не сме се прибирали в къщи!

— Лейди Лавина, простете за бавната ми схватливост, но останах с впечатлението, че сте били вкъщи, и ако наистина не сте били, както твърдите, то аз съм в неведение, относно това, как сте разбрали, че има писмо от кралицата?

— Разбира се, че си бяхме вкъщи!

Маркизът поклати неразбиращо глава и махна с ръка.

— Предполагам, че започнахме разговора от края му — каза той тихо. — Аз обикновено започвам с началото на историята, но вие очевидно използвате други похвати.

Лавина тропна с крак, в знак на несъгласие.

— Бих искала поне за миг да спрете с глупостите си. Изразявам се пределно ясно.

— Съжалявам, но за мен не е така. Пристигнало ли е въпросното писмо или не е?

— Да, пристигна, докато ние бяхме тук с вас. Тъй като не е в интерес на баща ми да го получи, аз го оставих в иконома и веднага напуснахме имението. Когато пратеникът на кралицата се върне да ни търси, ще бъде информиран, че няма да се върнем в имение Рингууд и ще трябва да ни го достави тук...

— Където ще ни завари в пълна готовност да го посрещнем, както подобава! — добави маркизът, а в очите му проблесна знак на

одобрение. — Много добре! Сега, след като ми се изясниха обърканите ви обяснения, мога спокойно да кажа, че се гордея с вас!

Ако с тези думи той целеше да я успокои, то това определено беше грешка. Разбира се, че беше приятно човек да бъде похвален, но как смееше той да се опитва да я покровителства? Нима този мъж си мислеше, че я беше грижа, дали се гордее с нея или не?

— А къде са прислужницата и гардеробиерката, с които ме заплашихте? — попита маркизът, видимо развеселен.

— Ще дойдат всеки момент! Тъй като бързахме, тръгнахме преди тях.

— В такъв случай, една от моите прислужнички ще ви покаже стаята, където винаги се е разполагала господарката на къщата.

Скоро Лавина разбра, че това, което той наричаше „стая“, всъщност приличаше по-скоро на разкошен апартамент.

Беше разположен в ъгъла на къщата, така че на двете стени имаше огромни прозорци, които позволяваха помещението да се изпълва със светлина.

Мебелировката беше изключително ценна, състояща се предимно от антики, които обаче бяха добре поддържани. В средата на стаята имаше огромно легло, покрито с копринена дамаска с цвят на мед и обковано със злато.

Над камината имаше голямо огледало със златна рамка, в тон с цвета на леглото и тавана, който изобилстваше от златни орнаменти. Накъдето и да погледнеш, Лавина виждаше само злато — от полилея до столовете и от целия този разкош и пищност, дъхът ѝ спираше. Очевидно тук смятаха, че маркизата на Елзуик трябваше да живее в лукс.

Прислужницата я разведе, като ѝ показа личната ѝ баня, както и гардеробната.

Един от прозорците разкриваше прекрасна гледка към главния вход на Елзуик Тауърс и за успокоение на Лавина, точно в момента, в който погледна натам, тя видя, че каретата с прислугата и багажът ѝ вече пристигаха.

— Благодаря на Бога! — прошепна Лавина.

Вече можеше да бъде напълно спокойна, че щеше да има възможност да използва най-опасните си оръжия, за да се справи с най-странната ситуация, в която бе изпадала някога.

Окуражена от красотата, чара и великолепието си, тя щеше да се изправи срещу маркиза и да го срази напълно.

Тайничко и категорично, Лавина си обеща това да стане на всяка цена и в най-кратък срок.

Пристигането на госпожа Банти в Елзуик Тауърс беше доста шумно от това на Лавина.

Облечена в стилна черна рокля и със сламено боне, украсено с черна дантела, тя високомерно премина по пътя, водещ към покоите на господарката ѝ.

А Джил, личната прислужничка на Лавина, подтичваше след нея като след някоя придворна дама. Следваха ги няколко мъже с багажа, който възнамеряваха да оставят на пода, но ненадейно бяха стреснати от нечий заповеднически глас.

— Тая няма да я бъде!

— Банти, скъпа, какво има? — запита Лавина.

— Не може да спите тук. Срам и позор! Никога не съм виждала подобно нещо!

После отпрати сърдит поглед към носачите, които я гледаха недоумяващо.

— Вие какво търсите тук? Веднага се махайте и някой да извести господаря ви, че искам да го видя и това не търпи никакво отлагане!

Мъжете зяпнаха от изненада и се спогледаха с недоумение, чудейки се кой ли ще се осмели, да съобщи на маркиза, че някаква жена, при това от прислугата, искала да го види.

За тяхна радост и късмет, в същия момент на вратата се появи самият лорд Елзуик. Само за секунда, всеки от тези, които носеха багажа, се измъкна от апартамента със скоростта на светлината.

— Дойдох да се убедя, че сте се настанили удобно — обърна се маркизът към Лавина, при това изключително учтиво. — Виждам, че прислугата ви е пристигнала, така че всичко е наред.

— Напротив, нищо не е наред! — възрази госпожа Банти като го гледаше гневно. — Никога през живота си не съм била толкова възмутена!

Лавина затаи дъх, убедена, че това щеше да доведе до истинска катастрофа. Маркизът никога не би толерирал такова поведение, още

повече на жена, и то от прислугата.

Но вместо да се обиди, той погледна госпожа Банти и ѝ отвърна със съвсем благ тон:

— Мога ли да попитам, кои добри обноси по-точно съм нарушил?

— Този апартамент е напълно неподходящ за лейди Лавина.

— Това е стаята на господарката на къщата. Искан да ѝ окажа тази чест.

— Но тя все още не е господарка тук и именно затова е скандално спалнята ѝ да бъде свързана с вашата.

— Всъщност, не е! — отговори маркизът, видимо удивен от доводите на жената.

— Нейната стая е свързана с гардеробната — каза госпожа Банти и отвори врата на дрешника, но това разкри още една врата, водеща към друга стая. — А след нея е именно апартаментът на Негово Височество! — завърши тя, а гласът ѝ беше силен като гръмотевица.

— Е, да — съгласи се той, — но забележете, че в стаята за дрехи има и две легла, едното, от които предполагам, ще заемете вие, а прислужницата, другото. Допускате ли, че ще се опитам да се промъкна през стаята ви, за да застраша честта на лейди Лавина? Убеден съм, че бихте ми попречили, а и освен това, вратата към апартамента ми е заключена.

Но госпожа Банти беше абсолютно непреклонна и не отстъпи дори пред този довод.

— Не се съмнявам, че Негово Височество има ключ!

— Който с радост ще ви предам.

— Как все пак мога да бъда сигурна, че нямате резервен?

— Добре! — каза маркизът. — Ще ви дам пистолет и ако случайно ме видите да се прокрадвам през гардеробната, давам ви разрешение да ме застреляте!

Госпожа Банти го погледна навъсено и сякаш още по-разгневена.

— Банти, скъпа — тихо произнесе Лавина, — моля те, остави нещата така. Не виждаш ли, че той се шегува?

— Той така си мисли! — заяви тя. — Не вярва, че бих го застреляла!

Изненадващо за Лавина, лорд Елзуик едва доловимо се усмихна.

— Напротив — каза той, — убеден съм, че бихте го сторили. Но ако се съгласите на компромис, предлагам да извикам дърводелец, който да закове вратата, водеща към покоите ми. Така лейди Лавина ще бъде в пълна безопасност от моите зли намерения.

Госпожа Банти благосклонно даде одобрението си относно това предложение и вече спокойно се зае със задълженията си — да разопакова багажа и дрехите на господарката си.

— Милорд, искам да поднеса извиненията си! — смутено каза Лавина, като беше изключително разтревожена за това, дали ще успее да защити гардеробиерката си от гнева на маркиза. — Просто госпожа Банти е много загрижена за мен...

— Дори не си и помисляйте да се извинявате за поведението й — възрази той. — За нищо на света не бих пропуснал да се запозная с нея.

— Но начинът, по който ви говори...

— Напомня старата ми гувернантка, която аз много обичах. А сега трябва да уредя нещата с дърводелеца. Ако се върне и види, че не съм изпълнил обещаното, ще трябва да се страхувам за живота си.

— Но вие все още не сте й дали пистолет?

— Няма да се учудя, ако тя крие свой собствен някъде.

Той побърза да напусне стаята, за да се заеме със задълженията си, а Лавина остана дълго време загледана след него, чудейки се какъв беше този човек, който постоянно я изненадваше с нови и нови черти в характера си.

Когато графът се качи да вземе дъщеря си за вечеря, не можа да скрие възхищението си от красотата й.

— Изглеждаш прекрасно, скъпа моя! — каза той.

— Нали? — извика госпожа Банти, която имаше пълното основание да се гордее с работата си.

Златото, с което беше декорирана стаята я беше вдъхновило да облече любимата си лейди Рингууд в рокля от златен сатен, чието бюстие беше в бледолилаво. Този цвят се срещаше и в долната част на тоалета под формата на панделки. Под нея Лавина носеше фуста с много волани, която караше роклята да бухне, в резултат на което младото момиче придоби визия, достойна за принцеса. В задната част

на роклята имаше шлейф, на който бяха избродирани лилави и златни теменужки. Деколтето ѝ беше дълбоко изрязано, но не неприлично, а напълно достатъчно, за да се разкрие изящната диамантена огърлица, която носеше. Бледолилавите чехлички и бели ръкавици бяха последното допълнение към умопомрачителния външен вид на Лавина.

— Моята дъщеря е вашата гордост, мадам! — каза графът, като бе изключително мил с госпожа Банти, защото се страхуваше от нейната избухливост.

— Благодаря, милорд! — прие похвалите тя и отиде в гардеробната.

Графът въздъхна от възхищение и отстъпи крачка назад, за да се полюбува още малко на дъщеря си.

— Няма друга жена, която може да се сравни с теб!

— Всъщност, на вечерята няма да има никакви други жени, татко! — отвърна му тя през смях.

— Напротив, ще има. Маркизът е поканил някои от местните. Тук са свещеникът и кметът, заедно със съпругите си, както и няколко бедни роднини, за които предполагам, че живеят в земите му.

Лавина зяпна от изненада.

— Мислех, че той никога не устройва празненства.

— Изглежда сега е направил изключение.

— И е довел роднините си да се запознаят с мен?

— Прави го, защото така е редно, но и трябва да отбележа, че е в твоя полза.

„Или негова?“ — помисли си Лавина, но замълча.

Изведнъж някой почука на вратата. Джил отвори и те с изненада видяха, че е маркизът.

Той беше облечен във великолепен черен костюм, допълнен от снежнобяла риза, а на ревера му имаше диамантена игла.

Лавина си напомни, че не бива да се заплесва по него, въпреки че никога преди това не беше виждала по-красив мъж от него.

Той любезно направи лек поклон и се приближи.

— Моите поздравления, мадам — каза той. — Вие сте годеница, с която би се гордял всеки мъж.

— Поласкана съм, че се гордеете с мен, сър — отвърна му със същата любезност Лавина.

— Липсва само едно нещо, за да изглеждате перфектно — каза той. — Ще ми окажете ли честта да носите това?

Чак тогава тя забеляза, че маркизът носеше голяма черна кутия. Когато я отвори, там имаше най-позорителните бижута, които някога беше виждала — огърлица, диадема, обици, две брошки, всички изработени от злато и инкрустирани с най-невероятните изумруди.

— Това са изумрудите на рода Елзуик — обясни маркизът. — Всеки, който ви види да ги носите, ще бъде напълно убеден в истинността на годежа ни.

После той се обърна и показа бижутата на госпожа Банти:

— Бих искал да чуя мнението ви, мадам?

— Много красиви и напълно подходящи! — компетентно изтъкна тя.

— Кое бихте предложила за тази вечер?

Банти се замисли се миг.

— Огърлицата, диадемата и обиците! — категорично каза тя.

— А гривна?

— Ще бъде прекалено натруфено! — възрази госпожа Банти и смръщи вежди, в знак на неодобрение.

— Тогава, ако обичате!

Маркизът се отдръпна, за да даде възможност на гардеробиерката да сложи бижутата, където беше необходимо. Когато всяко от тях зае мястото си, Лавина установи, че никога не беше изглеждала толкова ослепително великолепна. Всъщност, изглеждаше точно, както трябваше да изглежда една маркиза.

— Присъстват някои от моите роднини — поясни ѝ маркизът, — които със сигурност ще разпознаят бижутата, а ако пристигне и кралският пратеник, ще се погрижа той също да разбере значението им. Това се отнася и за всички други гости.

— Всички други? — попита недоумяващо Лавина.

— Надявам се местният вестник да изпрати репортер. Казах на Хънсбъри да спомене нещичко за вечерята, когато пращаше телеграмата, а прислугата е инструктирана да пуска всеки, който желае да влезе.

Нямаше дори място за съмнение и Лавина трябваше да признае, че маркизът играеше ролята си по най-добрия начин.

Малко преди да излязат от стаята, графът прошепна в ухото ѝ:

— Трябва да призная, че двамата изглеждате чудесно, скъпа моя!

— Татко, трябва да си се побъркал.

— Щом казваш, мила... — отговори ѝ графът и леко се усмихна.

Тримата заедно слязоха за вечеря. Лавина беше хванала маркиза под ръка, за да може той да я представи пред местната аристокрация и роднините си. Гостите бяха шестима на брой, всички възрастни хора и изключително развълнувани от това, че са поканени на празненство в Елзуик Тауърс.

Именно жената на кмета беше разказала на Лавина за добрите дела на маркиза.

— Всички тук разчитат на него, тъй като той ги подслонява и плаща по-голямата част от сметките им — увери я тя. — Предполагам, не ви е споменал за всичко това, защото не иска хората да научават за добрите му дела.

— Започва да ми става ясно как стоят нещата — прошепна Лавина.

Разбира се, тя беше сигурна, че добротата му има две страни. В замяна на проявената щедрост, той вероятно очакваше от роднините си да бъдат на негово разположение, когато има нужда от тях. Но не можеше да се пренебрегне още един факт — всички изглеждат разчитаха истински на него и му говореха без страх и притеснение.

На Лавина ѝ направи впечатление, че когато една възрастна дама го задържа особено дълго, за да му разкаже в детайли за някакъв семеен проблем, той я беше изслушал с нескрит интерес, без да покаже и капка раздражителност, като ѝ обеща, че ще ѝ помогне с каквото може.

Всичко това я объркваше и правеше още по-любопитна по отношение на мъжа, за когото беше сгодена официално.

На самата вечеря тя седеше до него, като през цялото време той я обсипваше с ласкави грижи. Още утре сутринта, предположи тя, новината щеше да се разчуе навсякъде и поне за известно време с баща ѝ щяха да се чувстват в безопасност.

Но не можеше да се отрече, че имаше нещо странно в цялата тази история.

Графът определено се забавляваше в компанията на кмета и неговата съпруга. Оказа се, че и двамата му събеседници бяха запалени

по морски пътешествия. Тъй като той им беше споменал, че притежава кораб в Тилбъри, между тях започна пламенна дискусия по темата.

— Току-що ремонтирах и пребоядисах „Русалка“ — каза им той.

— „Русалка“ — възкликна една възрастна дама, очевидно роднина на маркиза. — Какво прекрасно име!

— По това време на годината обикновено сме на някой круиз — обясни графът, — но сега, разбира се, се наложи временно да отложим плановете си.

— Круиз ли? Това е прекрасна идея — каза маркизът. — Може би наистина трябва да я обмислим.

После разговорът се прехвърли на друга тема, понеже съпругата на свещеника искаше да разбере повече подробности за кралицата. Истината беше, че графът нямаше желание да говори за причината, която най-много го притесняваше в момента, но въпреки всичко, задоволи любопитството ѝ с няколко интересни факта за Нейно Величество.

— Пътувате ли заедно с нея? — попита кметът.

— Да, до Осбърн, но истината е, че тя не пътува често. Ходи единствено до там и до Балморал в Шотландия.

— Шотландия е изключително красиво място — въздъхна свещеникът.

Графът сподели, че има братовчед, който живее в Шотландия, близо до Балатър и за негово успокоение, разговорът беше изместен към красотите на тази част от Англия.

Най-накрая маркизът стана на крака, като понечи да каже нещо, но беше прекъснат от икономата, който прошепна нещо в ухото му. Единственото, което Лавина го чу да казва беше: *Доведете го тук.*

Когато икономът напусна стаята, маркизът се обърна към графа и му прошепна тихо:

— Пристигнал е пратеникът на кралицата. Търси ви.

Графът застина от страх, както си беше, неспособен да каже каквото и да било.

Лавина, която запази самообладание, първа наруши тишината:

— Чудя се какво точно иска?

— Предполагам, че ви вика, за да помогнете на Нейно Величество в някое важно дело — предположи свещеникът, останал почти без дъх от вълнение.

— Да, сигурно е това — едва чуто отвърна графът.

— И трябва да е неотложно — предположи съпругата на духовника, — щом идва толкова късно вечерта.

— Несъмнено е така — съумя да им отговори графът.

— А може би е въпрос от национално значение — възторжено продължи с предположенията тя.

Думите ѝ бяха толкова близки до истината, че очите на графа се разшириха от ужас, което накара свещеника да прошепне в ухото на съпругата си, че това е тема, която не ги засяга.

И двамата с Лавина веднага разпознаха сър Ричард Пейтън, който влезе в стаята. Графът често го характеризираше като „изключително безчувствен човек, без никакъв темперамент“.

Щом сър Ричард влезе, маркизът стана и го поздрави любезно.

— Идвате точно навреме, за да се присъедините към нас за тоста, в чест на моята годеница Лавина! Скъпа — каза той и я хвана за ръка, което я принуди да стане. — Нима може да има по-щастлив мъж от мен?

После подаде чаша на кралския пратеник и я напълни догоре.

— За лейди Лавина Рингууд, бъдещата маркиза на Елзуик.

Тостът постави Пейтън в неловка ситуация, защото както самият той, така и всеки в кралския двор, знаеше защо Нейно Величество изискваше присъствието на лорд Рингууд. Напълно му беше ясен и фактът, че кралицата ще бъде повече от недоволна от развоя на събитията и състоялия се тук годеж.

Но тъй като не му достигна куража, за да оповести това, за което беше дошъл, той изпи чашата с шампанско до дъно и се помоли в себе си, неговата господарка никога да не разбере за проявената мекушавост от негова страна, защото в противен случай би му одрала кожата.

Последваха още тостове и речи, които принудиха пратеникът на кралицата да отложи разговора с графа за после, след като всички се оттеглят в салона.

За нещастие, когато този момент най-накрая дойде, той беше прекъснат от появата на господин Ферис, репортерът на местния вестник, който маркизът сърдечно приветства.

Но не това беше най-лошото. Домакинът говори с репортера няколко минути и дори му представи годеницата си. Всичко това

накара сър Ричард да се разтрепери при мисълта какво щеше да се случи, щом новината за годежа се появи в вестника.

Джак Ферис, който беше собственик и редактор на местния вестник, не можеше да повярва на късмета си. Това, че беше успял да влезе в Елзуик Тауърс, и то на такова събитие, беше надминало и най-смелите му мечти.

А сега дори маркизът и лейди Лавина любезно го поздравяваха.

— Елате в градината! — покани го маркизът. — Ще започне представление с фойерверки.

— Фойерверки! — повтори невярващо Лавина.

— В твоя чест, мила моя!

Френските прозорци на салона бяха отворени и гостите излязоха на широката тераса.

Маркизът поведе Лавина към стълбището, водещо към градината. Застанаха в центъра им и впериха очи към тъмното небе, което в следващия миг се озари от многоцветните багри на фойерверките.

По-голямата част от прислугата също беше излязла в градината, за да се любува на спектакъла, а радостните им възгласи се сливаха с пукота на избухващите ракети.

Лавина стоеше на стъпалата с вперени в небето очи, като цялото ѝ внимание беше погълнато от яркото светлинно шоу и не забеляза, че всички погледи, включително и този на маркиза, бяха насочени към нея.

Най-накрая тя погледна мъжа до себе си, и пред одобрителните викове на прислугата и учуденият поглед на сър Джак Ферис, той я притегли към себе си и я целуна.

Определено това беше последното нещо, което беше очаквала и в първия момент Лавина не съумя да реагира. Целувката му не беше бурна или страстна, а по-скоро беше за пред насъбралите се. Но въпреки това, чувството, че неговите устни бяха докоснали нейните, я правеше неспособна да се контролира. Устните му бяха чувствени и настойчиви, но милувката му беше изключително нежна. Лавина беше наясно колко силен беше той и не можеше да не си признае, че ѝ харесваше да чувства неговото мъжествено, мускулесто тяло, близо до себе си.

— Би било от полза, ако се постараете да изглеждате поне малко въодушевена — прошепна той, а устните му все още бяха опасно близо до нейните.

— Аз... не мога... — прошепна тя и лека червенина обагри бузите ѝ.

— Не изпълнявате вашата част от уговорката ни, мадам!

— Аз ли? Добре тогава...

Едва изрекла тези думи, Лавина решително обгърна врата му с ръце, като се престори, че отвърща на целувката. И тогава, напълно неразбираемо за нея, тя осъзна, че всъщност това не беше преструвка, а че тя наистина го целуваше.

Изплашена от постъпката си, тя рязко се отдръпна и видя, че всички около тях се усмихваха, както и самият маркиз.

— Достатъчно въодушевена ли бях, сър? — попита тя престорено сериозно.

— Ще свърши работа, поне засега.

Те се отдалечиха един от друг и всичко се върна постарому, сякаш нищо не се беше случило — имаше още тостове, а шампанското не спираше да се лее.

Джак Ферис ги следваше неотлъчно, като през цялото време енергично драскаше нещо на лист хартия. Очевидно бе, че той е видял всичко и без съмнение щеше да го опише във вестника, така че Лавина предположи, че по-късно трябва да благодари на маркиза за проявената досетливост.

Сега обаче тя се чудеше защо един мъж би положил толкова усилия за нещо, което въобще не го интересуваше.

Окуражен от проявеното внимание към него, Джак Ферис се доближи до нея.

— Мога ли да попитам, дали вие двамата се познавате отдавна?

— От години — отговори маркизът, без капка колебание в гласа.

— Всъщност първата ни среща беше в Лондон, в къщата на лорд Брейсуел. Нали така, любов моя?

— По-точно — незабавно се включи в играта Лавина, — преди три години, въпреки че това не може да се нарече точно среща, но тогава за първи път се видяхме и съответно се харесахме.

Ферис, който беше напълно завладян от възхищение, побърза да оповести на всички, че лорд Елзуик и годеницата му са пазили дълго в

тайна любовта си.

Сър Ричард наблюдаваше всичко това отстрани с доста яден поглед, като се чудеше кога ще има възможност да предаде писмото, което носеше за графа. Когато най-накрая успя да се доближи, графът вече беше овладял нервите си и го приветства с широка усмивка. Кралският пратеник, подаде писмото, но граф Рингууд, го остави настрана и каза:

— Налейте си питие, скъпи мой приятелю!

— Лорд Рингууд, изключително важно е да го прочетете сега. Нейно величество изисква присъствието ви в Уиндзор незабавно!

С неохота, графът отвори писмото и с още по-голяма разсеяност го прочете. В него преобладаваше заповедническият тон, но най-много го притесни изразът: „Трябва да дискутираме проблем от национална значимост“.

От това тягостно положение го измъкна маркизът, който незнайно как се беше озовал зад гърба му.

— Не можете да отидете там, приятелю, защото по това време вече ще сме отплавали — каза той и после се обърна към сър Ричард.

— Лорд Рингууд и лейди Лавина ме поканиха на пътешествие с кораба им, и планувахме да заминем незабавно, така че няма да е възможно той да се отзове на любезната покана на кралицата.

— Това не е покана — възрази сър Ричард, — а повикване да се яви.

— Каквото и да е, лорд Рингууд не може да присъства, защото заминаването ни е уредено за утре сутрин.

Маркизът потупа сър Ричард по гърба и му заговори изключително жизнерадостно, сякаш нищо не се беше случило.

— Ще се наложи Нейно Величество да почака, докато се върнем. Не може да е чак толкова важно.

Сър Ричард беше останал без думи, а очите му се разшириха от ужас.

— Пийнете още едно — предложи маркизът. — Наредил съм да ви приготвят стая.

Пратеникът понечи да се възпротиви и се опита да обясни, че се налага да се връща в Уиндзор, но внезапно промени мнението си. Той предположи, че оставайки да пренощува тук, щеше да има по-голям

шанс да убеди графа, че трябва да изпълни задълженията си към кралицата.

Скоро след този разговор, свърши и приемът в Елзуик Тауърс. Върволицата от карети бавно потегли от двора на замъка, а сър Ричард се оттегли в стаята изключително нещастен от развоя на събитията.

— Да отидем в библиотеката — каза маркизът на Лавина и баща ѝ щом и последните гости си заминаха.

Той се увери, че никой не ги беше последвал, затвори вратата и дори я заключи.

— Трябва да решим как ще действаме от тук нататък — предложи Елзуик.

— Безсмислено е — простена графът. — Какво можем да направим? Утре той ще откаже да тръгне без мен.

— Няма как да стане, ако вече сме опътували — отбеляза маркизът. — Казахме му, че се готвим да отплаваме и точно това трябва да направим.

— Но за къде ще отплаваме? — попита Лавина.

— Къде пътувате обикновено?

— В Средиземноморието — отвърна тя.

— Не мисля, че трябва да ходим там — намеси се графът, а гласът му беше разтревожен. — Прекалено близо е до Балканите.

— Съгласен съм. Може би трябва да тръгнем към Шотландия? Мисля, че ви чух да споменавате, че имате роднини там, близо до Балатър. Напълно логично е да ги посетим.

— Но Балатър не е ли прекалено близо до Балморал? — напомни им Лавина. — А кралицата обича да ходи там през лятото.

— Няма да отиде там поне още един месец — каза баща ѝ. — А дотогава най-вероятно ще сме си тръгнали от Шотландия. Това е идеалното разрешение, освен... О, Боже... капитанът на кораба ни няма да ни очаква.

— Оставете това на мен — каза маркизът. — Значи всичко е уредено и тръгваме утре сутринта, колкото е възможно по-рано.

ГЛАВА 5

Каквото и да си наумеше маркизът, той го изпипваше до последния детайл, или поне натоварваше Хънсбъри със задачата да го стори.

Икономът събуди графа в ранни зори, за да му обясни каква телеграма трябваше да се изпрати на капитана на „Русалка“.

Лорд Рингууд го гледаше с недоумение, защото беше наистина учуден от факта, че е възможно да съществува подобен начин за общуване.

— Местната пощенска станция ще телеграфира до тази в Тилбъри, от която ще пратят известие до капитана, за да го уведомят, че възнамерявате да отплавате — разясни процедурата Хънсбъри.

— Боже мой! — извика графът. — Тези чудеса на модерните технологии. А какво ли друго ще измислят по-нататък хората?

После, заедно с Лавина, те се присъединиха към маркиза за ранна закуска, а през прозореца наблюдаваха как товарят багажа им.

— Мисля, че е време да тръгваме — обади се маркизът и допи кафето си.

— Ами сър Ричард? — попита графът. — Не трябва ли да говоря с него, преди да си тръгна?

— Мисля, че ще е най-добре да не го правите. Оставих писмо, което ще му предадат веднага щом се събуди. В него изказвам извиненията си, че се налага да заминем тъй набързо.

— В такъв случай — отсече графът, — да вървим!

Начаса те се отправиха към каретата и поеха към гарата, откъдето с първия влак отпътуваха за Тилбъри.

— Не мога да повярвам, че всичко това се случва! — зачуди се Лавина, когато влакът потегли.

Маркизът беше излязъл в коридора и ги остави сами, така че баща и дъщеря можеха спокойно да си поговорят.

— Наистина не е за вярване — съгласи се графът. — Преди два дни дори не предполагахме, че е възможно да ни се случи нещо

подобно. А ето ни сега във влака за Тилбъри. Надявам се да имаме попътен вятър и по време на плаването.

— И аз! Но въпреки това смея да твърдя, че съм изключително добър моряк — пошегува се тя.

— Такава си още от тригодишна, когато за пръв път те заведох на кораба и тичаше от каюта в каюта. Разбира се, целият екипаж ти симпатизираше, защото те намираха за очарователна.

— Каквато винаги съм си била! — засмя се Лавина.

— Сега си още по-прекрасна. Дори не мога да си представя, как бих се справил без теб!

Лавина знаеше какво се крие зад тези думи. Подсказа ѝ го тъгата, с която беше пропит този глас.

— Мислиш си за мама — нежно произнесе Лавина. — И за това колко беше нещастен, когато тя почина.

Той кимна в знак на съгласие.

— Аз се влюбих в майка ти от пръв поглед, но при нея нещата станаха постепенно. В интерес на истината, отне ми известно време и немалко изобретателност, за да я накарам да ме забележи. Но когато това най-после се случи, тя ме обикна с цялото си сърце и душа. Ние бяхме много щастливи. Спомняш си, нали?

— Разбира се! Именно поради това детството ми беше изключително. Откакто я няма, домът ни сякаш не е същият и макар, че минаха вече четири години, тя все така ми липсва.

— И на мен — въздъхна графът. — А когато и ти ме напуснеш, двойно ще ми липсва. Колко печален и самотен ще бъда аз, в нашата къща и без теб...

— Но татко, как така? Няма да се омъжа, наистина! В края на краищата този „годеж“ все някога ще бъде развален и всичко ще си бъде, както е било.

— Чудя се дали наистина ще е толкова лесно. Да предположим, че кралицата не намери друго момиче, което да изпрати на мястото ти?

— Искрено се надявам, да не успее! Не бих пожелала на друга жена съдбата, от която бягам. Мисля, че Нейно Величество трябва да потърси друг начин относно тия ангажименти, а не да омъжва невинни девойчета, като не зачита правата им, сякаш са добитък за продан!

— Права си, разбира се! Искях само да поясня, че има вероятност кралицата да продължи да настоява за заминаването ти и

тогава годежът трудно ще бъде развален. Може дори да се наложи вие да се ожените.

Лавина се засмя.

— Не се притеснявай, татко! Лорд Елзуик ще сметне тази идея за още по-ужасяваща, отколкото аз самата!

Влакът беше забавил ход, така че и шумът не беше толкова силен. Лавина не съобрази, че сега гласът ѝ се чуваше ясно от всички наоколо, както и от маркиза. Въпреки, че беше в коридора, той разбра всяка нейна дума и като се огледа крадешком, за да не го види никой, поусмихна се в себе си.

Когато пристигнаха в Тилбъри, лорд Рингууд с изненада откри, че капитанът на „Русалка“ вече беше готов, благодарение на телеграмата, и ги чакаше, за да отплават.

Корабът, който специалистите определяха като яхта, се задвижваше от парни двигатели и беше изключително бърз. Когато се качи на борда, Лавина беше приятно изненадана, защото баща ѝ беше декорирал каютите в светлосиньо.

Капитанът сърдечно ги поздрави и увери графа, че самият той, екипажът и ремонтираните двигатели, ще бъдат изцяло на негово разположение. А маркиз Елзуик, като почетен гост, беше поканен в господарската каюта. Веднага щом багажа беше натоварен и всички се настаниха, капитанът даде заповед за отплаване.

Докато все още се намираше в залива на пристанището, корабът бавно се придвижваше, а Лавина имаше възможност да се наслаждава на отдалечаващия се бряг. Миг по-късно към нея се присъедини и маркизът.

— Сега по-спокойна ли сте? — запита я той.

— О, да! Вече не могат да ни настигнат. А и не знаят къде да ни търсят? Икономът ви няма да издаде, накъде сме отпътували.

— Инструктирал съм го да казва, че сме тръгнали за Средиземноморието. Защото в противен случай...

Изведнъж той млъкна и се загледа в далечината.

— Това не е ли военноморски кораб, който ни преследва?

— Какво? — извика тя. — О, Господи, не! Къде е?

— Никъде, глупаче, просто се пошегувах!

Тя закри устата си с ръка и с мъка потисна сълзите си.

— Това беше жестоко — отвърна тя. — Не знаете как се уплаших...

— Простете ми! Не исках да ви разтревожа. Не си ли спомняте, че обещах да ви пазя с цената на всичко?

— Да, и съм убедена, че ще го сторите, но все пак...

— Все още се страхувате от кралицата ли? Недейте! Бъдете сигурна, че аз ще се справя с нея по всяко време и на всяко място.

После, почувствал, че достатъчно време се е държал мило, той възвърна предишното си студено и грубо отношение, като обяви, че предпочита да прави компания на баща ѝ и на капитана, горе на мостика, докато дойде време за вечеря. Беше късен следобед и вечерята щеше да бъде единственото ядене, преди да си легнат.

По време на храненето, маркизът им поднесе изненада.

— Вестник „Таймс“! — извика радостно Лавина. — Как се сдобихте с него? Доколко знам, тръгнахме доста рано, преди да може да го получите.

— Веднага щом стигнахме в Тилбъри, изпратих един от слугите си да го купи — отговори лорд Елзуик. — Съобщението за годежа е публикувано, както и кратка статия от господин Ферис. Телеграфните жици са били доста натоварени през миналата нощ.

Лавина взе вестника и веднага видя ясно подчертаното заглавие: „Обявен е годеж“, което се набиваше в очи.

— Мисля, че кралицата вече го е прочела — отбеляза маркизът.

— Докато дойде времето да я зърна отново, вече ще е свикнала с другата мисъл — разсъди графът, който сега на кораба, определено се чувстваше доста по-смел.

През останалата част от вечерта, Лавина почти не взе участие в разговорите и беше изключително доволна от този факт. Радваше я преди всичко това, че баща ѝ и лорд Елзуик си говореха много приятелски.

Тя забеляза, че когато се държеше любезно и не се мръщеше, маркизът всъщност беше доста привлекателен и тази ѝ мисъл определено я притесни. За да се отърси от налудничавите си хрумвания, тя пожела лека нощ на мъжете и се прибра да си легне, при това сигурна, че по-късно баща ѝ ще дойде да я целуне за лека нощ. Но

той доста закъсня, за нейна голяма изненада, а когато най-после се появи на вратата на каютата, тя сподели:

— Татко, вече си мислех, че си ме забравил.

— Разговарях с госта ни — отвърна баща ѝ. — Много ще се изненадаш от факта, че той е експерт по чуждите страни. Разказа ми за всички екзотични и непознати земи, които е посетил, докато е пътувал на Изток.

— Прав си, изненадана съм да го чуя.

— Мисля, че е по-широко скроен човек, отколкото предполагаме. Бях убеден, че е пропилял животът си, скрит в онзи замък и е тъй напласен от жените, които за него са отрова.

Лавина се засмя на шегата на баща си.

— Надявам се, да не ме изхвърли зад борда, когато най-малко очаквам — на свой ред се пошегува тя.

— Засрами се! Не бива да говориш така за човека, на когото дължим толкова много! — смъмри я графът и се усмихна. — Може би той ще се поочовечи и ще започне да се наслаждава на живота, както би трябвало да бъде. Надявам се до края на пътуването ни, поне малко да се промени.

— Мисля, че всеки, който е в твоята компания, би се наслаждавал на живота, татко. Не можем да пренебрегнем факта, че корабът никога не е изглеждал толкова добре, нито пък се е движил толкова бързо, както в момента.

— Права си, скъпа моя! — съгласи се баща ѝ. — Знаеш ли, маркизът също се възхищава на „Русалка“.

— Тогава не се учудвам, че смяташ лорд Елзуик за приятен — подхвърли Лавина и се усмихна нежно.

— Ако тази суровост у него се посмекчи, може и да погледне с по-други очи на света. Кой знае, възможно е дори жените в Шотландия да му се сторят привлекателни.

— Няма нищо лошо в това, че си толкова оптимистично настроен. А и не може да се отрече, че шотландките наистина са красиви.

— Но никоя от тях не е по-изящна от теб, скъпа моя! И ако маркизът не го е забелязал, това означава, че просто е глупак. Все пак си мисля, че вече има съответни впечатления.

— Грещиш татко! Онази целувка беше за пред гостите.

Графът въздъхна тежко.

— Исках просто да изкажа възхищението си от търпението ти, скъпа. И колко много съжалявам за теб.

— Така ли? — разтревожи се Лавина.

— Докато пътувахме към замъка му, ти сподели, че не одобряваш идеята той да те целува?

— О, да, да, казах го! — тръсна глава тя, като се опитваше да си спомни, какво точно е имала предвид тогава.

— И когато той го стори, а ти не се възпротиви, осъзнах, че наистина имаш силен дух и трябва да бъдеш похвалена за проявеното самообладание.

Лавина едва овладя емоциите си, при спомена за онази целувка.

— Всички трябва да правим жертви, татко.

— Ти правиш своята, запазвайки достойнството си — похвали я той и я целуна леко по ръката. — Би ли искала да поговоря с него, разбира се, много дискретно, повече да не прибегва до такива методи на убеждение?

— Не мисля, че е добра идея, татко — бързо отговори тя. — Не би било много учтиво, като се има предвид всичко, което той прави за нас, нали?

— Абсолютно си права! — без възражения се съгласи графът. — Но ако се случи отново... просто трябва да бъдеш храбра, каквато винаги си била.

— Тъй да бъде, татко!

— Лека нощ, мила моя!

Преди да напусне каютата ѝ, графът целуна дъщеря си за лека нощ и внимателно затвори вратата след себе си.

Лавина се сгуши под топлите завивки, изпълнена с радостното чувство, че с това пътешествие всички проблеми оставаха далеч зад гърба ѝ, където вече беше и брегът.

Заспа неусетно и напълно спокойна, с усмивка на лицето си.

По-голямата част от времето си на следващия ден, тя прекара над перилата на кораба. Лавина знаеше, че приближаваха Абърдийн, най-близкото пристанище до Балатър, където живееха нейните непознати роднини от Шотландия. Графът ѝ беше показал писмото от братовчед

си, който най-любезно ги канеше на гости по всяко време, когато пожелаят. Въпреки това, Лавина се питаше как ли щяха да реагират роднините на внезапната им визита.

Същата вечер, веднага щом приключи вечерята, тя отново остави баща си и маркиза да продължат да се опознават, тъй като се разбираха изключително добре.

Но вместо да се прибере в каютата си тя, остана навън, за да погледа приближаващите се светлини на Абърдийн.

Наблизо се намираще музикалната зала, а майката на Лавина беше тази, която беше настояла да сложат там пиано. Като малка Лавина обожаваше музиката, която майка ѝ изпълняваше за нея. По онова време баща ѝ я хващаше за ръце и двамата танцуваха в ритъма на мелодията.

Сега, при спомена за всеки от тези щастливи мигове, Лавина се усмихна. Затвори очи и извика във въображението си спомена за това, как майка ѝ свиреше прелестна, бърза мелодия. Наричаше се „Летен валс“ и тя я обожаваше.

„Хайде пак, мамо, хайде!“ — викаше тя и пляскаше с ръце, изпълнена с радост.

И мама я изпълняваше толкова пъти, колкото любимата ѝ дъщеричка го пожелаеше.

Когато поотрасна, Лавина се научи да свири на цигулка, така че освен пианото, на кораба имаше и цигулка. Доставяше ѝ невероятно удоволствие да свири дует с майка си и когато тя почина, тази радост си отиде заедно с нея.

Изведнъж Лавина отвори очи, стресната от нещо. С изненада осъзна, че всъщност не мечтаеше, а някой наистина свиреше летния валс на пианото в музикалната зала, също като майка ѝ.

Тя бързо прекоси коридора, който водеше дотам и тихо отвори вратата, зачудена кой ли свиреше толкова добре. И там, за нейно най-голямо удивление, видя маркиза, седнал пред пианото. Той не усети присъствието ѝ, защото беше с гръб към вратата. Никога, дори за миг не би ѝ хрумнало, че такъв суров и безчувствен човек, можеше да бъде толкова музикално надарен. Може би, помисли си тя, уединеният живот, който си беше избрал да води, го е накарал да се насочи към музиката, за да запълни празнотата в душата си.

Лавина стоеше на вратата и се чудеше дали да влезе или не, докато най-накрая се реши. Промъкна се тихо на пръсти и седна на един от столовете. Близко час стоя абсолютно неподвижна и безмълвна, потънала в тъга. Маркизът изпълни много произведения, повечето късички, но всички с различен емоционален заряд — имаше тъжни, весели и нежни, дори и такива, които навяваха скръб. Лавина почувства, че във всеки тон, излязъл изпод пръстите му, беше вложена част и от неговата душа.

Единствено чрез музиката, той можеше да разговаря и да се чувства спокойно, което я накара да му съчувства искрено. Унесена в мисли, тя не разбра, че той отново свиреше „Летен валс“. Развълнувана от мелодията, Лавина вече не беше в състояние да контролира емоциите си.

Затова стана, отиде до шкафа, в който беше прибрана цигулката ѝ и я извади, без да вдига шум. Щом я взе в ръце, започна да свири много бавно и нежно, в пълен синхрон с изпълнението на маркиза. Когато чу цигулката, той се поколеба, но за радост на Лавина това трая само миг и той продължи да свири, без да поглежда назад, а тя се зачуди в себе си, дали беше разбрал кой му акомпанира.

Когато валсът свърши и последните акорди заглъхнаха, Лавина застина в очакване той да се обърне и да я заговори. Но маркизът стоеше все така мълчалив, което я наведе на мисълта, че най-вероятно е ядосан от неочакваната намеса и ако си тръгнеше веднага, може би щяха да избегнат караницата.

Точно, когато беше решила, че това е най-правилният начин, по който трябва да постъпи, маркизът се обърна и я погледна право в очите. В този поглед имаше нещо, което никога преди това не беше съзирала в очите му.

— Значи сте била вие — каза той с тих и учуден глас. — Не можех и да предположа чия беше тази музикалност, която толкова се допълва с моята. Не знаех, че можете толкова добре да свирите на цигулка.

Лавина се засмя.

— И аз нямах представа, че можете да свирите на пиано — на свой ред отвърна тя.

— Свирия от много малък — поясни маркизът. — Сега, след като живея съвсем сам, не смятам, че има по приятна компания от тази на

пианото.

— И аз така чувствам цигулката си — каза тя. — Освен това, мога да свиря и на пиано!

— Можете ли? — изненада се той. — От това, което ми разказа баща ви за вас, си направих извод, че сте жена, която обича да бъде сред природата и да язди коне.

— Харесвам тези неща — обясни Лавина, — но намирам музиката за също толкова вълнуваща и разтърсваща, колкото и прескачането на препятствия с коня ми.

Маркизът я погледна с интерес.

— Забележително сравнение. В такъв случай сте една необикновена млада жена, при това във всяко едно отношение. Но ако не бяхте такава, предполагам нямаше да бъдем заедно на този кораб. Мислех ви за всякаква друга, но наистина не допусках, че сте и музикант.

— И аз не предполагам за вас — добави тя. — Но сега знам, защо не се чувствате самотен в замъка си.

Изведнъж тя разбра, че беше казала нещо, което не биваше да споменава.

Маркизът внезапно се обърна и започна да свири друга популярна мелодия, този път много бърза и весела. Докато го слушаше, Лавина си представяше двама души, които танцуваха лудо под такта на музиката, като се опитваха чрез танца да забравят тревогите и грижите си.

Тя отново се поколеба дали да се присъедини към лорд Елзуик, но в следващия миг всяко съмнение се изпари и тя засвири заедно с него, следвайки ритъма, като прекрасно знаеше, че го прави изключително добре. Той я погледна бегло и забърза темпото. Лавина съумя да запази синхрона с него и те препускаха бързо през мелодията, докато най-накрая не завършиха с триумфален акорд.

Когато и последните звуци заглъхнаха, той я погледна, а очите му блестяха от задоволство.

— Достойно е за изпълнение в Албърт Хол — пошегува се той. — Ако някога се случи така, че загубим това, което притежаваме, може да помолим да ни наемат.

Лавина гласно се засмя на проявеното чувство за хумор.

— Благодаря за комплимента.

— Заслужавате си го. Свирите изключително добре, което ме кара да мисля, че сте имали много опитен учител.

— Всъщност, майка ми беше тази, която ме насърчаваше — каза му Лавина. — Обичала съм музиката още от люлката.

Маркизът не отговори нищо, а само кимна в знак на одобрение.

— Музиката ме кара да забравя всяка мъка и неволя — каза той. — Когато свиря, сякаш се пренасям в друг свят, който е прекрасен и неопорочен от хорската злоба.

Лавина не знаеше какво да отговори на тази откровеност. След кратко мълчание, тя смени темата и каза:

— Изсвирете ми някое от любимите си произведения, за да видим дали също така добре ще ви акомпанирам.

Маркизът негласно се съгласи, обърна се отново към пианото и започна да свири бавна, нежна мелодия, която беше изключително трудна.

В следващите няколко минути те свиреха като един.

Когато заглъхна и последният тон, той стана от пианото и я погледна объркано.

— Не мислех, че ще бъде възможно да срещна човек, с когото да бъда в такава хармония и чиято музика да извира от все сърце, както я чувствам аз.

Лавина остана безмълвна, обмисляйки подходящ отговор. Той беше прекарал в самота, без да контактува с хората толкова много време, че беше останал в неведение за музиката в човешката душа.

Внезапно той изглежда се уплаши от начина, по който беше разкрил чувствата си пред нея и това го накара да се върне към стария стил на поведение. Студенината отново завладя погледа му и той се отправи към вратата. На прага се обърна и каза:

— Лека нощ, надявам се да спите добре.

Гласът му отново беше груб, а думите прозвучаха като удар с камшик. Преди тя да успее да отговори каквото и да било, той вече затръшна вратата след себе си.

Лавина остана сама усещайки, че корабът беше спрял да се движи. Вероятно бяха пуснали котва в някой тих залив, където да отпочинат до утре сутринта.

— Лека нощ... — прошепна тя в празната стая и тръгна към каютата си.

По пътя си не срещна никой, нито пък някой я видя. Единственият звук, който чуваше, докато вървеше, беше този от разбиващите се в кораба вълни.

В стаята ѝ Джил вече я очакваше. Помогна на господарката си да съблече прекрасните дрехи, подаде ѝ елегантната копринена нощница и започна да разресва дългата ѝ тъмна коса.

— Приятно ли прекарахте вечерта, лейди Лавина? — попита тя.

— Да, Джил. Вечерта имаше много неочакван развой.

Преди Джил да успее да я попита какво има предвид, Лавина побърза да приключи разговора.

— Можеш да си лягаш. Ще се оправя с останалото и сама.

Момичето си тръгна и я остави сама. Докато сресваше бавно дългата си коса, Лавина не можеше да се отърси от мисълта за странното си преживяване тази вечер.

— Ако някой ми беше казал, че той може да бъде толкова нежен, нямаше да му повярвам — промърмори на себе си тя. — Мислех го за суров и груб, но ето, че това е само едната страна на характера му. Именно другата е тази, която мога да докосна и която той иска, но се страхува да ми разкрие.

Тя си легна, но не можа веднага да заспи. Известно време се взираше в тъмнината, заслушана в нежния шепот на морето. Неусетно сънят я завладя.

И тази нощ ѝ се присъни нещо, което беше сънувала много пъти — че музиката извираше от нейното сърце, и както хиляди пъти беше казвала майка ѝ, властваше над душата.

На следващия ден акостираха в Абърдийн. От пристанището отидоха направо на гарата и хванаха влака за Балатър.

Колкото по-отдалечено беше мястото, толкова по-често пътуваха влаковете, което беше за сметка на по-близките дестинации, каквато беше и Балморал — шотландската резиденция на кралица Виктория и принц Алберт. Докато той беше жив, кралската двойка прекарваше част от лятото си именно там, но и след смъртта му Нейно Величество продължи да спазва тази традиция.

Щом слязоха от влака на гарата в Балатър, тримата се прехвърлиха на карета и побързаха да се отправят към имението на

Мак Юън. По време на пътуването, Лавина с възхита установи, че Шотландия е невероятно красива страна. Тревата, която беше по-ярко зелена, контрастът между планините и равнините бяха нещата, които за нея представляваха нови впечатления, при това възхитителни. Тя се чувстваше така, сякаш навлизаше в нов свят, който за нейна радост, не беше толкова тревожен и изпълнен с трудности, като този в Лондон.

— Как изглежда къщата? — попита маркизът.

— Казва се замъкът Мак Юън — отговори графът. — И наистина наподобява замък, но не е толкова голям и величествен, колкото е Елзуик Тауърс.

— Това е успокоение — неочаквано каза маркизът, — тъй като не се чувствам комфортно в такива огромни къщи. Надявам се братовчед ви да не се обезпокои и да не се почувства неудобно от нашето гостуване без предупреждение.

— Но ние имаме покана да се отбием по всяко време, когато пожелаем — отбеляза графът. — Получих я тъкмо преди три дни.

— Но, татко — през смях каза Лавина, — когато хората говорят по този начин, невинаги го имат предвид да се случи буквално.

— Тогава не трябваше въобще да ми го казва — отвърна графът. — Още повече, че ние ги посещаваме, защото така изисква благоприличието, нали ще се омъжваш?

— Значи трябва да ги убедим, че наистина сме сгодени? — попита маркизът.

— Не би ли било най-добре? — на свой ред отвърна графът.

— Определено. Колкото по-малко хора знаят истината за отношенията ни с дъщеря ви, толкова по-добре.

Най-накрая те видяха замъка на семейство Мак Юън. Не беше много голям, но имаше няколко кули и изглеждаше красив.

— Ето го и братовчед ми! — неочаквано извика графът.

Едър, добре сложен мъж стоеше на вратата и се взираше в тях, докато приближаваха. На лицето му светеше ведра усмивка и той се втурна да ги посрещне, като не изглеждаше ни най-малко обезпокоен от неочакваната им поява.

— Иън! — извика радостно графът.

Сър Иън Мак Юън излезе бързо и се спря пред току-що пристигналата карета. Без да чака кочияшът да отвори вратата, той го

направи сам, хвана братовчед си за ръката и го издърпа навън, като сърдечно го прегърна.

— Значи все пак реши да приемеш поканата ми! Това е прекрасно! Бързо, елате всички! Те дойдоха, след толкова много време!

Последните думи бяха адресирани до останалите обитатели на къщата, в резултат на което оттам излезе млад мъж, който изглеждаше много добре, а на години малко по-голям от Лавина.

— Това е синът ми Андрю — обясни сър Иън. — Андрю, това е чичо ти Едуард, който не си виждал от много малък, а това е братовчедка ти Лавина, която не познаваш.

През това време кочияшът беше помогнал на Лавина да слезе от каретата, последвана от маркиза, който стоеше неподвижно и наблюдаваше суматохата край тях почти без интерес.

Младият мъж протегна ръката си за поздрав.

— Чичо Едуард, братовчедке Лавина, радвам се, че най-накрая се срещнахме.

Графът внезапно се сети, че имаха гост и каза:

— Искам да ви запозная с още един човек, това е маркиз Елзуик, който ни придружава в пътуването ни. Той също иска да се убеди дали Шотландия наистина е толкова красива, колкото разказват.

Думите на графа бяха приети с голяма охота и семейство Мак Юън побърза да покани гостите в къщата.

— Добре дошли, добре дошли! — приветства ги сър Иън. — От години се надявах да дойдете на гости, а сега пристигнахте, появявайки се почти от нищото.

— Много се радваме, че сме тук! — отговори графът. — Тъй като напуснахме Англия много бързо, нямахме време да те предупредим, че възнамеряваме да се отбием.

— Няма нужда да предупреждавате, когото и да било! — успокои ги сър Иън. — Това е Шотландия и вратите на дома ми са винаги отворени за приятели или роднини.

Сър Иън ги въведе в стая, за която Лавина предположи, че е салона, където ги чакаше домакинята.

Тя беше изключително красива жена в началото на петдесетте, с червена коса и усмихнато лице.

— Каква приятна изненада! — каза тя, обръщайки се към графа. — Вече наредих да приготвят стаите ви, така че междуременно

можем да пийнем шери.

Оглеждайки се наоколо, Лавина с радост установи, че вътрешността на къщата е доста приятна и много по-уютна, отколкото можеше да се предположи. Беше очаквала да бъде противното, тъй като се намираха доста на север, където обикновено къщите биваха обзавеждани по-семпло.

Тук беше точно обратното — обзавеждането беше добре подбрано и допълнено с подходящи картини. Пердетата и килимите, които домакинята беше подбрала, можеха преспокойно да бъдат част от интериора на всеки изискан салон в Лондон.

— Надявам се да останете достатъчно дълго, за да се запознаете с нашите приятели — каза лейди Мак Юън.

— И ние искаме да видим, колкото се може повече от Шотландия — съгласи се с нея Лавина.

— Има още една причина, поради която сме тук — добави графът. — И тя е да ви съобщя за годежа на лорд Елзуик с прекрасната ми дъщеря.

Всички присъстващи ахнаха от възхищение. Последваха тостове и после още тостове, а маркизът стоеше до Лавина, приемайки поздравления с усмивка на лице. Лавина го гледаше с недоумение и се чудеше какви чувства всъщност го вълнуваха.

Въпреки, че предната вечер бяха се наслаждавали на музиката заедно и бяха разговаряли нежно, тя все още не можеше да разгадае напълно мислите му.

Сега той беше затворен в себе си и въпреки, че сутринта се беше държал много мило, изглежда никога повече нямаше да си позволи да разкрие душата си, както го стори снощи.

Лорд Елзуик стоеше до нея и играеше ролята си съвършено и никой нямаше и за миг да се усъмни, че той не беше всеотдаен годеник.

В последен опит да види нежния мъж, който беше срещнала в музикалната стая, Лавина го погледна.

Погледите им се срещнаха, но и този път тя не съзря нищо в очите му.

ГЛАВА 6

Когато се зае с тоалета си за вечеря, Лавина много внимателно подбра дрехите си, защото искаше да направи отлично впечатление на новите си роднини.

А щом слезе долу, тя с изненада видя, че имаше и други гости, освен семейство Мак Юън.

— Братовчедке Лавина — каза Андрю — позволете ми да ви представя моя приятел сър Джеймс Мак Вейн, чието имение е в съседство с нашето.

Сър Джеймс беше доста висок на ръст и както по-късно обясни, беше служил в армията, докато не станало време да наследи титлата на баща си. Оттеглил се от службата си там и започнал да се грижи за голямото им имение.

По стечение на обстоятелствата, по време на вечерята на Лавина ѝ беше отредено място точно до него и тя констатира, че той е един от най-привлекателните млади мъже, които някога беше виждала. Както и от най-удивителните характери.

Той постоянно я размиваше със случки от пребиваването си на север, докато служил в армията, както и за трудностите, с които се е сблъсквал, когато по-късно става земевладелец.

— Баща ми е шотландец, а майка ми англичанка — обясни той на Лавина. — И когато имам да решавам някакъв проблем се двоумя, сърцето си ли да послушам или да избира това, което би ми донесло по-голяма полза.

Лавина се разсмя.

— Всеки би предпочел да се върне на юг, още повече, ако го чака и сериозно наследство — подкрепи го тя. — Сигурна съм, че така мислят и хората от Севера, макар вие да сте по-големи патриоти от нас, както съм чувала да казват.

— Да, патриоти сме — съгласи се шотландецът. — Но в същото време се опитваме да бъдем разумни и да не избухваме в ядове толкова бързо, което е присъщо за нашите предци.

Лавина отново избухна в смях.

— Доколкото си спомням, историята на Шотландия изобилства от битки и винаги съм се старала да бъда внимателна, да не обидя някого, за да не пострадам в последствие.

Сър Джеймс се усмихна.

— Можете да се чувствате в безопасност — каза той. — Уверявам ви, че шотландците обичат красотата, без значение дали се отнася за цвете или за жена. Тук ще бъдете харесвана, където и да отидете.

Лавина се изчерви.

— Благодаря ви! — каза тя. — Сега няма защо да се притеснявам, че мога да кажа или направя нещо, което не би трябвало.

— В такъв случай Шотландия ви приветства с отворени обятия — възторжено отговори той. — При пръв удобен случай, ще организирам тържество в къщата си, единствено във ваша чест!

— С удоволствие ще приема — каза тя. — Както и годеникът ми, разбира се!

— Годеникът ви ли? — зачуди се Джеймс и видимо беше обезсърчен.

Лавина се досети, че той не беше в къщата на Мак Юън, когато баща ѝ съобщи за годежа ѝ с маркиз Елзуик.

— Кажете ми, че не е истина! — унило рече той. — Измисляте си, че имате годеник...

— Не, той седи точно пред нас, до лейди Мак Юън.

Настъпи неловко мълчание, което младият мъж пръв наруши.

— Това ми развали възторженото настроение.

Лавина погледна сър Джеймс в очите и за момент се почувства пленена от тях. После се изчерви и извърна поглед, чувствайки, че се случваше нещо странно и необикновено.

През следващите няколко дни всички от околността ги приветстваха с добре дошли. Организираха се вечери, обеда, танци и всичко в тяхна чест. Всяка вечер по нещо различно.

Сър Джеймс ги покани в имението си, както беше обещал, така че графът, маркизът и Лавина получиха възможност да се порадват на

конете му, които младият мъж притежаваше и за които се говореше, че са най-добрите в цяла Шотландия.

Очевидно и лорд Елзуик беше на същото мнение, тъй като им се любуваше с изключително възхищение и прекара доста голяма част от времето си в дискусия със собственика им. Но за всички остана скрит фактът, че маркизът не гледаше с добро око на сър Джеймс, а с хладна неприязън, която изглеждаше някак странна в комбинация с приятелските му думи.

Лавина беше недалеч от тях и хвърли бегъл поглед към двамата мъже. Щом се убеди, че Елзуик се е поуспокоил, тя също се почувства по-уверена да се забавлява и когато остана насаме с баща си, не можа да се сдържи и сподели впечатленията си.

— Знаеш ли, татко, мисля, че визитата ни в Шотландия не е само за наше добро, но е от голяма полза и за нашия приятел лорд Елзуик. Започва да става по-човечен.

Баща ѝ се засмя.

— Какво искаш да каже, мила? — зачуди се той.

— Знаеш много добре, какво точно имам предвид! — отвърна му Лавина. — Той се смее, включва се в разговорите за конете и контактува с всички присъстващи. Намира животните за също тъй прекрасни, каквито сме и ние, хората. Затова си и помислих, че започва да изпълзява от черупката си.

— Той определено беше много забавен по време на вечерята, естествено, след като дамите напуснаха масата — каза графът. — Разказа ни истории, каквито не бях чувал досега, пусна и няколко шеги, неподходящи за женски ушенца, които бяха остроумни и много смешни.

Лавина погледна изненадана баща си.

— Лорд Елзуик знае шеги, неподходящи за женски уши? — невярващо повтори тя. — Не мога да си го представя, татко!

— Скъпа моя, всеки мъж знае шеги, които са неподходящи за женско ушенце — заяви баща ѝ с тих гласец.

— О, небеса! И ти ли си такъв, татко?

— Разбира се, след като снощи се наслушах на лорд Елзуик — закачливо отговори той.

Домакинът предложи на гостите си панорамна обиколка на кон в околностите на имението, просто за атракция.

За ездата сър Джеймс предостави на Лавина елегантна дребна кобилка, но която имаше буен нрав. А той ѝ прави компания по време на кратката обиколка из земите му.

— Утре сутрин ще излезем за по-дълга езда — покани я той. — Поне се надявам, че ще желаете да ме придружите.

— Но няма ли утре да ходите на риболов? — попита Лавина. — Сигурна съм, че татко и лорд Елзуик...

— Те ще бъдат на риболов — потвърди сър Джеймс. — Но не и ние!

Многозначителното изражение на лицето му, накара Лавина да се изчерви.

— Н-не мисля, че бих могла... — каза тя, като си пожела да беше свободна, за да може да флиртува на воля с този мил красавец.

— Можете, стига да се го пожелаете — предизвика я той. — Предполагам, че вашият съпруг и повелител не би имал нищо против една невинна езда?

— Моят съпруг и повелител ли? — повтори тя зачудена. — Кого имате предвид?

— Казахте ми, че сте сгодена за лорд Елзуик.

— Коего го прави мой годеник, а не съпруг и повелител!

— Нима не е същото?

— Категорично не е същото! — троснато отвърна тя, изпълнена с негодувание.

— Но дали и той го разбира по същия начин? На мен ми изглежда доста тираничен мъж.

— Аз не му позволявам да се разпорежда с живота ми! — надменно отвърна Лавина.

— Това означава ли, че ще дойдете на езда с мен?

— Да, разбира се!

Импулсивно той хвана ръката ѝ и я целуна.

Въпреки самоуверените си думи, Лавина беше малко несигурна, относно реакцията на лорд Елзуик. Така, че още същата вечер, преди да си легнат, тя му пожела приятно прекарване по време на риболова и го информира, че смята да излезе на езда със сър Джеймс Мак Вейн.

— Надявам се да си прекарате добре, мадам!

— И не възразявате ли?

— Защо да го правя? Вие ще бъдете придружена от прислуга, както си му е редът.

— Да, аз...

— Всъщност, смятам да разясня това на сър Иън веднага — каза той и ѝ се усмихна. — За всеки случай, защото вие може да забравите!

Едва изрекъл тези думи, маркизът се оттегли да говори с домакинята им. След няколко минути се върна с новината, че две от дъщерите на Мак Юън също ще се присъединят към тях за ездата.

— Надявам се да спите добре! — каза той хладно и се качи нагоре по стълбището към стаята си, като остави Лавина, пламнала от гняв.

На следващия ден тя и сър Джеймс наистина излязоха на езда, придружени от Избела и Жералдин Мак Юън, както и от един прислужник. В края на изключително мъгливия и неприятен ден, Лавина се прибра в лошо настроение и готова за караница.

Не ѝ се отдаде възможност да се скара с маркиза, защото той не беше там. Мъжете се прибраха от риболова, когато тя вече се преобличаше за вечеря.

Както обикновено, на вечерята присъстваха много от съседите, една, от които беше Еглантийн Мак Кади, местната красавица, прочута с певческите си възможности.

По време на вечерята тя имаше честта да бъде настанена до маркиза, който ѝ обърна изключително внимание и изглеждаше напълно запленил от чара ѝ.

Лавина не можеше да разбере, какво толкова намираще той у тази дама. Тя смяташе, че красотата ѝ е попреминала и е доста просташка, а това, с което привличаше вниманието на мъжете, в нейните очи ѝ изглеждаше твърде очебийно. При това и смехът ѝ отекваше прекалено шумно.

И докато тайничко следеше поведението на маркиза, тя не можеше да повярва, че това е мъжът, който мразеше жените и уж се отвращаваше от тях.

Сега той ласкаеше Еглантийн и нямаше и следа от грубостите му към Лавина. И се занасяше с тази... при това директно пред очите на годеницата си!

Пеенето на въпросната дама не беше по-добро от външния ѝ вид. Гласът ѝ беше прекалено силен, което най-малко можеше да се каже

съответно за изпълнението ѝ. За Лавина беше непонятно защо маркизът поиска да ѝ акомпанира на пианото и именно това бе нещото, което я разстрои най-много. Умението му да свири беше тяхната обща тайна, която в бъдеще би спомогнала да станат по-близки, а разкривайки я на всички, той беше разбил надеждите ѝ и я нарани повече, отколкото тя предполагаше, че би могъл.

Когато представлението приключи, последваха бурни аплодисменти, които двамата музиканти приеха с видима охота, въпреки, че се опитаха да демонстрират скромност. Като ги гледаше, застанали един до друг, привлекли цялото внимание на публиката върху себе си, Лавина беше вбесена. В този миг ѝ се искаше да замери и двамата с някой прибор от масата.

Когато празненството свърши, маркизът дръпна Лавина настрана от гостите, така че да останат насаме и да поговорят на спокойствие. В очите му имаше особен блясък, а тя помисли, че се дължи или на веселото му настроение, или на нещо друго, което трябваше да я накара да бъде нащрек.

— Сърдите ли ми се? — невинно запита той.

— Имам пълното право да ви се сърдя. Флиртувате така безсрамно пред очите на всички...

— Аз поне не ѝ целунах ръка или не я заведох на усамотена езда, както сторихте вие!

— Ние със сър Джеймс наистина само яздихме! — троснато отвърна тя.

— Сигурен съм. Хареса ли ви?

Лавина го изгледа гневно.

— Какво толкова намирате в него, Лавина?

— Компанията му е много приятна — кратко поясни тя.

— А моята не е! Аз съм неприятен и имам груби обноски. Но не забравяйте, че аз съм този, който потърсихте за помощ, защото чертите на характера ми ме правят истинска заплаха за обществото и ми дават силата и умението да ви помогна. Не можете да ни имате и двамата. Ако сте влюбена в него, само кажете и аз ще се отдръпна и ще ви оставя на милостта му.

— Не, не бива да го правите...

— Но ще го направя, ако ми дадете повод да го сторя. Помислете си внимателно. Може би годежът с него също ще ви е от полза за

постигане на целта.

— Аз не искам да се сгодявам за него! — плахо отвърна тя.

— Искате ли да се значи само да пофлиртувате? Разбирам, но нека ви предупредя за нещо — няма да ви позволя да ме правите на глупак. Ясно ли ви е това?

— Да.

— Много добре. В такъв случай ви желая лека нощ и приятни сънища.

Маркизът мина покрай нея, без дори да я удостои с поглед, оставяйки я разстроена до сълзи. Тя побягна към стаята си, хвърли се на леглото, зарови лице във възглавницата си и заплака.

С изключение на тази случка, животът на Лавина в къщата вървеше добре. Тя беше запленила от красотите на Шотландия и когато яздеше, обикновено я придружаваше лорд Елзуик. Когато не беше ядосан и не я дразнеше, той наистина представляваше приятна компания.

През дните, прекарани в имението на семейство Мак Юън, тя почти успя да се отпусне и да позабрави страховете и притесненията си, но една сутрин, докато седяха в салона, се случи нещо неочаквано. Домакинята им, лейди Мак Юън направо влетя в стаята и невероятно въодушевена, каза:

— По пътя идва насам карета с кралския герб.

Лавина имаше чувството, че кръвта ѝ замръзна. Толкова беше стъписана от чутото, че не може да пророни нито дума. Уплашеният ѝ поглед срещна този на баща ѝ, който съумя да се изправи на крака.

Въпреки че графът беше блед като смъртник, лицето му все още излъчваше някаква решителност. Той тръгна към входната врата и всички от семейството понечиха да го последват, но сър Иън ги спря.

— Това е поверителна и лична работа на Нейно Величество. Не трябва да се натрапваме.

Уловени за ръце, в опит да си вдъхнат увереност един на друг, графът и Лавина излязоха да посрещнат неочаквания посетител. За тяхна изненада, входната врата се оказа отворена.

— Татко — обади се Лавина ужасена, — виж кой идва!

Мъжът, който слезе от каретата беше сър Ричард Пейтън, същият, когото бяха заблудили и оставили в Елзуик Тауърс. Лавина и графът си размениха предупредителни погледи и чудом се чудеха какво можеше да го води чак тук.

Когато кралският пратеник ги доближи, видяха, че лицето му изразяваше строга суровост. Той спря точно пред тях и ги поздрави с едва забележимо кимване.

— Какво правите толкова на север, Пейтън? — попита графът, уж ни лук ял, ни лук мирисал, а в гласа му прозираше опит да прозвучи сърдечно.

— Придружавам Нейно Величество при престоя ѝ в Балморал — отговори сър Ричард.

— Балморал ли? — уж изненадан се зачуди графът. — Все още е много рано за лятото. Кралицата никога не идва на север по това време, обикновено през следващия месец.

— Тази година Нейно Величество реши да направи изключение — оповести сър Ричард. — Тя има специален гост, който иска да види красотите на Шотландия.

На Лавина ѝ се зави свят. Имаше някакво странно предчувствие, което я караше да се страхува до смърт.

— Какво? Специален гост ли? — попита лорд Рингууд, сякаш беше неубеден в това, което е чул.

Сър Ричард стоеше мълчаливо и неподвижно в опит да привлече вниманието им. Това трая няколко мига, след което той с ясен и силен глас обяви:

— Нейно Величество има удоволствието да покани лорд Рингууд и дъщеря му Лавина на прием, който ще се състои утре вечер и на който ще имате честта да се запознаете с принц Станислав от Кадрац.

Съобщението беше последвано от мъртвешка тишина, след което им се връчи и самата покана.

— Н-но... — заекна графът. — Няма ли още една покана за лорд Елзуик?

— Нейно Величество не знае, че той е тук и затова не е включен в поканата.

— Но сега, когато вече знае не трябва ли...

Графът беше прекъснат от нечий силен смях. Всички се обърнаха и с изненада видяха, че това беше самият маркиз, който се разхождаше

спокойно из салона, а лицето му беше озарено от веселост.

Виждайки го, сър Ричард изпъна гръб и се намръщи в знак на възмущение.

— Ваше Благородие, смятам, че се отнесохте с мен много подло по време на последната ни среща — каза той.

— Нямах друг избор. Както и да е, но виждам, че сега вие искате да си го върнете. Чудно ми е как кралицата е разбрала къде сме? — каза маркизът.

— Икономът ви ме подлъга, точно както го бяхте инструктирали — навъсено го уведоми сър Ричард.

— И все пак сте успели да подкупите някого от другите слуги, или поне така предполагам. Знам, че онази нощ имаше някой, който подслушваше зад вратата на библиотеката. Надявам се, Нейно Величество да възнаграждава за подобни постъпки, но искрено се съмнявам да е така. И тя, както и аз, не обичаме доносниците и нещо повече — тя изобщо не ги толерира. Сега можете да си тръгвате.

— Но трябва да ми дадете отговор, който да предам на кралицата.

— Отговорът ни ще ѝ бъде предаден без вашата помощ. Изчезвайте!

Под разярения и заплашителен поглед на маркиза, сър Ричард набързо се запъти към каретата си.

— Не мога да отида там без вас — каза Лавина. — Знаете какво се опитва да направи кралицата, нали?

— Естествено, че зная, но няма нужда да се страхувате от това, че няма да бъда там. Бъдете спокойна и оставете всичко на мен.

— Поне ми кажете, какво възнамерявате да правите?

— Няма ни най-малка необходимост, вие да знаете — каза ѝ той, а гласът му прозвуча с лека надменност. — Когато кажа, че ще се погрижа за проблема, може да бъдете сигурна, че той ще бъде разрешен и всичко ще завърши добре.

Очите на Лавина блеснаха гневно.

— Много сте самоуверен, сър! — каза тя иронично.

— Всъщност, такъв съм. Вие пък винаги говорите повече, отколкото е необходимо!

— Искях само да кажа... — понечи да се оправдае тя.

— Замълчете, знам какво точно имахте предвид. Когато започнахме тази игра, вие бяхте съвсем наясно що за човек съм аз. Късно е да се окайвате. Рингууд, имам намерение да навестя кралицата. Предлагам и вие да дойдете с мен.

Мисълта да се изправи очи в очи с най-големия си страх, накара лорд Рингууд да пребледнее.

— Но тя не ни очаква! — запротестира той.

— Всеизвестно е, че когато е в Балморал, Нейно Величество залага на неформалностите — спокойно отвърна маркизът. — Ще бъде много радостна от посещението на съседите си.

Графът предпочиташе маркизът да е малко по-конкретен относно действията си, но Елзуик остана непоколебим.

— Поне ми кажете какво възнамерявате да ѝ съобщите? — продължи да настоява Лавина, но маркизът я погледна с насмешка.

— Мисля, че е по-добре да не знаете — каза той. — Има вероятност да ви обземе гняв и...

После отмина, без дори да погледне назад към нея. Тя дълго време остана загледана след него.

Час и половина по-късно каретата с двамата мъже отпътува за Балморал. Графът, както и маркизът бяха облечени много изискано, точно както трябва да изглежда човек, който отива на посещение при кралицата.

Щяха да минат часове, преди те да се върнат, но за Лавина мисълта да бездейства беше недопустима и съвсем неприемлива. В резултат на това, тя по най-бързия начин се качи в стаята си и се преоблече за езда. После отиде до конюшнията, взе си кон и се отправи на дълга разходка.

Когато се върна, все още нямаше вест от тях, така че тя нервно закрочи от единия до другия ъгъл на стаята, стискаше палци и се молеше всичко да мине добре.

Ех, ако можеше да се върнат по-скоро!

Най-накрая видя каретата им. Все още бяха далеко, но все пак се връщаха и носеха новини. Лавина едва сдържаше нетърпението си, докато най-после двамата мъже влязоха в къщата.

— Всичко е наред, мила! — каза графът, докато я прегръщаше. — Лорд Елзуик ще ни придружи в Балморал утре вечер.

— Но не надейте да споменавате на дъщеря си, как успях да го уредя — прошепна му маркизът. — Поне докато не съм на безопасно разстояние.

Лавина хвана баща си под ръка и двамата излязоха в градината.

— Татко, какво направи той?

— Мила, само ако можеше да го видиш! Беше непоколебим, когато се изправи пред кралицата. Щом отидохме в Балморал, Елзуик настоя кралският сановник веднага да съобщи за нас, а когато влязохме, той учтиво се поклони и й каза, че е сигурен как би искала тя да го поздрави за годежа му с теб. Кралицата беше крайно изненадана, но запази самообладание и отвърна, че не може да има годеж, защото ти си от кралското семейство и не може да се омъжваш без нейното съгласие.

— Но, татко, това е ужасно!

— Но не знаеш какво отговори той.

— Очаквам всичко от него, но все пак какво й каза?

— Каза: „Глупости!“.

Реакцията на Лавина беше точно такава, каквато беше очаквал баща й — тя стоеше с ококорени от удивление очи.

— Отвърнал е с „глупости“ на кралицата? — невярващо попита тя.

— Направи го! Каза й още, че досега никой не е смятал семейството ни за част от кралското и вече е прекалено късно да се разиграва тази карта!

— Боже, мой! — извика Лавина, изпълнена с възхищение. — Той наистина й се е опълчил. Какъв смел рицар!

— Той не се страхува от кралицата, мила моя, и тя много добре го знае.

— И въпреки това... да се противопоставиш на Нейно Величество, при това толкова директно... — каза Лавина развълнувана. — Имахме погрешно мнение за него татко.

— Права си, скъпа!

— Трябва веднага да му благодаря и да го уверя, че винаги ще му бъде признателна.

Тя побърза да потърси маркиза, но на прага неочаквано се обърна и погледна към баща си.

— Татко, какво имаше предвид маркизът, като предупреди: „когато съм на безопасно разстояние“?

Смущение и неудобство се появиха по лицето на графа и Лавина забеляза, че той крие нещо.

— Виж, скъпа, трябва да знаеш, че най-главната му цел е да те защити...

— Татко-о-о... — глезено настоя тя.

— Е, добре! Той каза, че няма смисъл да се дискутира въпросът за присъствието ти на приема утре, защото като твой годеник, нямало да ти позволи да отидеш.

— Няма да ми позволи ли? Той?

— Виж, скъпа — каза графът, като предпочиташе по-скоро да е умрял, отколкото да разкаже на дъщеря си за всичко случило се. — Когато една жена се сгоди, подразбира се, че мъжът придобива определени правомощия.

— Да ми позволи ли? Нима този мъж е говорил за това, какво ще ми позволява или пък забранява? — каза тя оскърбена.

— Маркизът го направи единствено за да ни спаси, мила моя, както и за да отклони гнева на кралицата от самия него. Той каза, че не би било удачно ти да присъстваш на прием, на който той не е поканен и в такъв случай той никога не би дал разрешението си да го сториш. Лавина, накъде тръгна?

— Да извърша убийство! — отговори тя, без да се обърне.

Тя поразпита един прислужник, накъде е тръгнал маркизът и разбра, че е бил видян при конюшните. По най-бързия начин Лавина стигна до там, но видя как лорд Елзуик, яхнал коня, се отдалечава в галоп през полята.

— Искам най-бързия кон! — нареди тя на учудените коняри.

— Негово Височество току-що го взе — отговори й прислужникът.

— Тогава искам втория по бързина. Веднага!

След няколко минути те изкараха прекрасен жребец, за чието оседдаване положиха доста усилия, понеже не беше от най-кротките.

Но Лавина знаеше прекрасно как се чувства животното.

Когато всичко беше готово, тя го яхна и също препусна в галоп по посоката, накъдето се беше отправил и маркизът.

След няколко километра препускане с максимална скорост, тя най-сетне го съзря. Той неочаквано забави темпото и почти спря, погледна към нея, но после също така неочаквано продължи. Тя пришпори коня, който препусна с все сила, докато се изравни редом с лорд Елзуик.

Яздеха рамо до рамо, миля след миля, но постепенно конете забавиха темпото от изтощение. Маркизът ѝ посочи потока, който беше право пред тях.

— Конете определено си спечелиха правото да пийнат вода — каза той. — Нека първо задоволим нуждите им, после вие ще ми кажете за какво яздите след мен.

Съгласи се с него и едва, когато стигнаха до потока, а конете жадно потопиха бърни в студената вода, тя се осмели да го заговори.

— Когато казахте, че възнамерявате да се отдалечите на безопасно разстояние, не допусках, че говорите буквално — обясни Лавина.

— Просто бях сигурен, че ще бъдете безпричинно ядосана.

— Безпричинно ли? Как смееете да повдигате въпроса какво ще ми позволявате и какво не, сякаш съм капризно дете?

— Не дете, а сгодена жена с особено мнение за благоприличието.

— Но вие знаете, че това не отговаря на истината — каза тя, наистина възмутена до дъното на душата си.

— Не е ли вярно, че не спазвате благоприличието? Надявам се, за доброто и на двама ни, да грешите!

— Имам предвид, че още не съм сгодена жена!

— За момента сте и това ми дава известни права над поведението ви, което съм сигурен, ви е добре известно. Вие сте богата наследница, нали? Майка ви е оставила значително състояние за вас.

— Но как...

— Нали не мислите, че се съгласих на годеж с вас, без да проверя финансовото ви състояние.

— Нямахте време за това — отвърна дръзко тя.

— Съвсем вярно, но богатството на всяка наследница е добре известно из клубовете на Лондон. Знам също, че дори има места, където ловците на заможни дами се събират и си ги разпределят по списък.

— И вие ли спадате към тях, сър?

— Не, за щастие аз мога да си позволя да не съм такъв, но това не се отнася за всички мъже. Представете си разочарованието на някой беден момък, който се е обвързал с вас за пари и преди сватбата е разбрал, че вие ги прахосвате. В такъв случай, в негова защита законът гласи, че годеницата му не може да се разпорежда с имуществото си, без неговото разрешение. Не ме гледайте така, сякаш искате да ме сразите с очи, говоря ви образно. Държането ви е моя грижа и винаги съм бил ясен относно едно — че имам намерение по всяко време да се възползвам от правата си над вас.

— Колко пъти трябва да ви повтарям, че нямате никакви права над мен?

— Казвайте го колкото пъти си искате. Законът потвърждава, че имам. Предупредих ви още в началото, че очаквам да се държите благоприличие.

— Нима твърдите, че не е така?

— Всъщност, да! Нито една изискана дама не би си позволила да остане насаме с мъж на толкова отдалечено място. Ако реша да се възползвам от правата си, няма да има кой да ви помогне.

— Разчитам на това, че сте джентълмен и няма да се възползвате от въпросните права.

— Какво ще се случи, ако се окаже, че се доверявате прекалено?

Лавина погледна лорд Елзуик и с изненада установи, че очите му блестяха някак странно.

— Предположете, че реша да настоявам с така неприятното ви ухажване?

За момент Лавина не знаеше какво да отговори. Нещо сякаш беше заседнало в гърлото ѝ и я задушаваше, а сърцето ѝ предателски биеше като лудо.

— Докато сме сгодени се предполага, че ухажването ви не трябва да ми е неприятно — успя да каже тя, все пак запазила част от самообладанието си.

— Да не искате да кажете, че сте ме преследвали чак до тук, с надежда да се насладите на едно ухажване? Засрамете се!

— Аз... съвсем не исках да кажа това...

Неочаквано той се озова съвсем близо до нея.

— Не ви ли хрумна, че щом сте тук самичка с мен, вие се впускате в нещо опасно?

Лавина изтръпна и в опита си да се отдалечи от него, понечи да отстъпи няколко крачки назад, но в същия момент разбра, че бе невъзможно, защото зад гърба ѝ имаше дърво.

— Не се чувствам... застрашена... ни най-малко — прошепна тя.

— Тогава колко глупаво от ваша страна — каза той и доближи устните си до нейните.

Нямаше накъде да избяга, въпреки че не беше и сигурна, дали въобще го иска. Ръцете му обгръщаха тялото ѝ, притегляйки я все поплътно, докато устните му все по-настойчиво търсеха нейните.

Първоначалният шок накара Лавина да застине. После тя направи опит да протестира и да го отблъсне, но той мигновено я прегърна по-силно, което накара кръвта ѝ да кипне от гняв.

В следващия миг обаче тя вече изгаряше от друг огън, който този път не беше разпален от злост, а от възбуда. Тя знаеше, че ако си позволи да му се подчини, щеше да се притисне плътно до него, за още и още целувки. Но гордостта трябваше да ѝ попречи да го стори, защото все още му беше ядосана и отстъпеше ли в момента, това щеше да означава победа за него в яростната битка помежду им. Той беше горд, но такава беше и тя, и в никакъв случай нямаше да допусне да си мисли, че я е спечелил по най-лесния начин.

Лорд Елзуик, сякаш усетил плахата ѝ съпротива, започна да я целува още по-настойтелно и чувствено, сякаш решен на всяка цена да излезе победител.

Главата на Лавина се замая.

За нейна изненада тя осъзна, че вече не желае да се бори и се предаде напълно на страстта, която този мъж будеше у нея. Незнайно как, но и ръцете ѝ издайнически се бяха озовали около врата му, притискаха главата му към нейната, докато тя го целуваше също тъй нетърпеливо и страстно.

— Лавина... — прошепна името ѝ той.

Стори ѝ се, че гласът му я зове от много далече. Устните му вече се бяха отлепили от нейните и той гледаше лицето ѝ едновременно с изненада и уплах.

Когато най-накрая дойде на себе си, тя самата дишаше тежко, на пресекулки, наистина изумена от държането си.

Как можеше да е тъй безсрамна и да прояви такава, неприсъща за една истинска дама, невъздържаност?

Той беше казал, че ѝ липсва благоприличие и сега тя му го доказва.

Лавина рязко се отдръпна и този път маркизът я освободи. Когато вече беше на достатъчно безопасно разстояние, тя се спря, като се опита да нормализира ускореното си дишане.

ГЛАВА 7

След известно време маркизът отново я приближи, но този път не я докосна. Дори ѝ се стори, че мина цяла вечност, преди той отново да я заговори.

— Простете ми. Аз съм този, който се държа неприлично. Не трябваше да се възползвам от... Работата е в това, че беше глупаво от ваша страна да ми се сърдите за онова, което казах на кралицата.

— Така ли? — попита тя, но гласът ѝ беше плах.

— Всеизвестно е, че Нейно Величество вярва в подчинението на жените.

Лавина го изглежда скептично.

— В случай, че се отнася за други жени, а не за самата нея — добави с ирония в гласа маркизът. — Чували са я да говори за „ужасния абсурд — права за жените“, както го нарича тя. Вярва в това, поради което и използвах аргумент, на който тя не може да опонира. Можете ли да го разберете?

— Предполагам — каза тя неуверено.

— Знам, че не ви е по нрава, но в това е заложена вашата сигурност, както и тази на баща ви. Цялата отговорност да победим кралицата лежи на моите плещи и ви обещавам, че ще се справя по-добре от вас двамата, взети заедно.

— Разбира се, прав сте — съгласи се тя, макар и малко неохотно.

— Правя го, както за баща ви, така и за вас. Мястото му в кралския двор означава много за него и ако той ѝ се противопостави прекалено явно, има вероятност да го загуби. За вашето добро той би поел и този риск, но съм сигурен, че би бил ужасен, ако остане без работа. А съсредоточа ли гнева на Нейно Величество върху себе си, може и да му се размине.

— Колко мило от ваша страна — импулсивно каза тя, забравила, че само преди миг му беше ядосана.

— Глупости — отговори той отново с присъщата му грубост, която изглеждаше естествена за него.

— Това, че сте помислили за баща ми, затова колко ще бъде наранен, е много трогателно и мило.

— Вдигате много шум за нищо — хладно отвърна той. — Просто това е най-правилният начин да се уредят нещата. Гневът на кралицата няма значение за мен, защото аз нямам място в двора ѝ. С баща ви обаче е по-различно. Той е общителен човек, който обича хората и му харесва да е сред тях. При мене нещата стоят по друг начин, така че не ми приписвайте сантиментални мотиви. Постъпките ми нямат нищо общо с идеята за доброта.

Лавина го погледна, изпълнена с тъга.

— Не ви вярвам — каза тя в заключение.

— Трябва да сте по-прозорлива — надменно отвърна той.

— Защо криете добрата си страна? Толкова ли ще е страшно, ако хората научат, че сте чувствителен и щедър?

— Бяхте доста по-проницателна, когато се запознахме — заяви той. — Тогава ми бяхте враг и изпитвахте неприязън, но се стараехте да го скриете, защото имахте нужда от помощта ми. Трябваше да си останете мой враг и ви съветвам да го сторите за в бъдеще.

— Говорите глупости! — избухна тя.

Маркизът я погледна учуден от проявената дързост.

— Какво казахте?

— Казах „глупости“! Щом вие си го позволявате, значи мога и аз да говоря така. Никога през живота си не съм срещала мъж, който да надума подобни безсмислици. Значи ме съветвате да си остана ваш враг и то след като ме нацелувахте на воля? Така ли постъпвате с враговете си?

Тя с радост установи, че сега наистина го засегна. Маркизът се изчерви и за момент изглеждаше, че хладнокръвието го е напуснало.

— Имате остро езиче! — пестеливо отвърна той.

— Не остър, а бърз език — възрази тя и поклати глава. — Каквато е и интуицията ми.

— И какво точно усещате?

Лавина се усмихна загадъчно.

— Ще ви кажа някой друг път.

— Добре, щом така предпочитате. Да се връщаме вече — предложи той, а в гласа му се чувстваше напрежение. — И двамата наговорихме достатъчно глупости.

За приема в Балморал облеклото на Лавина беше триумфът в работата на госпожа Банти. Роклята ѝ беше широко разкроена и имаше дълъг шлейф от кремава коприна, който беше в идеална хармония с бюстието от дантела в същия цвят.

Идеален завършек на тоалета бяха изумрудите на Елзуик, които маркизът беше уредил да доставят, използвайки чудесното ново изобретение — телеграфът.

— Щях да ги взема със себе си, ако бях предвидил тези събития — каза той на Лавина. — Но трябва да призная, че съобразителността на кралицата изпревари моята. Мисля обаче, че ще наваксваме благодарение на това, което ми донесе Хънсбъри.

Оказа се, че нещото е прелестен диамантен годежен пръстен, който е принадлежал на майката на маркиза и сега предоставен на Лавина, не оставяше съмнение, че не е свободна за принц Станислав.

— Между другото — добави маркизът. — Принцът е доста нисък на ръст.

— Познавате ли го? — полюбопитства тя.

— Срещал съм го по време на моите пътешествия — хладно отвърна той. — И не горя от нетърпение да го опозная по-добре. Искан да кажа, че дамите, които искат да спечелят благоразположението му, винаги обуват обувки с най-ниските токчета.

— В такъв случай аз трябва да обуя най-високите — предизвикателно се закани Лавина.

Маркизът се усмихна в знак на одобрение.

Семейство Мак Юън не се обидиха, че не са включени в поканата, тъй като те никога не са били част от обкръжението на кралицата. Дори напротив, всички те насърчаваха тримата си гости с искрен и непресторен ентузиазъм.

С кралски указ бе пояснено, че на приема тези, които имат право и титла, трябва задължително да носят шотландска носия. Лорд Рингууд беше взел назаем от братовчед си, макар и с малко неохота, тъй като не смяташе, че има високата елегантна фигура, необходима за този вид костюм.

— Ако Нейно Величество настоява да покаже топчестите си колене, тогава нямам нищо против да го сторя, за да спечеля

благоразположението ѝ — шеговито подхвърли той.

— Татко, мисля, че си истински герой! — възкликна Лавина и се разсмя от сърце.

Ако баща ѝ не притежаваше подходящата фигура да носи шотландска пола, то в никакъв случай не можеше да се каже същото и за маркиза. Неговата носия беше на клана Мак Доналд, за което той обясни, че една от лелите му е била омъжена за шотландски земевладелец.

— Когато Хънсбъри разбра, че заминаваме за Шотландия, настоя да опакова в багажа ми и шотландска носия — добави той, очевидно изтъквайки досетливостта на икономата си.

Лорд Елзуик имаше дълги, прави крака, на които шотландската пола отиваше доста добре, както и широките, силни рамене, необходими за черното кадифено сако. За първи път той беше сресал косата си в модна прическа, което не убягна от окото на Лавина.

„Колко жалко, че той не се появява в обществото по-често“ — помисли си тя. Беше достатъчно красив да привлече всички погледи.

Разстоянието до Балморал беше около пет мили и докато пътуваха към резиденцията на кралицата, денят неусетно премина в красив и очарователен здрач.

Лавина знаеше, че изглежда по най-добрия начин, облечена във великолепна рокля, допълнена от изумрудите на Елзуик. При други обстоятелства тя би се радвала на себе си, но тази вечер можеше да мисли единствено за решението на кралицата, непременно да я впримчи в клопката си и за това, че сигурността ѝ беше поверена на красивия мъж, който сега седеше точно срещу нея.

В този миг маркизът изглеждаше способен да се справи с всичко, защото излъчваше някакво надменно великолепие, което обаче подхождаше на положението му. Маркизът гледаше през прозореца, наслаждавайки се на природата така, че Лавина виждаше профила му с тънкия, леко извит нос, подчертаващ силата, която излъчваше лицето му.

Неочаквано той се обърна, усмихна се и изведнъж за Лавина светът се промени. Усмивката му покоряваше с невероятен чар и за миг тя видя мъжа, който беше срещнала на кораба и с който се бяха пренесли в света на музиката, допълвайки се един друг.

После всичко изчезна и каретата забави ход, докато спря пред замъка Балморал. Кочияшите слязоха и отвориха вратите, за да могат господарите им по-бързо да слязат.

Интериорът в замъка предизвика у посетителите истинска изненада. Кралица Виктория обичаше всичко шотландско, включително и карирания плат. Този десен преобладаваше във всичко — драпериите, завесите, килимите и кувертюрите на мебелите.

По-учудващи обаче бяха табелите „Пушенето забранено“, които висяха навсякъде. Нейно Величество мразеше тютюнопушенето и тези в обкръжението ѝ, които се отдаваха на този порок, бяха наистина затруднени.

Най-накрая се озоваха на входа на голямата зала за приеми, където Лавина и баща ѝ трябваше да влязат първи, последвани от маркиза.

Царският сановник извика:

— Лорд Рингууд, лейди Лавина Рингууд и лорд Елзуик.

Лавина проследи с поглед дългия червен килим и в края му видя дребната фигурка на кралицата. Тя беше нисичка жена, но в този миг ѝ изглеждаше много внушителна — изправена гордо и отправила заплаха към нея за ужасяващата съдба, която ѝ беше отредила.

Изведнъж Лавина почувства, че нечия ръка обгръща дланта ѝ, за да ѝ даде окуражаваща подкрепа. Беше маркизът, който ѝ напомняше, че е обещал да я защитава, без значение от какво.

В отговор и тя стисна неговата ръка, с което показваше, че му вярва напълно. После решително направи стъпка напред и пое бавно по пътя към най-големият си страх — кралица Виктория и другата дребна фигура до нея.

Беше на мъж с ръст, много по-нисък от средния. Косата му беше черна и лъскава и изглеждаше мазна, а мустаците му допълваха недодялания му вид. Това, което наистина я отврати и прикова вниманието на Лавина, бяха плътните му дебели устни и малките свински очички, изразяващи похотливо задоволство.

Това беше принц Станислав от Кадрац, мъжът, на когото смяташе да я подари Нейно Величество, независимо от всички обстоятелства. Можеше да ѝ разбие сърцето или да я докара до отчаяние, но по един или друг начин, тази женица се канеше да я вкара в капана на ужасен брак.

Лорд Рингууд се поклони дълбоко пред пълновластната си господарка, а Лавина направи елегантен реверанс. Дълго време кралицата ги гледа мълчаливо, докато на лицето ѝ беше изписано хладно презрение. Когато най-сетне проговори, гласът ѝ беше суров и надменен.

— Колко се радвам да ви видя, лорд Рингууд — най-накрая! Бяхме много разочаровани от факта, че не се подчинихте и пренебрегнахте призива ми, който беше въпрос от национално значение.

Начинът, по който тя изрече последните думи, накара кръвта на Лавина да замръзне и да разбере, че Нейно Величество нямаше да се предаде току-тъй.

— Простете, Ваше Величество — каза лорд Рингууд. — Не исках да проявя неуважение, но бях заслепен от щастие, тъй като празнувах годиша на дъщеря ми с маркиза на Елзуик и се опасявам, че в цялата бъркотия нещо не сме се разбрали.

При споменаването на годиша, лицето на кралицата застина, но тя бързо се овладя и каза:

— Това няма значение. За щастие, дойде времето да поправим тази грешка.

— Добър вечер, Ваше Величество!

Беше лорд Елзуик и намесата му, преди да го повика кралицата, беше в нарушение на протокола. Лавина видя, че всички придворни, които присъстваха, останаха учудени от проявената дързост.

Но маркизът беше наясно с играта, която играеше кралицата и нямаше да позволи да ѝ се размине. Привличайки вниманието ѝ върху себе си, той я погледна право в очите, но тя не срещна погледа му, а представи niskия мъж до нея на Лавина и графа.

— Принц Станислав, позволете да ви запозная с двама членове на кралската фамилия — графът на Рингууд и дъщеря му лейди Лавина, за които доста съм ви говорила.

Нямаше място за съмнение в думите ѝ или пък в многозначителния поглед, който принцът отправи към Лавина. Погледът му я преценяваше и за миг ѝ се стори, че той дори я оглеждаше похотливо. Някакво подобие на усмивка се появи на лицето му, което потвърди опасенията ѝ и я накара да потрепери.

Когато се приближи по-близо до него, тя се постара да държи главата си по-високо, отколкото обикновено. Роклята ѝ беше дълбоко изрязана, което беше типично за вечерните тоалети и тя беше сигурна, че това противно същество надничаше към деколтето ѝ повече, отколкото подобава за добро поведение.

Лавина направи реверанс, а когато се изправи, принцът ѝ се усмихна.

— Очарователно! — каза той с акцент. — Възхитително! Вие сте точно такава, каквато очаквах.

Лавина не показва никаква емоция и лицето ѝ остана безизразно.

— Няма никаква причина Нейно Кралско Височество да очаква, каквото и да било възражение от моя страна.

Той се усмихна. Котка, която е хванала мишка би се усмихнала по същия начин.

— Напротив, има много причини за възражение и с удоволствие ще ви ги обясня.

„Само, ако можеше татко да ми помогне“, помисли си тя, но кралицата вече разговаряше с него. Нейно Величество се усмихваше, демонстрирайки приятелство, но Лавина разбираше, че това е начин да я остави насаме с принц Станислав.

За нейно щастие обаче, имаше още много хора, които чакаха да бъдат представени на принца и дори кралицата нямаше как да го отмени.

Лорд Рингууд се приближи до принц Станислав и го поздрави, но толкова недружелюбно, че Лавина се изплаши. Тя дори не подозираше досега, че баща ѝ притежава железен характер.

Принцът обаче беше невъзмутим.

— Лорд Рингууд, трябва да ви поздравя, че сте отгледали такава очарователна дъщеря. Можете да ме смятате за експерт. В Кадрац знаем как да ценим красивите жени.

Но лорд Рингууд позеленя от яд при това вулгарно изказване за дъщеря му.

— Мисля, че Ваше Кралско Височество ни оказва прекалено голяма чест — каза графът и се поклони.

Станислав понечи да отговори, но графът продължи.

— Когато казвам това, говоря както от мое име, така и от името на лейди Лавина. Веднъж в живота се пада възможност да се

запознаеш с човек, чието име е... известно в целия свят.

Станислав отново опита да вземе думата, но и този път без успех.

— Чували сме толкова много за славата на Кадрац — упорито не спираше да говори графът. — И радостта от срещата с Ваше Кралско Величество се прибавя към другото щастливо събитие в семейството ми — годежът на Лавина с лорд Елзуик, който, както виждате, ни придружава.

Лорд Рингууд се принуди да спре с приказките, защото вече беше почти без дъх, а за да го окуражи, Лавина му отправи поглед, изпълнен с любов и възхита.

Усмивката на Станислав беше изчезнала и заменена от зловна гримаса, а очите му бяха абсолютно безизразни.

— Точно така — гракна той, а гласът му беше леден като арктическа буря. — Точно така!

Внезапно той изви глава, за да поздрави следващия гост, но тъй като това беше самият маркиз, принцът видимо се сепна от изненада.

— Ваше Кралско Височество! — каза маркизът и направи едва забележим поклон.

Когато се изправи, лорд Елзуик погледна принца право в очите. Изведнъж сърцето на Лавина се сви от страх и я завладя ужасно предчувствие. Сякаш земетресение разтrese цялата земя, разклащайки из основи и с оглушителен тътен сградата, в която се намираха. В съзнанието ѝ пламнаха огромни огънове, светкавици раздираха небето, въздухът беше нажежен от неистова омраза.

Само след миг това странно усещане отмина и когато се огледа, Лавина отново се видя в салона на замъка Балморал. Всичко си беше, както преди, но чувството, което мина през нея, беше толкова силно и истинско, че за момент тя остана замаяна.

— Татко — прошепна Лавина, като едва се държеше на крака.

Графът веднага се обърна, но лорд Елзуик беше по-бърз, прегърна Лавина през кръста и я измъкна от влиянието на принца.

Върволицата от хора се раздвижи, те тръгнаха с тях и за щастие, беше невъзможно ниският, противен принц да ги последва.

— Какво се случи с теб, мила моя? — попита графът.

— Не знам, татко! Почувствах разни неща... сякаш имаше омраза навсякъде край мен и някой се канеше да убива наред.

— Предполагам, че доста хора искат да убият този зъл човек — отговори баща ѝ в опит да я успокои.

— Ти беше чудесен, татко!

— Справихте се с него доста добре — съгласи се маркизът. — Това, което усетихте, най-вероятно е желанието му да ви убие затова, че не му позволихте даже да гъкне.

За пръв път Лавина забеляза, че лорд Елзуик също беше блед и въпреки, че думите му бяха закачливи и весели, в гласа му се усещаше напрежение.

Когато той я обгърна с ръка в опита си да я предпази, Лавина усети, че и той трепереше. Опита се да разгадае причината и потърси очите му, но лорд Елзуик се взираше пред себе си и отбягваше погледа ѝ.

Успокоението ѝ от бягството не трая дълго. Когато редицата от хора, чакащи да поздравят принц Станислав свърши, той веднага я потърси.

— Старателно се оглеждах за вас, тъй като желая да ви придружа до масата за вечеря — каза той и я улови за ръката. — Имаме доста неща, за които да си побъбрим.

Маркизът понечи да предприеме действие, за да го накара да пусне ръката ѝ, но Лавина го спря с кратко кимване и лека усмивка.

Истината беше, че не желаше да седне до Станислав, но все пак не беше и малко дете, за да вдига шум за нещо, толкова незначително. Какво можеше да ѝ стори той на публично място?

Тя преглътна отвращението си и позволи на Станислав да я придружи до дългата, елегантно украсена маса, където ѝ беше отредено място именно до него.

Лавина осъзнаваше, че всички погледи са приковани към нея, както и другото — знаеше се какво точно цели кралицата и колко е решена да го постигне.

Лавина се надяваше, че може би друга жена ще бъде удостоена с честта да бъде забелязана от принца, но това така и не се случи. Той посвети цялата вечер изцяло на нея, поглъщаше с внимание всяка нейна дума, сякаш от това зависеше животът му.

Тя обаче никак не се чувстваше поласкана. Дори този мъж да не беше застрашил всичко, което ѝ беше скъпо, той пак щеше да ѝ се струва отвратителен. Ласкателствата му също бяха примитивни.

Всичко беше преструвка и игра, а той не притежаваше умението да я играе добре, така че цялата вечер можеше да се обобщи с една дума — пародия.

Но най-лошото от всичко се оказа фактът, че най-големите й опасения се оказаха абсолютна истина.

Принц Станислав не се къпеше.

Беше се опитал да притъпи миризмата на пот с одеколон, но двете ухания се смесваха и вонята се оказа нетърпима.

Принцът непрекъснато говореше за страната си, докато Лавина се опитваше да стои на разстояние от разваления му дъх.

Станислав безспирно й обясняваше колко харесвана ще бъде в Кадрац и колко много ще й допаднат мястото и хората там.

— Ами руснаците, които ви притесняват на границата? — попита мило тя. — И тях ли трябва да обикна?

Тъй като, освен всичко друго, този принц беше непростимо глупав, не можа да схване иронията й и се засмя весело.

— Какви руснаци? Откъде чухте тази история? Никакви руснаци не притесняват границата ми.

За негово нещастие, точно в момента, когато изрече последните думи, разговорите бяха спрели, така че гласът му отекна в залата.

Внезапно глъчката на масата премина в тишина. Всички погледи се преместиха от Станислав към кралицата, която гледаше гневно по посока на своя скъп гост.

Лавина се възползва от настъпилата тишина и с мил глас каза:

— Радвам се да чуя, че проблемите на Негово Кралско Височество са решени. Сега знам, че няма защо да се безпокоим за вас.

В този миг Станислав разбра, че е направил непростима грешка. Тишината се проточи, понеже никой не знаеше какво точно трябва да каже.

Първа заговори кралицата.

— Принц Станислав направи доста остроумно наблюдение.

Тя повтори „остроумно наблюдение“, което беше потресаваща безсмислица, но въпреки това, всички избухнаха в смях.

В опит да получи подкрепа, Лавина потърси погледа на баща си и видя, че той й намигаше. После тя потърси и маркиза, който пък я наблюдаваше усмихнат. Щом погледите им се срещнаха, той й кимна с глава, сякаш й казваше: „Браво на теб“.

„До тук добре!“ — помисли си Лавина. Със сигурност можеше да се справи с положението.

Но предстоеше най-лошото. Веднага щом приключи вечерята, кралицата обяви, че следват „импровизирани танци“. Прислугата бързо прибра килимите, а пианистът седна на пианото.

— Понякога прави така и в Уиндзор — простена графът. — И се предполага, че всички трябва да го смятаме за забавно и неочаквано, а всъщност ненавиждаме този ѝ маниер.

— Толкова е предвзето и изкуствено — възмути се Лавина. — Наистина е доста импровизирано.

— Страхувам се, че няма да можеш да се измъкнеш толкова лесно, скъпа моя — с въздишка каза графът.

— Поне ще имам възможност да се изясня с Нейно Величество — каза Лавина.

Когато кралицата я повика и ѝ нареди да седне до нея на подиума, Лавина се подчини, но на лицето ѝ бяха изписани непоколебимост и решителност.

— Знаете защо ви повиках, нали? — попита кралицата.

— Да, мадам, знам. Искате да се омъжа за принц Станислав и съжалявам, че не мога да се подчиня, тъй като вече съм обвързана.

— Глупости! — тази единствена дума, която изрече кралицата, беше като изстрелян куршум. — Ще изпълните задължението си! — нареди тя.

— Какво задължение? — уж се зачуди Лавина. — Вие сама чухте принц Станислав да казва, че руснаците вече не са заплаха за страната му.

Кралица Виктория за миг се замисли.

— Той е глупак! — заяви тя.

— Тогава защо искате аз да се омъжа за него?

— Това няма нищо общо със същността на въпроса. Дори и да беше десет пъти по-глупав, което между нас казано, започвам да подозирам, че е така, вашето задължение си остава.

— Възнамерявам да изпълня задължението си — отговори и Лавина. — Задължението, което имам към лорд Елзуик, моят бъдещ съпруг.

Очите на кралицата заблестяха гневно, защото не беше свикнала да ѝ се противоречи.

— Всички трябва да правим жертви понякога — поучи я тя. — Аз съм правила много в живота си.

— Но сте се омъжила за този, когото сте обичали — отбеляза Лавина.

За момент лицето на кралицата стана по-ведро и мило.

— Вярно е — прошепна тя. — Имах по-голям късмет от вас.

— Не, мадам — остро възрази Лавина. — Аз също имам намерение да бъда щастлива.

— Обичате ли го? — попита кралицата, а гневът ѝ сякаш се беше разсеял. — Лорд Елзуик? Кажете ми истината.

Лавина се поколеба какво да отговори, но после реши да си признае.

— Да, мадам, обичам го!

— Както една жена обича мъжа, с който ще трябва да прекара остатъка от живота си, така ли?

— Да, мадам!

— Имате ли някаква представа за близостта в брака?

Лавина се изчерви.

— Да, Ваше Величество!

— И искате да споделите тази близост именно с този мъж?

— Точно така.

Въпреки, че беше смутена от естеството на разговора, в душата си Лавина ликуваше от щастие, сигурна, че кралицата ще прояви милост и ще отстъпи.

Но в следващия миг обаче, надеждите ѝ бяха жестоко разбити на пух и прах.

— Тогава наистина съжалявам за вас, защото задължението ви е ясно. Обещах на принц Станислав, че ще се омъжите за него и трябва да спазя думата си.

Лавина ахна от възмущение.

— Обещахте ми без дори да ме попитате? Нямате право!

— Младо момиче, трябва ли да ви напомням с кого разговаряте? Като ваша господарка имам всякакви права.

— Нямате право да ме обещавате на мъж, който не се къпе. Какво мислите за това?

— Не смятам, че е приятно, но ако аз бях задължена да се омъжа, досега да съм го сторила.

— Тогава Ваше Величество е с по-твърд характер. Аз няма да го направя.

— Ще направите това, което аз ви наредя!

— Не, мадам, никога!

Кралицата мълком я наблюдаваше и въпреки, че никой не говореше и цареше пълна тишина, все пак във въздуха витаеше напрежение.

За щастие маркизът се появи точно навреме, галантно се поклони и каза:

— Простете Ваше Величество, за това че съм толкова настоятелен годеник, но тъй като лейди Лавина е моята бъдеща съпруга, не искам да се отделям от нея за дълго време.

— Ще трябва да потърпите още малко — хладно отвърна кралицата. — Принц Станислав е мой почетен гост и му обещах, че ще има възможност да танцува с лейди Рингууд.

— Със сигурност това е още един шанс да обясня на този ужасен човек позицията си — каза Лавина и се изправи гордо, а после направи реверанс към разгневената кралица.

Етикетът предполагаше поданикът да изчака, докато монархът не му даде разрешение да напусне, но след този откровен разговор, Лавина се чувстваше достатъчно смела да прави всичко, каквото си науми. Едва ли кралица Виктория можеше да ѝ се ядоса повече от това.

За ужас на Лавина обаче, принц Станислав вече я чакаше, а ръцете му бяха протегнати да я хванат.

— Добре ли сте? — загрижено попита маркизът.

— Да, благодаря ви! Мисля, че ще справя с това.

Тя се беше опълчила срещу кралицата и я беше победила. Един толкова глупав принц, нямаше да бъде никакъв проблем.

ГЛАВА 8

Лавина застана пред принц Станислав с гордо вдигната глава и с неохота му позволи да я хване за ръка и да я заведе до дансинга.

Движенията ѝ бяха в такт с музиката, а неговите доста тромави. Въпреки, че принцът нямаше добри танцови умения и я държеше, все едно държи бастун, той не пропусна възможността да се оплаче.

— Можете да сте малко по-сговорчива и... старателна!

— Просто изпълнявам задължение, Ваше Кралско Величество!
— иронично отвърна тя.

— Като виждам усилията, които полагате, то трябва да е доста безперспективно — изстреля той.

— Правя това, което изискват от мен — информира го хладно тя.

Станислав направи някаква гримаса, без да коментира повече. Междувременно, докато трая танцът, той се стараяше да я държи, колкото се може по-близо до себе си, но усилията му бяха добре отблъсквани с надменност.

— Ако не се постараете, нещата няма да потръгнат — предупреди я той. — Наистина трябва да положите усилия, за да се разбираме. Имам голямото желание за това. Мисля, че сте много красива и обаятелна и ще блестите достойно на трона на Кадрац.

Когато тя твърдо отказа да го удостои с отговор, той още по-настоятелно продължи:

— Това, разбира се, е желание на кралицата, а вие, както знаете, сте длъжна да ѝ се подчинявате.

— Всички ли във вашата страна ви се подчиняват? — запита тя.

— Мога да ви уверя, че го правят, защото в противен случай им измислям ужасни наказания.

— Какво възхитително място! — каза тя с насмешка.

— Наистина е най-възхитителното място на света! — съгласи се той, защото беше прекалено ограничен, за да долови иронията в думите ѝ. — Със сигурност ще го обикнете.

— Няма да го обикна, поради простата причина, че няма дори и да го видя. Всъщност, не искам за в бъдеще да виждам и самия вас!

— Тъй като скоро ще се оженим, това ще бъде трудно изпълнимо — усмихна ѝ се той.

— Няма да се омъжа за вас. Току-що го казах и на Нейно Величество.

— Тя обаче ме уведоми, че ще го направите.

— Мисля, че годеникът ми има какво да ви каже по въпроса — каза тя, успокоена от откритието, че маркизът не ги изпускате от очи.

— О, нека върви по дяволите! — нетърпеливо отговори Станислав. — Уморих се да слушам всички тези глупости за годеници. Време е да си поговорим насаме.

Бяха близо до големите френски прозорци, които водеха към терасата. Ненадейно Станислав затегна хватката си около ръката ѝ и започна да я дърпа по посока на отворения прозорец.

Лавина се опита да окаже съпротива и да се освободи, но той беше по-силен от нея. Тя почувства, че самоувереността я напуска и отстъпва място на страха.

Внезапно принцът спря, изригвайки грубо проклетие.

— Махнете се от пътя ми! — заповеднически извика той.

— Не! — възрази маркизът, който стоеше неподвижен като скала по средата на прозореца, препречвайки му пътя.

— Казах, да се махнете от пътя ми!

Маркизът заговори тихо, така че само тримата можеха да чуят думите му.

— Заслужавате да ви ударя и ако не я пуснете веднага, бъдете сигурен, че ще го сторя.

И докато изричаше това, той се приближи и заговори по-тихо, но с още по-заплашителен тон, от който Лавина настръхна.

— Нали не се съмнявате? Дяволски добре знаете, че ще го направя. Сега я освободете, преди да сте усетили юмрука ми!

Не можеше да се каже, че Станислав сам пусна Лавина, но заплахата на маркиза го накара да застине на място, така че тя успя да се измъкне от хватката му.

Маркизът също се възползва от момента и я прегърна здраво през кръста.

— Изглеждаш ми преbledняла, любов моя? — каза той достатъчно силно, за да бъде чуто от всички. — Предполагам, че се чувстваш зле от горещината.

— Да-да — съгласи се тя, дишайки тежко и полюшвайки се.

Като я придържаше, маркизът я заведе до мястото, където беше кралицата. Лорд Рингууд ги следваше по петите, тъй като беше станал неволен свидетел на разигралата се разправа.

— Ваше Величество — спокойно каза маркизът, — годеницата ми не се чувства добре, и с вашето любезно позволение, бихме искали да се оттеглим, преди да е припаднала.

От изражението на лицето ѝ, те отсъдиха, че тя не беше много доволна от чуто и с най-голямо удоволствие би им отказала. Но в случая, когато неразположението на Лавина беше очевидно, тя нямаше какво повече да стори и даде позволения си с кратко кимване.

Веднага маркизът взе Лавина на ръце и напусна балната зала на Балморал, последван от графа.

Лавина се притисна плътно до него и го прегърна. Истината беше, че тя не беше нито зле, нито пък припаднаше, но беше длъжна да играе играта докрай или поне, докато не се озовяха на сигурно място в каретата.

— Лавина — каза той.

Чак когато чу да изричат името ѝ, тя разбра, че все още го прегръща и очите ѝ бяха затворени. Когато ги отвори отново, тя видя, че той я гледа загрижено, а лицето му има сериозен и разтревожен вид.

— Лавина? — попита той. — Добре ли сте?

— Да — потвърди тя и го освободи от прегръдката си, доволна, че ги обгръщаше тъмнина, която не позволяваше на маркиза да види, че е пламнала до корените на косата си.

Вече свободен, той също я пусна и тя се настани удобно на мястото до него.

— Радвам се, че всичко свърши — каза тя. — Нямаше да мога да го изтърпя нито секунда повече. Благодаря ви, че дойдохте и ме спасихте. Но се страхувам, че това ще ви навлече доста неприятности с кралицата.

Отговорът на маркиза беше само свиване на рамене, което потвърди безразличието му към мнението и действията на кралицата.

— Аз също не мога да не изразя благодарността си — на свой ред се намеси и графът, но беше прекъснат доста грубо от маркиза.

— Приятелю, няма нужда да мислите за това!

— Но...

— Ще съм ви благодарен, ако замълчите!

Маркизът говореше почти сърдито и това беше единственото, което спря лорд Рингууд.

През останалата част от пътя Елзуик не пророни нито дума. Той се беше преместил в противоположния ъгъл на каретата и сега се вираше през прозореца навън в тъмнината.

На Лавина ѝ се искаше да го заговори и да го помоли да ѝ разкрие какво чувства и какво го вълнува, но той сякаш се беше пренесъл на друго място, в което не допускаше никого.

По-късно през нощта, докато лежеше в леглото си, тя си припомни някои други случки от същата вечер.

Когато стигна до момента на разговора с кралицата, Лавина се изчерви и беше благодарна, че в момента е сама, а тъмнината скриваше пламналото ѝ от момински свян лице.

Най-безцеремонно беше заявила, че обича лорд Елзуик. Вярно, че тогава го каза под влияние на обстоятелствата, но сега, когато трябваше да бъде честна пред себе си, осъзна, че всъщност си е божата истина.

Беше се влюбила в мъж, който изобщо не се интересуваше от нея. Вярно, че я беше целувал, но това бе действие, провокирано по-скоро от гняв, отколкото от страст. Освен това, той никога не ѝ беше давал причина или повод да вярва, че той изпитва някакви симпатии към нея.

Той просто ѝ помагаше и го правеше по някаква причина, която тя не разбираше и която той не споделяше.

И въпреки това го обичаше. Когато кралицата я беше попитала дали е наясно с близостта, която предполага бракът, тя си помисли за лорд Елзуик със страст.

Сега, щом се сети за това, засрами се. Как можеше да изпитва такива чувства към мъж, който беше абсолютно безразличен към нея?

Или напротив?

Лавина си спомни как устните му изгаряха нейните, трепетът на тялото му, когато се прегърнаха.

Това не ѝ ли даваше малка надежда?

Тъй като тези мисли не ѝ позволиха да заспи, тя стана и отиде до прозореца, като се загледа в пълната луна. На фона на яркия светлосин здрач, мистериозните хълмове гордо се извисяваха в далечината.

Тук в Шотландия, откри черти в характера на маркиза, които не беше и подозирала у него. Беше добила впечатление от страстта му към музиката, позна убийствения му гняв. Със сигурност щеше да бъде много изплашена, ако го насочеше към нея. Затова и Станислав се страхуваше. Беше срещнал силен противник и подвиг опашка пред него.

— Както и аз срещнах човека, който ми улови око! — усмихна се в себе си тя.

В паметта и изплуваха думите на баща ѝ, с които я предупреди, когато започна да се появява в обществото и постигна завидни успехи. Младите мъже се тълпяха около нея, някои просто флиртуваха, а други се влюбваха в нея до полуда. Но баща ѝ казваше:

— Не ги приемай на сериозно, скъпа моя, в никакъв случай не бързай да се омъжваш. Запомни, че бракът е за цял живот. Не е само няколко седмици, прекарани в провинцията на тенис или плуване, а цял един живот!

— Предполагам, че мъжете, които срещам за първи път, нямат намерение да ми предложат женило — беше отвърнала тя.

— Въпрос на време е някой младеж да падне в краката ти и да те моли да му станеш съпруга.

— Би било много вълнуващо! — беше прошепнала тя.

— Вълнуващо, но само за момента — отговори баща ѝ тогава. — Трябва да запомниш, че изборният от теб за съпруг, трябва да бъде по-важен от всичко друго, а и в последствие ще е така, вече като баща на децата ти.

За миг беше спрял да говори, но после с доста по-тих глас продължи.

— Колкото и труден да се окаже животът ти с него, ти трябва да му бъдеш напълно отдадена и абсолютно вярна. Затова е толкова важно да не прибързваш.

Лавина си спомни точно какво му беше отговорила.

— Но аз съм щастлива с теб, татко! Толкова е вълнуващ животът ми в Лондон! Въобще не искам да мисля за женитби или пък да

напускам дома ни.

— Но един ден, когато срещнеш подходящият човек, който да те накара да забравиш всичко друго, ще го поискаш. Просто желая да те накарам да разбереш, че животът ти ще се промени не за няколко минути, а завинаги!

Преди да продължи, той направи кратка пауза.

— Когато се омъжиш, искам да е за човек, когото ще обичаш, и който ще те обича. Ако съумееш да го направиш щастлив, той ще те смята за най-съвършената, очарователна и прекрасна жена на света. Ако чувствата и на двамата ви са толкова силни и взаимни, то бъди сигурна, че ще живеете толкова щастливо, колкото живяхме и ние с майка ти.

Лавина никога не забрави тези думи. И сега отново си ги припомни — тук, на прозореца, взряна в лунната светлина и унесена в мисли по този, който я караше да забрави всичко.

— Той определено не ме смята за съвършена, очарователна и прекрасна, както обясни татко — рече на себе си тя. — Всъщност, той дори не е подходящият за мен човек. Тогава защо не мога да не го обичам? Защо сега забравям всички мили и тъй изискани младежи и само той единствен е в мислите ми? Защо?

Но пълната луна безмълвно я гледеше отвисоко и нямаше отговор за нея.

На следващия ден, лорд Елзуик продължи да се държи по същия напрегнат начин, както предната вечер. Понякога, щом погледнеше към Лавина, тя дори си мислеше, че долавя някаква свирепост в погледа му.

Той все още не се решаваше да я остави сама. Отказа и отправената му покана за риболов, което искрено учуди Лавина.

— Внимавайте да не напускате къщата! — предупреди я той.

— Да не би да си мислите...?

— Да, мисля, че ще се появи тук да ви потърси. И нашите домакини ще трябва да твърдят, че вие не сте вкъщи.

Маркизът разказа накратко на лейди Мак Юън за грубите домогвания на принца по време на приема в Балморал и тя с удоволствие се съгласи да защити скъпата си гостенка.

Точно както очакваха, Станислав се появи час и половина покъсно. Лавина го видя през прозореца и побърза да повика маркиза.

— Той е тук! — уведоми го тя, разтреперана от страх.

— Не се тревожете, лейди Мак Юън ще му каже, че си почивате от възвращенията, преживени снощи. Това, което трябва да направите, е просто да се скриете.

Лейди Мак Юън дяволито играеше ролята си. Възхищението ѝ от възможността да посрещне в дома си принц, скоро беше заменено с отвращение от грубите му маниери и миризмата на брилянтин, смесена с тази на пот, която се излъчваше от него.

Принцът остана почти час, глух и сляп за намеците, с които домакините му показваха, че трябва да си върви. Най-накрая, за радост на всички, Станислав стана и си замина, видимо кипящ от яд, заради неприятния развой на събитията, отнасящи се за него.

Лавина го зърна как си заминава от прозореца на стаята си.

Когато, трепереща, слезе долу в салона, скри лице в дланите си и се опита да потисне напиралците в нея сълзи. Колко време щеше да я преследва този дивак и докога маркизът ще можеше да я предпазва от набезите му?

— Всичко е наред, няма го, отиде си! — чу се гласът на маркиза.

— Ще си отиде ли някога завинаги? — изхлипа тя и сълзите ѝ роннаха. — Ще бъде ли някога в безопасност?

„Сега — помисли си тя, — ако маркизът го е грижа за мен, ще ми предложи веднага да се оженим и така ще ме предпази най-добре.“

Но нищо подобно не се случи. Последваха дълги и тягостни минути на тишина.

Най-накрая той пръв заговори.

— Трябва да проявим по-голямо търпение! Можем да проточим годежа, докато той най-после се откаже.

Нещо в нея жестоко помръкна. Беше загубила. Маркизът не я искаше за съпруга. Объркана, Лавина закри лицето си с ръце, за да не види той плувналите ѝ в сълзи очи.

В следващия миг усети как лорд Елзуик я хвана и я придърпа към себе си, като откри лицето ѝ. Това, което зърна там, го накара да застине неподвижен, безмълвно загледан в нея.

Без да произнесе ни дума, той улови една от ръцете ѝ и я обърна с дланта нагоре, а устните му леко я докоснаха. Дъхът му я обжари и

внезапно вълнение премина като ток през тялото ѝ.

Задъхана от силата на завладелите я чувства, Лавина застина безмълвна и осъзна, че нищо в живота ѝ досега не беше я вълнувало по подобен начин. И макар, че тези чувства я разтърсиха до дъното на душата ѝ с неизпитвана наслада, те също я и изплашиха. Не беше редно млада дама да изпитва подобно влечение, ако не е убедена в любовта на мъжа, а в случая, с нея това не беше точно така.

— Не! — каза тя, отдръпвайки ръка от устните му. — Не бива да го правите!

— И защо да не бива?

— Защото... не е редно!

— Или пък смятате, че съм ви неприятен?

— Много добре знаете, кое как е! — тихо произнесе тя.

— И какво има нередно в случая? Ние сме сгодени. Ако има мъж, чийто прегръдки и ласки трябва да приемете, то този мъж съм аз. Всъщност, аз ще съм също и този, който ще има най-големи възражения, ако ви зърна в прегръдките на някой друг.

— Но ние не сме сгодени наистина — напомни му тя. — Знаете добре това!

Той не отговори и когато тя отново го погледна, осъзна, че я наблюдаваше с печален поглед, леко омекотен от обичайната му ирония.

— Чудя се как ли ще свърши всичко това? — едва ли не прошепна той.

Нещо в гласа му накара сърцето ѝ да забие по-лудо от всякога. За момент тя беше неспособна да му отговори. Когато най-накрая се съвзе, постара се да вложи в гласа си повече решителност, отколкото ѝ трябваше за момента.

— Ще свърши, когато този ужасен човек ме остави на мира. Тогава ще ви благодаря за проявеното съчувствие и доброта, след което ще се разделим като приятели.

— Приятели? Такива ли ще си останем?

Гласът му издайнически потреперваше и от това тя заключи, че думите му са двусмислени.

— Определено, никога няма да бъдем врагове — увери го тя. — Поне това е моето мнение. Как мога да ви бъда враг? Невъзможно е!

— Нямах това предвид и вие много добре го знаете!

Вълнението, което завладя цялото ѝ тяло я накара точно да разбере какво искаше да каже. Как можеше да иска чисто приятелски чувства от мъжа, който я владееше и телом, и духом. Той неволно намекваше за нещо по-силно, случило се между тях, но все още не се чувстваше готов да го признае.

— В такъв случай, не знам какво искате ми да кажете! — обоснова се тя и обърна глава, ядосана от нерешителността му.

Той бързо приближи до нея и изви главата ѝ така, че тя да го погледне в очите. И тя видя бушуващата страст, която го беше завладяла преди мигове, а и сега той дишаше неспокойно и на пресекулки, а в очите му искреше неистов блясък.

— Лавина... — произнесе той.

— Да? — трепна тя. — Да...

Беше сигурна, че всеки момент ще ѝ признае чувствата си, а може би дори и това, че я обича. Тогава всичко между тях щеше да се уреди. Щеше да бъде свободна да признае силата и на своите чувства, без да се притеснява за авторитета си на млада жена.

Само да го признаеше по-бързо!

Но маркизът мълчеше.

Лавина знаеше какво точно го измъчва.

Беше жена и той изпитваше недоверие към нея по разбираеми причини, които го караха да бъде подозрителен и дори враждебен, въпреки че я обичаше.

Но и какъв смисъл можеше да има любовта, ако те не преодолееха съмнението, което не му позволяваше да даде израз на чувствата си?

Най-неочаквано той пусна ръката ѝ и рязко се отдръпна, без всякакво обяснение.

— Права сте — каза той, а гласът му прозвуча дрезгаво. — Думите ми нямат никакво значение. Съвсем никакво!

Той отстъпи няколко крачки назад и се поклони учтиво, както изискваше етикетът.

— Приемете моите извинения затова, че ви обезпокоих.

През следващия ден се случи неочаквано събитие. Из околността се разнесе слухът, че Нейно Величество напуска Балморал.

— Тя беше там едва от една седмица — каза сър Иън на братовчед си лорд Рингууд. — Не е нормално да прекара тук толкова малко време.

— Може би е фалшива тревога — предположи графът, надявайки се точно на обратното — слуховете да се окажат верни.

— Не, няколко души са видели каретата на Нейно Величество на гарата в Балморал. Придружавал я мъж с големи, черни мустаци.

— Принцът... — зарадва се Лавина. — Заминал си е! О, татко, спасена съм!

— Поне засега — каза маркизът, който внимателно беше слушал през цялото време. — Не мисля, че кралицата ще се предаде толкова лесно, но изглежда е разбрала, че тактиката да те принуждава силom не дава резултат.

Същата вечер имаше голяма празнична вечеря в дома на сър Джеймс Мак Вейн.

Всички носеха дрехи в шотландско райе. Мъжете бяха облечени в типичните носии, а жените в бяла коприна с праметнат през рамото раиран шал, закрепен на талията с диамантено копче.

— Лорд Елзуик ти праща това, мила моя — каза графът и отвори малка кутийка, в която имаше диамантено копче.

— Нямаше нужда да си прави труда, татко! — хладно отвърна Лавина. — Скъпата лейди Мак Юън ми зае едно от нейните.

— Тя със сигурност ще прояви разбиране...

— Няма да проявя неучтивост към нашата домакиня за нищо на света — твърдо отвърна Лавина и гордо вирна брадичка, с което даде на баща си да разбере, че е безсмислено да я убеждава повече.

Когато всички слязоха долу, тя очакваше маркизът да направи някакъв коментар по повод подаръка си, но след като я огледа, той произнесе напълно безразлично:

— Моите поздравления за външния ви вид, мадам!

Лавина изпитваше желание да му обясни, че той е този, който я оскърби с нерешителността си да признае чувствата си и това, че отказът ѝ да приеме подаръка му беше нейният начин да му покаже, колко е наранена от това, че той не ѝ вярва.

Но тъй като не беше момента да направи подобно обяснение, принуди се да запази самообладание. През цялото време, докато

пътуваха към къщата на Мак Вейн, Лавина не продума, нервирана от неблагоприятния развой на събитията.

Но беше невъзможно да запази също така лошото си настроение при веселата атмосфера, която цареше в имението. Джеймс беше излязъл да посрещне лично гостите, които пристигаха.

Къщата беше ярко осветена, а залите — украсени с венци от зеленина, с цветя и плодове.

Имаше приблизително стотина гости, но семейството от замъка беше сред почетните гости и както се подразбра, Лавина беше удостоена със специално внимание от Джеймс.

Откакто я беше поканил на езда и маркизът така сполучливо осуети желанието му за уединение с нея, той беше прекратил всякакви опити за ухажване, въпреки, че обикновено посещаваша едни и същи светски събития и вечери.

Сега Джеймс се приближи до Лавина, поздрави я с галантен поклон, а лицето му изглеждаше озарено от ослепителна усмивка.

— Няма жена, която да се сравни с вас! — изрече той.

— Замълчете! — каза тя, вдигайки показалеца си пред устните с прелестна усмивка. — Запазете комплименти и за останалите дами!

В отговор той ѝ намигна закачливо.

— Добър вечер, Мак Вейн!

Маркизът протегна ръка към домакина и го поздрави любезно, а после се оттегли на разговор с майка му.

Масата за вечерята беше шедьовър от цветя и фин порцелан, осветена от свещи. Джеймс, все тъй усмихнат, съпроводи Лавина до мястото ѝ, отредено тъкмо до него. Докато вечеряха, покрай масата се разхождаше гайдар и свиреше различни весели мелодийки. Въпреки това, Лавина добре различаваше шеговитото бърбене на Джеймс, който говореше ли, говореше...

Повечето от шегите на Джеймс бяха добри и Лавина се смееше от сърце, а възхищението на домакина от външния ѝ вид, беше лек за ранената ѝ душа.

Храната беше много вкусна, както и виното, което сервираха. Беше минало много време, откакто Лавина се беше забавлявала на подобно празненство за последен път.

По едно време Джеймс стана на крака, вдигна пълната си с вино чаша за тост, а жестът му беше приветствен от присъстващите с

радостни викове.

Всички много се забавляваха и когато дамите напуснаха трапезарията, Лавина си пожела мъжете по-скоро да се присъединят към тях, за да продължи празненството.

Всъщност, те се присъединиха към жените двайсетина минути по-късно, за да ги въведат в балната зала, където вече ги чакаше шотландски оркестър.

Скоро след това се разбра, че Лавина е красавицата на вечерта и всички мъже изявяваха желание да танцуват с нея. Не спираха да ѝ правят всевъзможни комплименти.

Тя преминаваше от партньор на партньор, оглушена от хвалбите им, докато най-накрая се озова в обятията на маркиза за поредния валс.

— Сигурна ли сте, че можете да ми отделите време за един танц?
— попита я с лека ирония той.

Тя не можеше да не признае, че открито го беше отбягвала, защото не искаше ръцете му да докосват тялото ѝ, което беше неизбежно по време на танц, понеже знаеше какви емоции у нея предизвикваше този допир. Но истината беше, че Лавина от гордост не си го признаваше.

— Не виждам да ви липсва партньорка — отвърна предизвикателно тя. — Не очаквайте да ви съжалявам!

— Не очаквам милост от вас, но както ви предупредих по-рано, редно е да се държите прилично.

— Аз пък не вярвам да съм прекалила с неблагоприятното — подразни го тя. — Това е бал, сър, и дори сгодените жени имат право да флиртуват по малко.

— Стига обаче да не са сгодени за мен! — рязко отвърна той.

— Но аз не съм сгодена за вас — прошепна тя, но така, че само той да я чуе.

Той мигом се намръщи и тя почувства, че в момента ненавиждаше всяка жена, дръзнала да му се опълчи.

— Така е! Не сте сгодена за мен — язвително изрече той. — Искате ли да обявя този факт пред всички присъстващи?

— Не! — отговори тя, без дори да се замисли.

— Сигурна ли сте? Навярно сър Джеймс би бил много щастлив, ако му освободя пътя.

Тя не можеше да повярва, че той проявява подобна грубост при положение, че няма кой знае каква причина. Не виждаше ли, че тя флиртува с другите мъже само, защото сърцето ѝ страдеше от това, дето той не ѝ обръща внимание.

— Не се интересувам от сър Джеймс — сопна му се на свой ред тя.

— Което ме учудва, при положение, че бяхте като залепена за него през цялата вечер.

— Как смеее да говорите така за мен! Не е вярно!

— Мисля, че това е истината. А също, че ако продължавате да ме правите на глупак, ще си тръгна незабавно и ще ви оставя да си правите, каквото искате!

— Отвратително!

— Имам ли думата ви, че ще правите каквото желая?

— Един тиранин...

— Имам ли думата ви или да си тръгвам?

Лавина се освободи от прегръдката му.

— Нека ви спестя усилието! — каза тя презрително и се отдръпна от него.

За нещастие или по-скоро за щастие, валсът тъкмо в този момент приключи и тя се отдръпна, но все пак така, че няколко души наоколо усетиха, че може би става нещо нередно.

След тази случка Лавина прекара остатъка от вечерта с баща си и в пълна готовност да отблъсне маркиза, в случай че се опита да я доближи.

Но той не го направи и когато тя и графът решиха да си тръгват, лейди Мак Юън ги осведоми, че лорд Елзуик е поднесъл извиненията си и се е прибрал.

Тъй като маркизът беше излязъл много рано, Лавина не успя да се срещне с него и да се опита да изгладят отношенията си. Сутринта сърцето ѝ беше изпълнена със страдание, докато един от слугите не ѝ донесе писмо.

Тя с нетърпение го отвори. Красив, мъжки почерк, а текстът гласеше:

Прости ми и ела при мен, колкото се може по-бързо. Има толкова неща, които искам да ти кажа само и единствено на теб. Потърси колибата до потока, който минава покрай гората. Чакам те там! Побързай, любима моя!

Иван

— Иван! — прошепна тя тихо.

Маркизът никога не беше държал да го нарича с малкото му име, въпреки факта, че бяха сгодени.

А сега искаше прошката ѝ и използваше името си, за да демонстрира близостта им. Беше я нарекъл любима, избрал е отдалечено местенце, където никой нямаше да ги безпокои, защото прекалено дълго беше копнял да бъде насаме с нея.

Сърцето ѝ се изпълваше с радост.

По най-бързият възможен начин, тя се качи в стаята си и се преоблече за езда, а после отиде до конюшните, за да вземе кон.

Само след няколко минути, тя вече яздеше, забързана към мястото на срещата съвсем сама. Този път Иван не очакваше да вземе със себе си прислуга.

След половин час най-сетне стигна до гората и навлезе в нея. Забързана между дърветата, тя видя потока, а до него колибата. Там имаше само един кон. Побърза да завърже своя до него и нетърпеливо отвори вратата.

— Ето ме! — извика тя. — Тук съм, любими!

Вратата силно се затръшна след нея.

Тя влезе с усмивка, сияеща от щастие.

Неочаквано усмивката ѝ замръзна, а на лицето ѝ се изписа отвращение.

Точно срещу нея, като я оглеждаше похотливо, стоеше принц Станислав.

ГЛАВА 9

— Вие — извика с ненавист тя. — Какво правите тук?

— Всъщност аз наех тази къща. Мислех, че ще е добро място да се срещнем. Много любезно от ваша страна, че дойдохте... в отговор на писмото ми.

— Вашето писмо? Но...

Тя замлъкна, защото неприятната истина започна да ѝ се изяснява.

— Разбира се, че писмото е мое. По какъв друг начин бих могъл да ви доведа тук?

— Не може да сте го написали вие — възпротиви се тя, задъхвайки се. — Започваше с „Прости ми“. Не бихте могъл да знаете, че с Иван сме се скарали.

Станислав се изсмя със странния си тих смях, който накара кръвта ѝ да застине.

— Скъпа моя, нямах представа, че вие и Елзуик сте се скарали, докато току-що не ми каза. Но ако за толкова години, в които съм преследвал жените, съм научил нещо за тях, то е, че всяка смята, че любимият ѝ греша. Той може и да е светец, това няма никакво значение. Тя винаги е намусена и кисела за нещо. Така, че умният мъж винаги би помолил за прошка. А аз бях прав, защото вие сте тук.

— И си тръгвам веднага.

— Страхувам се, че няма да стане. Присъствието ви е важно за мен.

Лавина направи крачка напред, стиснала здраво камшика си в ръка, изправи се срещу него и каза решително:

— Махнете се от пътя ми.

В отговор Станислав само се изсмя.

— Колко сте прекрасна! Колко сте великолепна! Каква принцеса ще бъдете.

— Никога няма да съм вашата принцеса!

— О, напротив, ще бъдете! Нямайте друг избор. Трябва да имам английска годеница от кралско коляно...

— Аз не съм от кралско...

— Кралицата ви припозна като част от семейството си. Когато се оженим, тя ще ме смята за роднина, а от това ще произлязат много хубави неща. Нямам нужда само от защита срещу руснаците. Трябват ми пари. Когато се свържа с британското кралско семейство, парите сами ще дойдат в хазната ми.

— Предполагам, за сметка на благополучието на народа ви...

— Не от полза за народа ми, а от ползата лично за мен. Естествено, хората очакват да поддържам прекрасния си палат. Като моя принцеса, вие ще сте в центъра на лукса. Ще ви хареса, уверявам ви.

— Вие сте луд! Дори и да се омъжа за вас, което няма да сторя, как бих могла да се наслаждавам на лукс, за който сте платили с откраднатото от хората? Идеята е ужасна!

— Мислите ли? Аз я намирам дори за разумна. По какъв друг начин бих могъл да платя за малките си удоволствия? Скрупулите ви няма да траят дълго. Когато ви обсипя с диаманти, ще спрете да се тревожите кой и как е платил за тях.

Лавина изтръпна. От неговата цинична усмивка и тихият фъфлещ глас, ѝ се повдигаше.

— Махнете се от пътя ми — повтори тя. — Искам да си вървя!

— Но не можете да си тръгнете. Тук сте и тук ще останете!

— Докато какво? Да не би да планирате да доведете свещеник и да ме принудите да се омъжа за вас тук и сега? Защото ако...

— За Бога, не! — каза той, този път наистина шокиран. — Не може и дума да става за това. За да ми бъде от полза, нашата сватба трябва да се състои пред целия свят. Трябва да е великолепно събитие и да се състои в абатство Уестминстър, в присъствието на кралицата и руския посланик, с церемония, водена лично от архиепископа на Кентърбъри.

— И как точно мислите да ме принудите да направя всичко това? — попита тя.

— Като ви задържа тук с мен, докато не постигнем споразумение, че никой друг мъж няма да ви има.

— Значи мислите да ме превърнете в употребена стока — презрително произнесе тя. — И каква полза ще имате от мен като принцеса на Кадрац?

Той сви рамене.

— Не бъдете толкова глупава! За мен няма значение дали сте употребена стока, докато носите пари със себе си.

Лавина я побиха студени тръпки, когато осъзна, че това създание беше на прав път. Никой не знаеше, че е тук.

Той можеше да я държи затворена с дни, без никой да разбере.

И кой щеше я поиска за съпруга след това?

— Нейно Величество никога няма да ви позволи да направите това с мен! — отчаяно извика тя.

— А защо не? — той наистина изглеждаше озадачен.

— Когато разбере как сте ме отвлякъл... аз лично ще я помоля за помощ.

Станислав се изсмя гръмогласно.

— Ще я помолите за помощ? След като тъй безочливо се държахте с нея?

Беше прав.

Тя беше отхвърлила всякакъв шанс за приятелство с кралицата, и сега положението ѝ беше наистина отчайващо.

Изведнъж Лавина се обърна и побягна, като се насочи към отсрещната врата. Но за нейно нещастие, тя се оказа заключена и когато отново се обърна, видя Станислав да идва към нея. Той не си даваше много труд и се движеше бавно, тъй като беше сигурен, че тя е в капан.

— Пуснете ме — крещеше тя, останала без дъх. — Няма да се омъжа за вас!

— Не ставайте смешна — каза той, като се опитваше да скрие усмивката си и да остане сериозен. — Разбира се, че ще го направите. Искам ви и вие сте ми необходима за плановете ми. Забравете Елзуик! Той няма да ви иска, след като прекарате няколко дни насаме с мен.

— Няма да прекарам нито миг с вас — категорично отказа тя. — Ще си тръгна още сега.

— Чудно, как ли ще стане това?

— Не мога да повярвам, че ще се опитате да ме задържите тук против волята ми.

— Скъпа моя, не си навлякох тези неприятности да ви доведе тук, само за да ви пусна да си отидете. Имам нужда от вас, искам ви, а аз винаги получавам това, което искам.

— Няма да ме имате никога!

Лавина се опита гласът ѝ да прозвучи уверено, но сърцето ѝ беше изпълнено със страх.

— Защо пък не? Кой мислите, че ще ви помогне?

— Моят годеник — решително отговори тя. — Лорд Елзуик, мъжът, който ще се ожени за мен.

Принц Станислав се изсмя гръмогласно.

— Той ли ще се ожени за вас? Не се заблуждавайте? Той въобще не възнамерява да се жени. Годеежът ви е фалшив, просто една фантазия, която обаче ми е от полза.

— Т-това не е вярно — заекна Лавина.

— Кралицата потвърди, че е вярно. Тя не е очаквала, че тирадата ви ще стигне толкова далеч. Виктория мислеше, че когато се изяснят желанията ви, ще ѝ се подчините, но тъй като се оказахте инат, необходими са по-строги методи.

— Нима очаквате от мен да ви повярвам, че кралицата подкрепя отвличането ми? Никога!

— Е, аз не описях съвсем точно какво възнамерявам да направя, но по принцип тя подкрепя нашия предстоящ брак.

— Няма да се омъжа за вас — изкрещя още по-силно тя.

— След като останем тук сами няколко дни, ще се радвате да се омъжите поне за мен. Елзуик няма повече да претендира за вас. Той иска да ми отмъсти, но не и като се обвърже с употребена жена.

— Какво имате предвид под „отмъщение“?

— Не знаете ли? Колко очарователно! Радвам се, че ще имам удоволствието да ви осведомя. Аз бях човекът, който съблазни годеницата му и в резултат на това, тя го остави да изглежда като глупак в църквата, за смях на всичките си съседи.

Лавина го гледаше ужасена.

— Не ви вярвам — прошепна тя.

Но истината беше друга. Вярваше му! Това обясняваше всичко, включително и начина, по който маркизът се беше държал при първата им среща.

Отначало беше отказал да ѝ помогне, но когато баща ѝ спомена Кадрац, тогава той се извърна от прозореца и им предложи помощта си.

От този момент беше решен да направи всичко по силите си, за да направи така, че годежът им да изглежда убедителен. Набързо организираната вечеря, кореспондентът на вестника, семейните бижута, целувката по време на фойерверките — той беше направил много, много повече, отколкото тя беше очаквала, когато го молеше за помощ.

И това беше причината — всичко е било, за да си отмъсти на човека, който е съсипал живота му.

Лавина затвори очите си, опитвайки се да не мисли за това, защото ѝ причиняваше твърде силна болка.

— Не ви вярвам — твърдо повтори тя.

Не беше истина, но искаше да го накара да говори. Колкото и да беше ужасно и болезнено за нея, трябваше да чуе всичко.

Той сви рамене.

— Защо не? Аз не живея в Кадрац през цялото време. Това е ужасно примитивно място, както сама ще се убедите, когато се оженим. Пътувам много и по него време бях в Англия. Срецнах Анжелика. Хареса ми. Беше прилично хубава малка вещ, достатъчно възхитителна, за да завърти главата на всеки мъж. Когато се запознахме, тя вече се беше хванала с младия Елзуик, като си мислеше, че е попаднала на златна мина. Той беше луд по нея, отчаяно увлечен. Мисля, че дори беше готов да пожертва всичко, което щеше да притежава някога, само и само да я има. Това беше такава любов, която човек изпитва веднъж в живота — или поне така ми казаха. Аз самият никога не съм си губил времето с подобни глупости. Но хората, които разбират от тези неща казват, че след това човек се пази да не обикне никога.

— Да... — прошепна на себе си Лавина. — О, да, разбира се!...

— Лично аз мисля — продължи с неизразимо самодоволство Станислав, — че е абсурдно и ненужно да отрупваш една жена с толкова внимание. В края на краищата всички жени са еднакви. Някои са по-забавни, други са с по-затворен характер, но всяка от тях е без всякакво значение. А Елзуик, напротив, беше готов в огъня да стъпи за Анжелика.

Лавина извърна поглед, за да не се досети той как лошо ѝ влияе бръщолевенето му. В съзнанието ѝ изникваха мисли, които не можеше да понесе, мисли за мъжа, когото обичаше такъв, какъвто е бил преди — млад и щедър, с открито сърце. А не предпазлив и подозрителен, какъвто беше сега, ами любящ, страстен, раздаващ се.

— Анжелика знаеше колко лудо влюбен беше той — продължи Станислав. — Тя мислеше, че ще победи и не предполагаше, че семейството му ще го отлъчи. Разбира се, те не можеха да го лишат от титлата му и ако тя беше проявила търпение, накрая щеше да стане маркиза и всичко щеше да бъде нейно. Но тя не разбираше думите „търпение“ и „и все някога“, а искаше всичко на мига. Аз бях в състояние да ѝ предложа всичко „още сега“. Не брак, разбира се, а пари, бижута, охолен живот. Тя ме накара да почакам до сватбения ден, защото беше сигурна, че родителите му ще се омилостивят, когато дойде моментът и ще се появят на сватбата им. Анжелика дори отиде до църквата, облечена в бяло, а аз бях с нея, яздех до каретата ѝ. Когато разбрах, че старият маркиз го няма в църквата, хванах я за ръката и избягахме заедно.

Станислав се засмя с неговия зловец, гъгнец смях.

— В последния момент погледнах назад и видях зарязания младоженец. Кълна се, че в първия момент той дори не осъзна какво се случи. После побягна след нас, като я викаше по име, но ние изобщо не се обърнахме, понесени в галоп с моя кон. Той дълго ни преследва и все тъй я викаше по име. След това дочух, че е лежал седмици наред в треска и почти изгубил разсъдъка си.

— Мили Боже! — прошепна Лавина.

— Тя беше отлична вещ, гарантирам ви. В Кадрац приемаме този род отношения по-добре, отколкото в предвзетата ви Англия. Водех я с мен навсякъде.

— И очаквате да се омъжа за вас при положение, че тази жена ви е любовница? — попита язвително Лавина.

— О, Боже, не! Не съм я виждал от години. Отегчих се от нея много бързо. Беше невероятно ограничена и чарът ѝ скоро избледня. Освен това, на хоризонта се появи друга звезда, много по-красива и също толкова алчна.

— Разбирам защо се нуждаете от пари — каза хапливо Лавина. — Купувате толкова много бижута...

— О, моля ви! Повярвайте, аз съм по икономите. И си прибрах обратно бижутата от Анжелика, за да ги подаря на нейната заместничка. Не че ѝ отиваха много. Тя беше брюнетка и перлите никак не ѝ отиваха. Е, невинаги човек може да има всичко.

Лавина го гледаше безмълвна и с откровено отвращение.

— Значи я захвърлихте без пукната пара, когато вече не ви е била от полза?

— Не беше точно така. Дадох ѝ малко пари. Това беше единственият начин да се отърва от нея и от кавгите ѝ. Боже мой, как харчеше тази щура жена! Елзуик никога не би могъл да си я позволи. А тя, ако знаеше колко скоро той щеше да наследи титлата, може би щеше да реши да изчака удобния момент и да се омъжи за него.

Сега Лавина разбра причината за огромната ненавист, която витаеше във въздуха, когато лорд Елзуик срещна принца на приема в Балморал.

Не беше само плод на въображението ѝ. Беше самата истина.

— Все пак мисля, че беше щастлива с мен — похвали се Станислав, — макар и за кратко.

Изведнъж Лавина си спомни нещо, което лорд Елзуик беше казал, докато бяха в Балморал. Тогава то я озадачи, но сега вече имаше смисъл.

— Но той не се е отказал да ви преследва — каза тя, изненадана от догадката си. — Открил ви е, повалил ви е на земята. И заплаши, че отново ще го направи, онази нощ, по време на приема при кралицата.

Когато му припомни това, в гласа ѝ прозвуча почти триумфална нотка.

— Усещали сте юмука му и преди, нали така? Това имаше предвид той, когато каза, че знаете, какво ще ви сполети.

Станислав я погледна и в очите му се мерна огорчение.

— Имаше голяма кавга, признавам. В Хайделберг, а не в Кадрац, за съжаление. В моята страна щях да го затворя до живот, но в Хайделберг трябваше този въпрос да го решат служителите на реда. Оказа се, че един от тях е стар приятел по чашка на баща му и бързо го изведе от страната. Това много ме ядоса тогава.

Лавина се осмели да му се изсмее.

— Искате ми се да видя как ви побеждава. Интересна картинка...

— Знаете, че не сте в позиция да ми говорите по този начин.

— Ще говоря, както си искам! Не ме интересувате! Никога няма да се омъжа за вас.

— Не храните надежда да се омъжите за Елзуик, нали? О, скъпа, надявам се не ви е заблудил, че го е грижа за вас. Той е способен на това, но само, ако има полза.

Лавина извърна глава, защото не искаше лицето ѝ да разкрие мъката, която изпълваше душата ѝ.

Това ли целяха всичките му целувки — сигурност, че тя ще изиграе добре ролята си? Неговият гняв, когато си беше позволила малкия флирт със сър Джеймс — беше ли всичко това само за да се застрахова, че няма да го направи на глупак?

— Както и да е — продължи Станислав. — Сигурен съм, че започнахте да разбирате каква е ситуацията. Вие бяхте използвана. Иван Елзуик искаше да ми отмъсти, и бяхте неговото средство. Щом разбере, че е загубил битката, повече няма да сте интересна за него.

Лавина тежко си пое въздух.

Всичко, което казваше този отвратителен човек беше истина и болката ставаше непоносима.

Унесена в тези болезнени мисли, тя не видя, че Станислав я приближава с похотлива усмивка.

— Така, че защо не се опитате да бъдете малко по-любезна? В края на краищата ще бъдем тук заедно още известно време.

Той се протегна към нея и тя понечи да извади камшика си, за да го удари, но той беше по-бърз и сграбчи ръката ѝ.

В следващия миг те вече се сборичкаха. Лавина беше отчаяна, но той беше по-силен и тя усещаше, че рано или късно ще бъде победена.

Тогава чу странен шум — звук от запъването на ударника на пушка, последван от леден глас.

— Имаш една секунда да я освободиш или кълна се, ще натисна спусъка, без да ме интересуват последствията.

Лавина погледна към вратата и почти се разплака от щастие.

Беше лорд Елзуик, който държеше пушка, опряна в главата на принца.

— Ти си много неразумен... — започна Станислав.

— Имаш само една секунда...

Тогава принцът я освободи и Лавина се отдалечи, колкото се може повече от него.

— Боже, благодаря ти! — пое си дъх тя.

— Сега няма време за това — изскърца със зъби Елзуик, докато ѝ хвърляше бегъл поглед, за да се увери, че е добре.

— Иван, внимавай!

С невероятно гъвкаво движение, Станислав се изплъзна и извади нож.

Маркизът изруга, обърна пушката и удари с цевта Станислав по главата. Той падна на пода и остана да лежи там, като простенваше, а кръвта се стичаше по лицето му.

— Той е добре — каза маркизът и хвана Лавина за ръката. — Хайде!

Не трябваше да ѝ се повтаря, за да хукне с него навън, колкото се може по-бързо. Беше рукнал порой и дъждът биеше толкова силно, че за момент Лавина отстъпи назад.

— Качвай се на коня — нареди лорд Елзуик, докато ѝ помагаше да го стори. — И да изчезваме, колкото се може по-скоро.

Лавина и сама искаше да се махне оттук и да остане насаме с Иван, за да го погледне в очите и да прозре истината.

Но знаеше, че и с това трябва да почака.

Отначало дърветата ги предпазваха от силния дъжд, но постепенно те се разрешиха и когато излязоха на открито, бурята ги връхлетя с пълна сила. Дъждът се лееше като из ведро, конете се чувстваха несигурни и не виждаха пътя напред.

— Трябва да намерим подслон, докато отмине бурята — предложи той. — Мисля, че минах покрай една странноприемница на около миля оттук.

Когато стигнаха до там, бяха мокри до кости и страшно изморени. Испитаха истинско облекчение, когато видяха, че е отворено и могат да се скрият от лошото време.

— Дамата има нужда от стая — каза маркизът.

Съдържателят ги заведе в малка всекидневна отзад и заповяда на домашната прислужница да донесе няколко кърпи.

Мократа риза беше прилепнала по тялото на Иван, косата му беше рошава, а той дишането тежко, сякаш все още се биеше с онзи дивак.

При тази гледка Лавина да си спомни дърдоренето на Станислав. За маркиза това беше битка, която продължаваше от дълго време и все

още не беше свършила.

— Лавина...

Той се протегна към нея, придърпа я близо към себе си и я обгърна с ръце. За момент това я зарадва, но тази радост беше кратка, защото ласките му вече бяха като отрова за нея.

Тя извика на помощ цялата си решителност и вместо да се размекне, както сърцето ѝ подсказваше, Лавина се наежи и попита със строг глас:

— Как ме намерихте?

— Изпуснала си писмото в стаята и прислужничката ми го даде. Познах кой го е изпратил и за щастие, пишеше накъде си тръгнала.

Беше му благодарна, че я спаси, но все още изпитваше ужас от онова, което беше узнала.

Неочаквано осъзна, че едва понася близостта му и това я накара да се отдръпне на достатъчно разстояние. Силните ѝ чувства я бяха заслепили и сега ѝ попречиха дори да осъзнае, че той вече ѝ говореше любовно.

— Скъпа моя... — прошепна той и отново протегна ръце към нея.

— Недей! — заплака тя, отстъпвайки още една крачка назад. — Не ме наричай така. Не се доближавай до мен.

— Но какво има? Сърдиш ли ми се? Нима допускаше, че нямаше да дойда за теб?

— И за да си сигурен, че ще доведеш отмъщението си докрай — извика през сълзи тя.

— Скъпа...

— Трябваше да ми кажеш.

Лицето му доби леден израз.

— Значи Станислав е проговорил. Предполагам, че е съчинил добра история.

— Искане ми се ти сам да ми я беше разказал. Почувствах се толкова глупаво, когато чух истината от него.

— Как бих могъл да ти кажа — остро отвърна той. — Ти помоли за помощта ми и аз ти я дадох. Тогава не можех да ти доверя истинската причина. Твърде болезнен спомен за мен. И защо трябваше да предположа, че миналото те интересува, щом правех това, което се искаше от мен?

Тя си пое дълбоко въздух.

— Да, разбира се. Прав си! — съгласи се тя, като се опитваше да разсъждава разумно. — Благодарна съм за онова, което стори за мен, и сега, когато всичко свърши, аз...

— Свърши ли? — прекъсна я той.

— Със сигурност трябва да свърши, при това колкото се може по-скоро. Принцът няма да остане тук. Ще се оттегли победен и тогава ти ще имаш всичко, което искаш.

— Не съм всем всичко... — прошепна той, но Лавина не го чу.

Тя обикаляше стаята и се стараше да изглежда спокойна, за да не подразбере той, че всъщност я измъчваха много противоречиви чувства...

— Ти ме използва! — най-после извика тя, наистина разстроена.

— В началото да, но това беше преди да се опознаем. Не усети ли какво се случи между нас? Трябва ли да казвам, че се влюбих в теб — влюбих се отчаяно, както не съм предполагал, че мога някога да се влюбя!...

Това бяха думите, които бе копняла да чуе, но сега изглежда нямаха значение. В това объркано положение, в което се намираше, сякаш нищо не можеше да я трогне.

Нищо на този свят не беше реално, или не беше както трябва. Тя беше попаднала в друго измерение, онова, което ѝ беше показал Станислав — място на измама и страдание.

Сега сякаш беше в Ада и дори обяснението в любов от мъжа, когото обожаваше, ѝ се стори като подигравка на дявола.

— Лавина, нека да загърбим миналото и да започнем всичко отначало — умоляваше я той. — Каж ми, че ме обичаш.

— Не... — извика тя, а гласът ѝ беше дрезгав. — Не, махни се от пътя ми! Никога не може да има нещо между нас.

Той я погледна едновременно изненадан и натъжен.

— Нима казваш, че не ме обичаш и че съм живял в една красива заблуда?

— Да! — потвърди тя. — Както и аз самата. На този свят има само измама и лъжа.

Тя смътно осъзнаваше какво говори и върши, но някак успя да отвори отсрещната врата, която водеше към някакъв коридор. Тя

побягна през него, колкото сила имаше, сякаш да се избави от демони. Дръпна силно вратата в дъното на коридора и изскочи навън.

Дъждът и вятърът бяха утихнали и тя побягна през двора, мина през задната порта и излезе на открито в полето.

Не знаеше къде отива.

В ума ѝ имаше само една мисъл, да избяга от него.

Можеше да чуе как вика името ѝ, но тя продължи да бяга по-силно и по-силно.

Изведнъж се чу ужасен звук като от експлозия и Лавина видя отпред да проблясва светкавица.

Спря се, неспособна да осъзнае какво се беше случило. Погледът ѝ беше прикован към хоризонта, а там като чудовищно видение принц Станислав седеше изправен на коня и размахваше димящ пистолет. Ухилен зловецо, той се обърна и изчезна в галоп, толкова неочаквано и бързо, както се беше и появил.

Зад нея шумът се усили, защото откъм странноприемницата се дочуваха нечии викове и стъпки.

Като в кошмар тя съзря как съдържателят стигна до маркиза точно, когато той падаше на земята, а на гърдите му се очерта грозно червено петно.

ГЛАВА 10

Лавина щеше да запомни за цял живот следващите няколко часа от този ден.

Години наред след това в сънищата ѝ се връщаше споменът, как обляна в сълзи, тичаше към маркиза, а той лежеше на земята, облян в кръв.

— Иван!... Любов моя, моя любов! Не умирай!... Не може да си мъртъв. Не ме изоставяй!

Прегърна го и с ридание го притискаше към себе си.

Тогава дотичаха и няколко мъже, доведени от съдържателя, за да го вдигнат и внесат в спалнята.

Съдържателят се оказа мил и разумен човек. Той изпрати пратеник при доктора и друг, при семейство Мак Юън.

За щастие докторът беше наблизко и пристигна бързо. Той извади куршума и успя да спре кръвта.

— Не е толкова лошо, колкото изглежда — каза накрая той. — Куршумът не е засегнал жизненоважните органи. С малко късмет, той ще се оправи.

Когато произнесе това, лорд Рингууд тъкмо влизаше и то точно навреме, за да прихване дъщеря си, преди тя да припадне.

— Дръж се, скъпа! — окуражи я той. — Всичко ще се оправи!

— Аз го обичам, татко!

— Знаем, скъпа! — успокои я нежно Рингууд. — Винаги съм го знаел.

— Аз самата не го осъзнавах.

Той погали ръката ѝ.

— Но аз знаех.

— Може ли вече да го преместим? — попита доктора сър Иън.

Той си беше вкъщи, когато дойде съобщението и тръгна заедно с лорд Рингууд, като пристигнаха в странноприемницата по най-бързия начин.

— Домът ви е съвсем наблизно — отговори докторът, — и аз мисля, че може да го преместите. Разстоянието не е голямо и раненият ще издържи.

Веднага изпратиха друго съобщение, да докарат най-удобната карета на Мак Юън. Лорд Рингууд благодари на съдържателя и му плати щедро, след което потеглиха за краткото пътуване към замъка Мак Юън.

През целия път Лавина седеше неотлъчно до маркиза и държеше ръката му в двете си длани. Но тъй като той лежеше със затворени очи, а на лицето му беше изписана болка, тя не можеше да знае дали усещаше подкрепата ѝ или не.

Беше облекчение да го види в неговата стая и да знае, че вече ще му е по-удобно.

Благоприличието ѝ забраняваше да наблюдава, докато го събличаха, така че тя остана с баща си и му разказа всичко, което се беше случило. Той беше шокиран и когато тя вече можеше да се върне при маркиза, остави баща си, потънал в размисъл.

В странноприемницата маркизът за кратко беше дошъл в съзнание, но сега отново тънеше в дълбок сън. Пътуването все пак му се отрази зле и сега той беше вдигнал температура. Докторът предписа някакво лекарство, което малко го успокои, но Лавина с ужас видя как за пореден път той затвори очи, а лицето му смъртно пребеля!

Когато и температурата му се покачи, той започна да мърмори. Тя се напрегна да чуе думите му, но успя да разбере само няколко, а те нямаха смисъл.

— Пумпал... — повтаряше той отново и отново — прекрасна като пумпал...

Отново и отново все тези думи, през цялата дълга и безкрайна нощ. Понякога отваряше очи и поглеждаше право към Лавина, но не се разбираше дали я разпознава, а после пак притваряше клепки.

Малко преди разсъмване през същата нощ, той отново потъна в неспокоен сън. За щастие температурата спадна, но той все още изглеждаше отнесен някъде надалеч, сякаш човек от друг свят.

— Само ако знаех някакъв начин, по който да стигна до него — прошепна Лавина отчаяно.

Изведнъж ѝ хрумна една идея.

Излезе бързо от стаята и слезе по стълбището, за да намери лейди Мак Юън.

— Дойдох да ви помоля за голяма услуга — рече ѝ тя.

— Какво има, скъпа?

— Някъде горе има ли пиано?

Лейди Мак Юън я погледна учудено.

— Пиано ли? — възкликна тя.

Изглежда, искаше да ѝ зададе още въпроси, но се умълча и после каза:

— Има едно в детската стая. Децата свиреха като малки. Мисля, че още не е разстроено.

— О, много благодаря, това е чудесно! А може ли да го преместим?

— Разбира се! Кажете на икономата каквото точно искате и той ще изпрати някого да го свърши.

Под ръководството на Лавина, икономът накара двама мъже да преместят пианото от детската стая в коридора пред стаята на маркиза.

Тя се промъкна тихо там и видя, че очите му бяха полуотворени, но не можеше да прецени дали е буден или спи.

Измъкна се навън също толкова безшумно, като остави вратата отворена.

Лавина седна на пианото в коридора и започна да свири нежната мелодия, която маркизът изпълняваше, когато бяха на кораба. Тя свиреше произведението, което той самият прекрасно изпълняваше и за което знаеше, че означава много за него.

Това продължи около двадесетина минути. Щом свърши, много тихо погледна в стаята.

Лорд Елзуик лежеше спокойно и сега очите му бяха плътно затворени, но той дишаше по-спокойно и равномерно. Лавина нямаше представа дали просто е унесен в сън или наистина слушаше пианото.

За момент остана неподвижна и замислена, защото той ѝ се виждаше някак успокоен и сякаш вече не страдеше от болката или от високата температура.

Когато отново се върна на пианото Лавина засвири някои от любимите си песни, а след това още веднъж изпълни мелодията, която означаваше толкова много за мъжа, когото обичаше.

След доста време, тя отново влезе в стаята и на пръсти се приближи до леглото му.

За нейна приятна изненада очите му бяха отворени и той с много тих, едва доловим глас, прошепна:

— Благодаря ти, скъпа!

Лавина беше неспособна да повярва на чудото и го гледаше, без да продума, а когато той протегна ръката си към нея, тя плъзна своята в неговата.

— По-добре ли се чувстваш? — попита загрижено тя. — Боли ли те?

Той усещаше ръка ѝ в своята и това му вливаше сили.

— Сега, след като чух това, което ми каза чрез музиката, не усещам болка.

— Какво... ти казах? — плахо попита тя.

— Каза, че съжالياваш за мен и че означавам нещо за теб.

— Всички се безпокоят за теб — успя да смотолев Лавина. — Но аз мога да изразя чувствата си само чрез музиката и пианото.

— Знаеш ли, докато те слушах, вече се чувствам по-добре — сподели маркизът.

Въпреки че говореше тихо, почти задъхвайки се между думите, Лавина чуваше всяка една от тях, защото го слушаше със сърцето си.

Ръката ѝ все още тръпнеше в неговата и на нея ѝ се струваше, че му даваше силата, от която той се нуждаеше и която беше изгубил.

— Толкова се изплаших за теб! — прошепна с нежност тя.

— Когато чух музиката, усетих, че живнах. Знам, че скоро ще бъда по-добре.

— О, да... — отговори тихо Лавина. — Трябва да се оправяш. Животът ми е толкова тъжен без теб.

— Искам те завинаги тук, до мен, искам да ми помогнеш — каза ѝ маркизът. — Моля те, посвири ми отново. Тогава ще се почувствам и достатъчно силен, за да ти кажа всичко онова, което е на сърцето ми.

— Кажи ми го още сега — умоляваше тя, притаила дъх и изпълнена с надежда.

Но очите му вече бяха затворени.

Лавина издърпа ръката си от неговата като имаше странното усещане, че той я пусна с неохота и отиде в коридора при пианото, за да изпълни още веднъж мелодиите, които нейният любим обичаше.

Музиката изразяваше най-добре чувствата, които изпитваше, когато яздеше, танцуваше или просто гледаше слънцето.

Сега знаеше, че чрез музиката тя говореше на мъжа, когото обичаше и че нещата, които му казваше, бяха жизненоважни, както за двама им, така и за тяхното бъдеще.

— Трябва да се оправиш напълно — казваше му тя чрез музиката. — Не бих могла да кажа по друг по-ясен начин колко те обичам.

След известно време тя реши да види дали той спеше или е буден, но когато влезе в стаята видя, че очите му пак бяха затворени.

Лавина коленичи до леглото и притворила очи, започна да се моли за Иван, да оздравее по-скоро.

Когато го погледна отново, той протегна ръката си, така че тя сложи нейната в неговата и усети как той я стисна с мъжка сила.

— Молеше ли се за мен?

— С цялото си сърце — пламенно отвърна тя. — Трябва да се оправиш, заради мен.

— Има ли значение за теб — промърмори той, — дали съм добре или не?

— Разбира се, че има! — отговори разпалено тя.

— Мислех, че навярно ме мразиш.

— Не, никога не бих могла да те мразя.

— Закълни се, че това е истина!

— Истина е, кълна се!

Тя щеше да му каже и още нещо, но той отново се унесе и този път сънят му изглеждаше напълно спокоен.

Баща ѝ се вмъкна на пръсти в стаята и застана зад нея, загледан в спящия.

— Върви и поспи малко, скъпа! — каза той, а гласът му прозвуча тревожно. — Сутринта той ще е по-добре.

Лавина го послуша и през тази нощ спа без сънища и се събуди значително освежена.

— Той е по-добре — каза госпожа Банти, без да я дочака да попита. — Вече ходих да проверя.

Госпожа Банти беше установила доста приятелски и топли отношения с маркиза, така че безпокойството ѝ за здравето му беше напълно основателно и разбираемо.

— Аз също трябва да отида при него — каза Лавина.

— Само след като закусиш — скара ѝ се строго госпожа Банти.

Когато слезе долу, цялото семейство Мак Юън топло я поздрави. Изведнъж Лавина се почувства гладна като вълк. Напоследък почти не хапваше, заета със здравето на любимия и надеждата, дано той да се оправи.

Изведнъж се появи икономът и възторжено съобщи:

— Пратеникът на кралицата е тук, за да се види с лорд Рингууд — като изглеждаше много наперен, докато изпълняваше задължението си.

— Татко! — неволно извика Лавина и запуши устата си с ръка.

— Всичко е наред, скъпа! Това е отговор на писмото, което изпратих на Нейно Величество, когато разбрах какво е направил принц Станислав.

— Но какво си ѝ казал?

— Отказах се от мястото си в кралския двор и ѝ обясних защо.

Преди тя да успее да отговори, пратеникът се появи. Това отново беше сър Ричард Пейтън, но за разлика отпреди, сега държането му можеше да се определи като смирено.

— Кралицата получи писмото ви — оповести той. — И ви отговори веднага. Пътувах цяла нощ, за да бъда тук, и ми е заповядано от Нейно Величество, да ви уведомя, че тя се надява да приемете много сериозно предложенията в писмото ѝ.

Пред разтревожените погледи на всички, лорд Рингууд отвори плика.

Там се съдържаше настойчивата молба на Нейно Величество, лорд Рингууд да преосмисли решението си да напусне кралския двор, тъй като тя не би могла да се справи с държавните дела без него. Понататък кралицата добавяше поздравленията си за годежа на лейди Лавина и лорд Елзуик, като изказваше надеждата, че ще имат щастливо бъдеще.

Считаше също, че лорд Рингууд навярно щеше да се интересува от факта, че принц Станислав е напуснал страната и няма повече да се върне.

— Спечелихме, скъпа! — каза той на Лавина, разплакан от щастие.

— О, татко!

Тя прегърна баща си, спокойна повече заради него, отколкото заради себе си.

— Ще се върнеш ли в кралския двор? — поиска да узнае тя.

— Така мисля, скъпа.

— Трябва веднага да ида и да му кажа всичко — каза тя и се забърза нагоре по стълбището, към стаята на маркиза.

Намери го да лежи спокойно, като ѝ се видя много по-добре от вчера, дори и лицето му беше възвърнало цвета си.

— Победихме! — каза тя и му разказа за писмото.

— Да — съгласи се той, — но все още се чудя какво точно спечелих и дали въобще съм спечелил нещо. Ти трябва да ми кажеш.

— Не знаеш ли? — попита тя и приседна на леглото му. — Музиката не ти ли го подсказа?

— Тя ми вдъхна надежда, но все пак ти ми беше толкова ядосана. Гневът ти наистина ли изчезна?

— Беше глупаво от моя страна да кажа тези неща, когато бяхме в странноприемницата. Бях объркана. Какъв шок за мен! Да чуя защо Станислав иска да ти отмъсти, но разбира се, винаги съм подозирала, че има нещо нередно. Когато дойдохме с баща ми да те видим, ти първоначално ни отказа, а след това си промени мнението, а и покъсно си спомних, че това стана именно, когато споменахме Станислав. А и ти винаги си ми казвал, че имаш свои лични причини.

— Да, исках да му отмъстя за това, което ми причини — каза маркизът. — Но не само заради мен. Отмъщавах си и на нея.

— На нея? Имаш предвид...

— Анжелика, момичето, което някога обичах. Сега зная истината за нея. Тя беше алчна, малка предателка, която ме искаше, защото бях наследник на богатство и на влиятелна титла. Заради нея бях отхвърлен от семейството си и това означаваше, че за наследството трябваше да чака, може би години. Но не, тя искаше хубавите неща в живота веднага и Станислав я съблазни със злато и премени. Той не можеше да се ожени за нея, но това не я интересуваше, докато живее в лукс. Но минаха само няколко месеца и той я изхвърли от живота си.

— Да, похвали ми се — отговори Лавина. — Той почти се гордееше с това.

— Тя затънала в бедност и живеела толкова мизерно, че беше загубила разсъдъка си, когато я намерих отново.

— Намерил си я? — остана смаяна Лавина.

— Да, съвсем случайно. Беше много болна и не ме позна. Успях да я отведа и я поверих на грижите на едни много мили хора, които я гледаха, докато почина.

— Направил си това за нея? — Лавина изглеждаше още по-учудена. — След всичко, което ти е причинила?

— Вината не беше изцяло нейна, тъй като не беше много интелигентна и лесно повярва на красивите му лъжи. Затова чувствах, че трябва да отмъстя и заради нея.

— А обществото те нарича върл скъперник, който мрази жените! Той се усмихна иронично на думите ѝ.

— Обществото е право. Освен, че мразя жените, мразя и целия свят. И как може да е иначе, щом той иска толкова брутална цена за човешките грешки? Аз заклеймих всички жени като неверни и глупави, и всички хора като груби и жестоки. Затворих се със своето страдание и мъка, без да позволя някой някога да се докосне до същността ми. Бих казал, че през всичките тези години едно-единствено нещо ми донесе радост и утеха. Това беше през нощта, когато влязох в една къща в Лондон и видях младо момиче шеметно да танцува. Тя беше като лъч светлина в мрачината на дните ми.

И докато го изричаше, нежна усмивка озари лицето му.

— И сега мога да я видя — въртеше се като пумпал, а черната ѝ коса се развяваше. Беше истинско възплъщение на живота — млада, красива, безстрашна.

— Тогава мислех, че ме презираш — призна му тя.

— Отдръпнах се от теб, защото заплашваше да разрушиш железния затвор, в който се бях затворил. Казах си, че си само едно дете — което си беше вярно, но не това беше истинската причина. Тогава отхвърлях живота и радостта, които ти носеше в себе си и които искаше да ми подариш. Страхувах се от тях, но теб никога не те забравих. Години наред ме преследваше в сънищата ми, танцуваше в съзнанието ми и не ми позволяваше да забравя, че съм избрал ужасен път, но има и друг. Просто трябваше да се осмеля и да поема по него. И тогава, в един прекрасен ден, ти се върна, вече пораснала, великолепна, величествена и потърси помощта ми. Но и тогава не бях в състояние да те оценя, защото ако не се беше появила навреме в живота ми, навярно скоро щях да бъда свършен. Непрестанно се борех

с теб. Никога няма да разбереш колко силно се борех с теб, защото не исках да пропаднам в нищото топлината и животът, които носеше в себе си, ако се свържеше с мен. Толкова дълго бях живял без тях, че сега те се превръщаха в непосилно бреме. И все пак, докато от една страна се съпротивлявах на съдбата, от друга здраво се държах за любовта. Наистина вложих цялата си амбиция в годежа ни, за да те задържа при себе си, като през цялото време си казвах, че това, което ме мотивира, е желанието ми да отмъстя на Станислав. Нищо друго. Но истината не беше тайна за мен — с всеки изминал ден все повече и повече се влюбвах в теб. Не исках да си го призная, но дълбоко в себе си знаех, че е именно така. И тогава, когато мислех, че ще умра, знаех, че трябва да говоря с теб, за да ти кажа, че те обичам и желая любовта ти.

Очите му се спряха на нейните и тя усети, че искаха да ѝ кажат още нещо, онова, което се криеше зад думите и не може напълно да осъзнае. Може би нещо повече от това, което очите им изразяваха.

Тогава едва доловимо Лавина го дочу да прошепва:

— Обичам те! Обичах те много дълго време и се страхувам само, че мога да те загубя.

Думите се отронваха бавно и някак нерешително от устата му, но ръката му здраво стискаше нейната, сякаш ѝ даваше допълнителна увереност за истината.

Лавина се приближи по-близо и устните му нежно докоснаха нейните.

Тя го обичаше, така както не беше обичала никого досега.

— Обичам те! Обичам те! — заповтаря той и пак я целуна.

В този миг Лавина си мислеше, че това е най-прекрасното и най-великолепното нещо, което ѝ се е случвало.

— И аз те обичам! И аз те обичам! — искаше ѝ се да изкрещи тя, но беше невъзможно, защото устните на маркиза отново я обсипваха с целувки.

И двете му ръце я бяха обгърнали, за да я задържи по-близо до себе си.

И мина цяла вечност, когато най-после Лавина осъзна, че лежи на леглото до него, а главата ѝ е облежната на рамото му.

— Кажи ми, че и ти ме обичаш? — умоляваше я той.

— Обичам те, повече от всичко на света! — прошепна му отдавна чаканото признание Лавина. — Чувството е толкова прекрасно, че нямам думи да го опиша.

— Всичко, което искам — каза маркизът, а гласът му беше дрезгав, — е да ме целуваш. Докосни ме отново с устните си, за да знам, че не сънувам и че това е истина.

Тя го целуна пак, този път леко и нежно, като внимаваше да не натисне раната му и да му причини болка.

— Кога ще можем да се оженим? — попита я той.

— Наистина ли искаш да се ожениш за мен? — на свой ред зададе въпрос Лавина.

— Ще направя всичко, за да съм сигурен, че ми принадлежиш и никога няма да те загубя. Ти си моя и трябва да ми се закълнеш във всичко свято за теб, че няма да ме изоставиш при никакви обстоятелства.

— Обещавам, че никога няма да направя подобна глупост! — отговори тя. — Мисля, че се влюбих, когато за първи път те чух да свириш на пианото, а музиката нашепваше за любов, която никога не съм познавала и никога не ме е завладявала, преди да те срещна.

— Винаги съм знаел, че си по-различна от другите жени, които съм срещал — унесе се той. — Но отчаяно се страхувах да не те изплаша, а ти и баща ти да решите, че нямате полза от мен щом се озовем в Шотландия.

— Дори, когато мислех, че те нервирам и ядосвам, пак беше в сърцето ми. Беше толкова различен от всеки друг мъж, когото познавам.

— И от всеки, когото щеше да срещнеш в бъдеще — категорично заяви маркизът. — Ти си моята любима, и никога няма да ти позволя да се озърташ за друг.

— Никога няма да го пожелая! Искам единствено да съм с теб, близо до теб, а ти да ме обичаш точно така, както ми го подсказва музиката. Това чувствам и в момента.

— Мога да ти кажа много повече, отколкото музиката — отговори той. — Ти си всичко, което някога съм искал и за което съм копнял. Кълна се, любима моя, ще сторя каквото е необходимо, за да те направя щастлива!

— И аз ще те направя щастлив — обеща му тя. — За да забравиш годините на тъга. Има толкова прекрасни неща, които можем да направим заедно.

— Обичам всеки сантиметър от теб и ще те обичам до края на живота си.

Лавина не успя да каже нищо повече, защото устните на маркиза вече докосваха нейните и докато той я целуваше, почувства как заедно се издигаха в небето, за да ги благослови и Господ.

В ума и сърцето си Лавина знаеше, че е открила любовта и завинаги щеше да ѝ остане вярна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.